

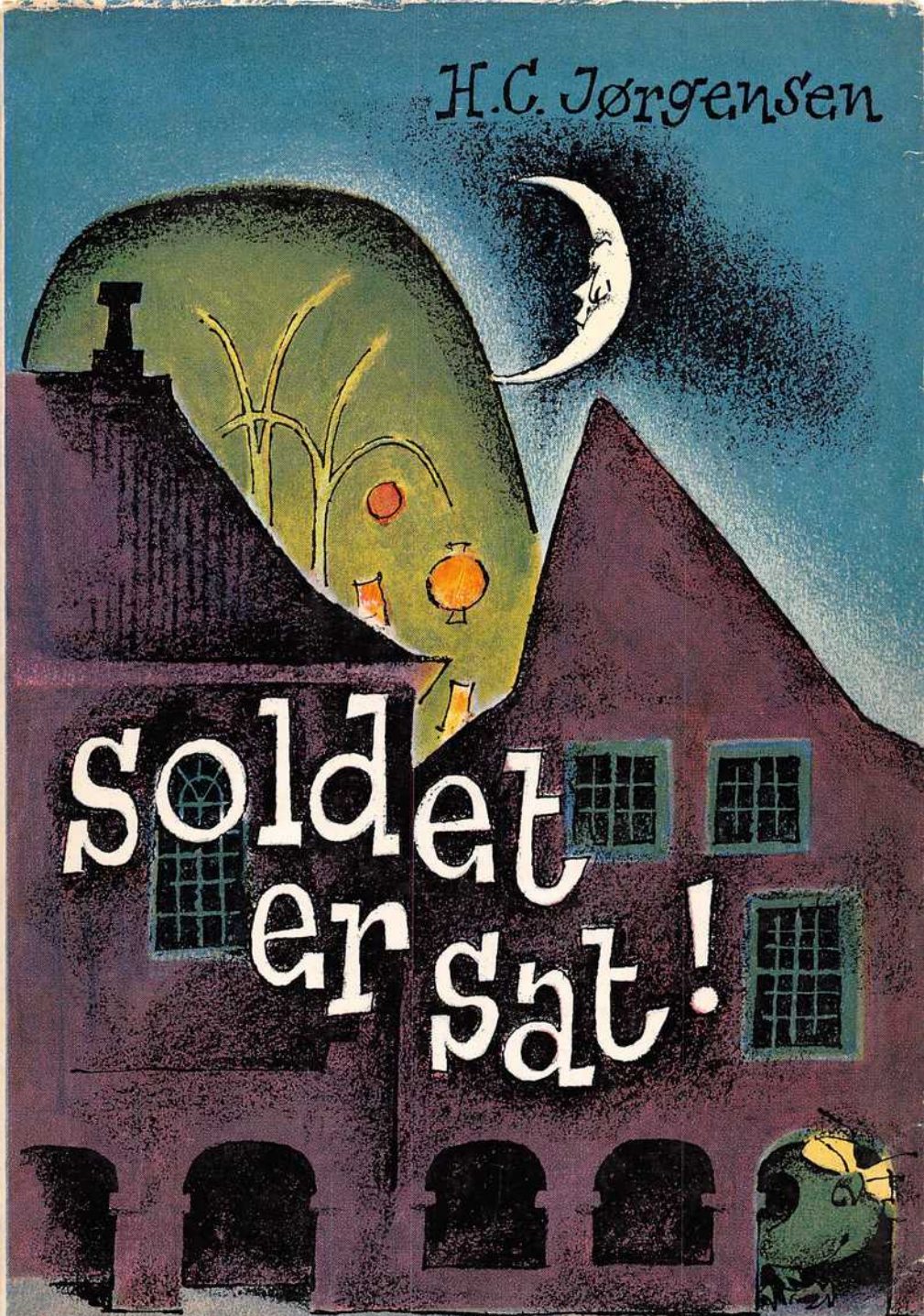
H.C. Jørgensen

H. C. JØRGENSEN: Soldet er sat!

Soldet er sat!

FREMAD

FREMAD

H. C. JØRGENSEN

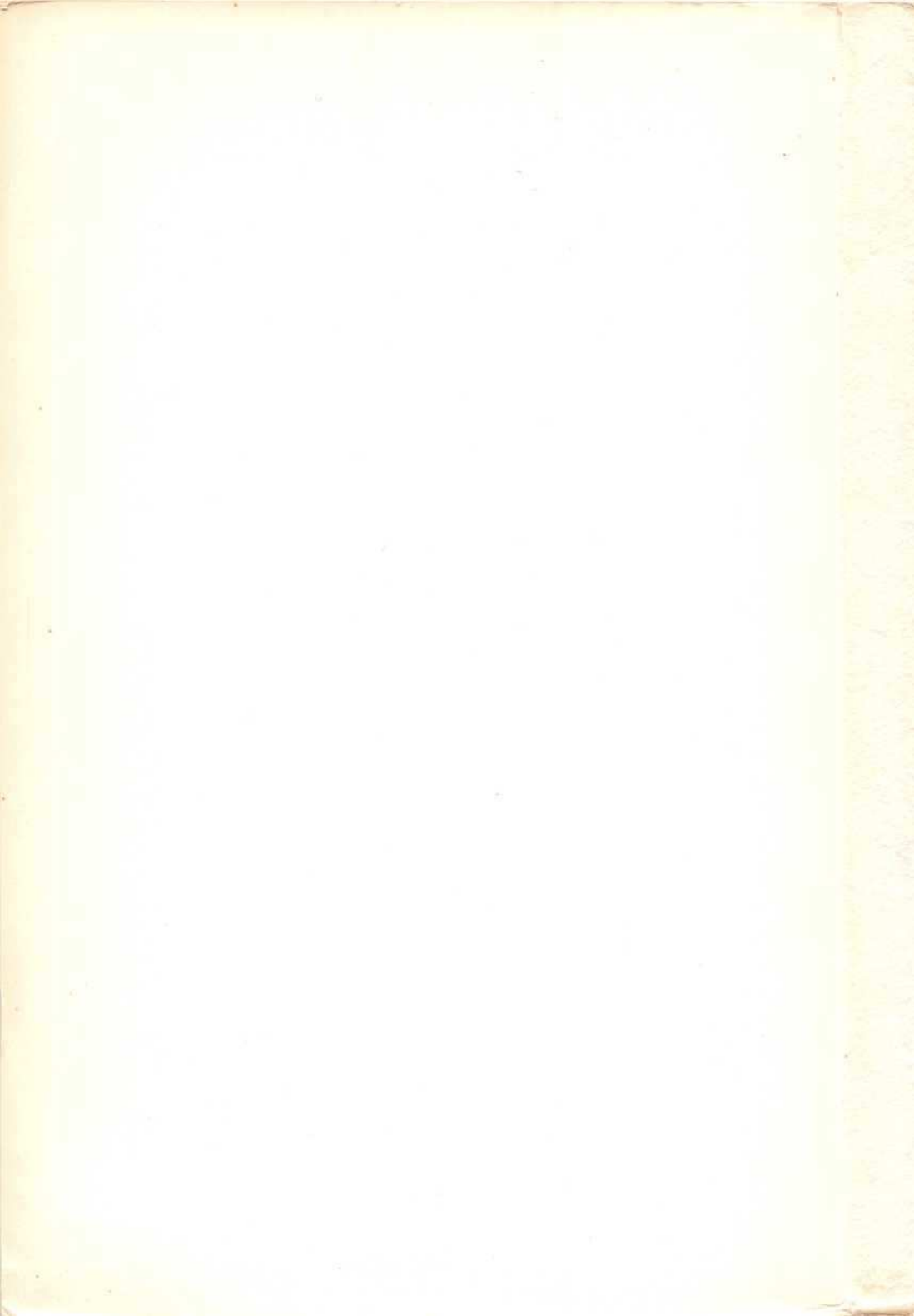
Soldet er sat!

EN ROMAN OM
REGENSIANERE

FORLAGET FREMAD

1964

H. C. JØRGENSEN
✻
SOLDDET ER SAT!
✻
FREMAD

15/900

Min Ejend.

68 (47,439) 70

Soldet er sat!

*Tidligere udsendt
af samme forfatter:*

KUN EN BRIK

*Roman om en fabrik
og dens mennesker*

H. C. JØRGENSEN

Soldet er sat!

EN ROMAN OM
REGENSIANERE

FORLAGET FREMAD

1964

© COPYRIGHT 1964, BY H. C. JØRGENSEN
BOGOMSLAG AF ARNE UNGERMANN

BOGTRYKKERIET ANTIKVA A/S • KØBENHAVN

1

Heri skildres, hvorledes det hele begyndte

Jeg beklager, at det sære handlingsforløb, jeg nu vil berette om, tog sin begyndelse i en hospitalsseng, og jeg har så meget mere grund til at beklage det, som det var mig, der lå i sengen. Jeg følte mig tilmode, som jeg forestiller mig, at man må føle sig tilmode, hvis man er vægtløs. Jeg var — forekom det mig — som en ballon, der rykker i sin snor; desværre havde jeg også en følelse af lige som ballonen at være fyldt med brint, og jeg lå og var alvorligt bange for, at den ild, der brændte i min mave, skulle antænde brinten med en katastrofal eksplosion som følge. Alt i alt havde jeg det ikke rart.

Jeg erindrede midt i den besynderlige tavse tumult, der syntes at omgive mig, hovedpunkterne i, hvad der var gået for sig, inden jeg havnede i sengen. Jeg var vågnet tidligt om morgenen med en ubehagelig følelse i mit indre, en følelse, som havde jeg slugt en vulkan i udbrud. I et sådant tilfælde tilkalder man en natlæge, og efter at jeg i et par timer havde været alene om at bekæmpe ilden, ankom han. Han var en ung, frisk og glad mand, husker jeg. Han kastede et blik på mig og sagde smilende, at øjeblikkelig indlæggelse på et hospital var nødvendig. Han imponerede mig med den hurtighed og effektivitet, med hvilken han ordnede alle formaliteter, og så forlod han mig med en munter morgenhilsen, medførende halvtreds kroner.

De næste, der indfandt sig, var to stoute ambulancemænd, og de var lige så oprømte som lægen og lige så gemytligt venlige. De svøbte mig omhyggeligt ind i et tæppe, der var kantet med istapper — for det var i januar måned, uheldet indtraf — og bar mig i guldstol ned ad trapperne og ud til en bære, der stod på fortovet med frostsneen hvirvlende under sig. Heldigvis er ambulancemænd hurtige i vendingen, så opholdet på fortovet blev i høj grad et midlertidigt ophold. På hospitalet

insisterede en venligt smilende portør på at tvættes mig over det hele, hvorefter jeg blev rullet bort ad lange gange og overgivet til en skare hvidklædte mennesker af begge køn. De anbragte mig efter tur stående og siddende og liggende i mange apparater og fotograferede mig gang på gang, indtil jeg begyndte at ryste så voldsomt af kulde, så jeg må formode, at de blev urolige for, at jeg skulle vælte deres maskiner. I hvert fald rullede de mig lynhurtigt ind i tæpper, anbragte mig i en seng, som med stor fart blev kørt ind på et helt venligt udseende værelse, hvorefter de forlod mig. At dømme efter de følelser, der derefter overkom mig, var jeg tilbøjelig til at tro, at de havde anbragt en tændt spritlampe under sengen, inden de gik.

Alt var stille, værelset var tomt, men jeg var dog ikke alene. Rummet var simpelthen levende af de mest forskelligartede væsener. Loftet var det mest urolige område. Hærskarer af fisk for rundt mellem hverandre, enkeltvis og i stimer; og bestandigt udklækkedes der nye af lyserøde småkugler, som mindede om fræg med den modifikation, at mine fræg gnistrede. Men fiskene holdt sig pænt til loftet og generede mig sådan set ikke. Det samme gjaldt de skikkelser, der befolkede lampekuplen. De havde blot den uvane, at de fra et punkt langt inde i lampen kom farende hen til glassets overflade med samme hast, som en bilist har, når han skal hen og holde for rødt lys. Men ganske som bilister gør det, standsede de også op, når de havde gjort mig tilstrækkeligt forskrækket. Anderledes derimod med væggenes befolkning, tavse mænd i flagrende klæder. De havde den dristighed, som jeg synes, jeg med rette ville kunne beklage mig over, at træde ud fra væggen og samle sig om min seng, lydløst diskuterende indbyrdes. De var høflige nok. De veg villigt bort, når jeg skubbede til dem, men hver gang med et overrasket, næsten fornærmet ansigtsudtryk, der i sig selv generede mig. Jeg regner nemlig mig selv med blandt de hensynsfulde naturer, som det volder ubehag at såre fredelige væsener. Og jeg blev umådelig træt af således at ligge og skubbe dem bort.

Værre blev det dog, da sengen, der ellers havde syntes mig solid nok, begyndte at svigte min tillid. Den rejste sig på fodenden, så jeg måtte trykke mig ned i puderne for ikke at

blive slynget ud. I min forståelige uro greb jeg for mig og fik fat i ærmet på en hvid kittel, og derved blev jeg klar over, at der atter måtte være kommet rigtige mennesker tilstede. Denne antagelse bestyrkedes et øjeblik efter, idet et af disse mennesker jog en spids og modbydelig lang genstand ind i mit ene lår. Og så var det, at det hele begyndte.

2

Jeg havner ganske uventet på Regensen

Min hastigt opståede irritation over dette bagholdsangreb dryppede bort som en istap i forårssol. Hele mit legeme følte sig som den fod må føle sig, der sparker en for snæver sko af sig. En vidunderlig gradvist tiltagende lindring. Nænsomme hænder, syntes det mig, løftede mig op og anbragte mig blidt i en hængeskøjle, der sagte dulmende svajede i en blid vårvind. Fra den blev jeg spøgefuldt slynget over i en anden endnu blødere polstret hængeskøjle og derefter i en række kåde og yndefulde hop ekspederet fra skøjle til skøjle, indtil jeg, befriet for enhver anelse af de smerter, der havde tynget min krop som et panser af bly, varsomt blev anbragt på jorden. Jeg så, at jeg stod på stenbro.

Foran mig hævdede sig en mur af store, vejrbidte, solide muresten; de lyste ulmende rødt i skæret fra en gammel gadelygte, som knejsede på en forsiret arm, der var fastgjort i muren. Gadelygten sad ved siden af en solid, dobbeltfløjet, grønmalet port, hvis tømmer jeg vidste, jeg skulle genkende. Det brede messingbælte, der beklædte portfløjenes nederste del, var blevet anbragt der for at holde rotterne ude, den gang de blev hjemløse, fordi de havde mistet et par gode madsteder på den modsatte side af gaden. Der var en dør i porten og en klokke ved siden af døren til brug ved nattetid. Jeg skubbede døren op med samme vanemæssige bevægelse, som jeg havde gjort det hundreder af gange før. Døren faldt i efter mig, og jeg stod i det klinkebrolagte portrum til Regensen.

Til højre i portrummet genså jeg døren ind til portnerens lejlighed, og uvilkårligt dæmpede jeg hele min fremtræden, som iøvrigt ellers havde været stilsfærdig nok; ganske lydløs, faktisk. Men portneren var en magt på Regensen, som man ikke gerne generede, enkeltvis. Når jeg tillader mig at benævne ham: Kolossus, så er det ikke hans skikkelse, jeg hen-

tyder til, men derimod hans magtposition, i hvilken han kun overstråledes af sin kone. Alene af den årsag tillader jeg mig om end med betænkelighed — selv så mange år efter at det, jeg her vil berette, syntes at foregå — at benævne hende: Gargantia.

Lige over for døren til portnerlogen — således benævnedes Kolossus den, når han var højtidelig — førte et par trin op til nattevagtens lokale. Den rummelige bedstefarstol, der ellers omsluttede hans korpus, stod tom. Hans time var altså endnu ikke kommet. Men jeg vidste, at han i det øjeblik, klokken faldt i slag, ville sænke sig ned i sædet bevæbnet med en hel flaske hvidtøl til at gå natten i møde med og så naturligvis med sin sælsomt duftende, halvlange pibe. Hans værdighedstegn, kasketten, ville han beholde på hovedet natten igennem, og den stod faktisk godt til hans øvrige uniform: en tyk strik- ket trøje, en i flademål betydelig vest, over hvis rundbue en urkæde slyngede sig som en guirlande, og fyldige bukser, hvis posede knæ bredte sig så langt nedefter, at de henledte tanken på en fredelig elefants ben. Indhyllt i røgskyer, men ubevæ- gelig som en kamæleon, ville han natten igennem lade sit milde blik glide hen over de skabninger, der passerede hans port. Ikke for intet gik han under navnet: Soliditus. Han var så ens, så mild og så fredsæl som fuldmånen en sommernat. End ikke portnerkarlen, som jeg uden videre tillader mig at kalde: Ful- vius, kunne få ham til at miste sin fredfyldte selvbeherskelse. Iøvrigt slog det mig, da jeg stod der i porten, at et ubedrage- ligt tegn — selv når lokalet stod tomt — på, at det var Soliditus og ikke hans ugentlige afløser, kaldet Stenfiskeren — hvorfor ved jeg ikke — der havde vagten, var det, at lampearmen over stolen var drejet til side. Stenfiskeren læste i de lange nætter. Det gjorde Soliditus ikke. Hans hænder hvilede trygt på knæene. Han tænkte.

Ved siden af døren til Soliditus' bur hang stadigvæk opslags- tavlen. En plakat med en tegning af Rundetårn, der løftede sin kalot af og klæde sig bag i murværket, mens det gemytlig skeptisk lyttede til larmen fra regenssalen lige over for, for- talte, at der snart skulle være sold på gården; og de to re- gensielle spiseselskaber: Admiralitetet og Ligkapellet overgik hinanden med reklamer for deres middagsmads fortræffelig-

hed. Så helt uventet stillet over for disse gamle dokumenter, som jeg inderst inde følte kun viste sig for mig i feberdrømme, erfarede jeg for første gang fuldt ud, hvad folk, der ikke kendte kollegielivet indefra, til tider måtte føle både ved vor optræden og ved vort sprog. Middagsselskaber opstod, fordi nogle regensianere slog sig sammen og hyrede en kone til at lave mad til sig. Ligkapellet hed det ene af disse selskaber, fordi det som spiselokale havde lånt det rum, hvori regensianerne, da de i pestens tid opnåede privilegium som ligbærere, havde henstillet de forhåndenværende lig. Altsammen så naturligt. Alligevel kunne jeg godt se nu, at hvis den brave madmoder ved en eller anden festlig lejlighed ville have modtaget en opmærksomhed fra sine pensionærer underskrevet: Ligkapellet, ville hun måske næppe have vist det frem til venner og bekendte. Men benævnelser af en sådan art skyldtes ikke, at regensianerne var tankeløse. De var blot fordomsfri.

Jeg sneg mig ind på gårdens toppede brolægning. Til venstre nede fra en dyb grav i gårdens flade og skilt fra denne ved et gitter, der til det daværende studenterråds pyramidalske forargelse havde kostet sekstentusinde kroner, blinkede lys fra badeanstalten, fægtesalen og Regensens tresædede nødtørftsanstalt: Trekroner. I bygningens top fire etager oppe anede jeg, fordi jeg vidste, at det skulle være der, den nyttige pendant til Trekroner, det enkeltsædede nødvendighedskabinet: Pansertårnet. Når jeg nævner disse ting, er det blot, fordi jeg i al min hjemløshed pludselig følte mig på nogenlunde sikker grund. Det at have været regensianer medførte nemlig efter traditionerne en livsvarig ret til at benytte Trekroner.

Så vendte jeg mig mod en af Regensens ældste bygninger, den mod Købmagergade. Nathimlen syntes i skæret fra lysene ude i byen at sænke en rødligsort baldakin ned over linden, der hyggede sig lunt mellem Regensens fire fløje. Salsbygningens mur lå badet i lys fra standerlamper og bordlamper, der var hentet ned på bordene i gården. Lyskernernes yderste reflekser farvede det lille næsvise tårn med uret og den strittende vægtermorgenstjerne dybt mørkerødt. Bag bygningens tag rejste Rundetårn sig gråt og flegmatisk, som en bedaget høne rejser sig fra reden og betragter sin kyllingeflok. Men alt var tomt og forladt.

Jeg listede over gården. Den var øde. Alle dørene ind til Regensens ni gange var lukkede, men der var lys bag dem alle med undtagelse af femte gang, hvor alene provsten boede. Jeg skubbede døren til ottende gang op og sneg mig op på anden sal: Patriciergangen. Jeg ville gerne se, hvem der boede på mit gamle værelse. Så hørte jeg støj og opgav det. Jeg løb op ad trappen til øverste etage: Admiralitetet. Her havde jeg også boet engang. Da jeg gik hen ad gangens brune linoleum, skete det.

3

Jeg genser Alfader Olsen, Nørr, Kornelius og Alf

Alfader Olsen stod pludselig foran mig. Hans slåbrok indhyllede hans fyldige skikkelse i næsten klassiske folder, der strakte sig omtrent ned til hans påfaldende store og udtrådte tøfler. Hans hoved mindede om Dantons. Også det var værd at se. Han var den fødte regenspolitiker. Deltager i så mange aftaler, kontrakter, traktater og andre sammensværgelser, så han ikke altid selv havde tal på dem. Geskæftig var han, men alligevel en værdig person, omend frygtelig utålmodig. Således var formanden — præpositus strigis var hans titel — for den regensforening, der ganske som samtlige andre regensforeninger anså sig selv for gårdens mest potente i alting: regensforeningen Uglen.

I øjeblikket var Alfader Olsens imperatørsyn purpurrodt af harme, og hans blik under de vildt flagrende øjenbryn var simpelthen dræbende.

— Asch, asch, asch! — udråbte han, og det var tegn på hans højeste raseri. Et enkelt asch røbede kun utålmodighed, og to asch var et vredesteget. — Hvad er meningen?

— Olsen — sagde jeg stille. Det må have lydt som et suk i natten — Hvad er meningen? Det er mig, der spørger, hvis du tillader. Jeg har jo været død i over tredive år, og det ved du udmærket godt.

Jeg havde vitterlig været død i over tredive år, og det er der ikke noget som helst makabert i. Når en regensianer flyttede bort fra gården efter endt eksamen, hørte han både i almindelig betragtningsmåde og i sprogbrug med til de afdøde. Jeg har ved et udflyttergilde overværet, at udflytteren højtideligt fik overrakt noderne til Chopins sørgemarch, og utallige breve til levende regensianere fra tidligere regensianere begyndte: Dødsriget ... dato ... Kære ven o.s.v. Det var ikkespor makabert; det var bare skik. Gik man igen — hvilket regelmæs-

sigt skete for den sammenslutning af gamle regensianere, der kalder sig Regensianersamfundet — blev man slet ikke, som almindelige spøgelser gør det — betragtet som omgivet af uhygge. Nej, man blev betragtet som pudsige oldnordiske museumsgenstande, dog med den lille smule forventningsfulde æresfrygt, der bør vises gode betalere til de til enhver tid levende regensianeres sold og gilder.

Men Alfader Olsen så på mig med et udtryk, som jeg — hvis han ikke netop havde været Alfader Olsen — ville have kaldt næsten måbende.

— Du har altid haft de mærkværdigste undskyldninger for din højst irregulære opførsel, H.C. — sagde han og rystede dystert på hovedet — de særeste undskyldninger. Altid. Og du bliver åbenbart ved. Du fremturer. Men ligegyldigt hvor du har opholdt dig, må du dog have følt, at aftenen i aften er skæbnesvanger. Menneske! for det er du vel for fa'n endnu, selv om du ligner en dårligt fremstillet ånd — du har skæmmet dig, H.C. — om et lille kvarter løber klokkevalget af stabelen. Jeg er Uglens klokkerkandidat, og vi står med én stemmes overvægt. En stemme ... — sindsbevægelsen overmandede ham.

Jeg benytter denne lejlighed til at indskyde, at Regensen var en republik. Den styredes af et af folket valgt ministerium bestående af klokkeren (statsminister), formanden for Regensens brugsforening, brugsmand kaldet (finansminister), låne- manden, fra hvis kasse der under særlige omstændigheder kunne erholdes lån helt op til det formidable beløb af halvtreds kroner (økonomiminister), teatermanden, der formidlede indkøb af teaterbilletter med betydelig rabat (kulturminister) og rullemanden (minister uden anden portefeuille end W.C.-rullerne, en virkelig krævende stilling, eftersom der hos indehaveren forventedes humoristisk sans). Om disse glørværdige embeder kæmpedes der hvert halve år på liv og død mellem regensforeningerne — her nævnt efter alder ud fra de modsatte motiver af dem, der får underskrifterne i enhver udvalgsbetænkning til ufravigeligt at indrangere sig i alfabetisk rækkefølge: Gamle, Pip, Uglen, Skrap, Tilia (hvilket betyder lind) og Konventet. Imidlertid havde Alfader Olsen atter tøjlet sin sindsbevægelse.

— Jeg har ført forhandlingerne, naturligvis — hviskede han, endnu ophidset — Uglen har kontaktet Gamle og Pip, så vi snører Skrap, Tilia og Konventet. Tænk engang den herlige tanke til ende. De gamle ærværdige sætter sig på de unge opkomlinge, sådan som det altid var skik i Danmark, før i tiden. De får ikke et ben til jorden. Uglen tager klokkeren; det er mig. Pip var vi nødt til at forære brugsmændene. Den fjollede forening råder jo over det største antal stemmer, og Marius ville ikke nøjes med mindre. Men Uglen får foruden klokkeren også lånemanden. Så har vi måttet give Gamle teatermanden og rullemanden. Noget skal de jo have for deres elendige stemmer. Alt er ordnet. Men vi hænger på én stemme. Kan du så måske få ind i dit hovede, at vi er nødt til at indkalde en reserve. Hva? Er den situation måske så helt ukendt? Og hold så kæft og følg med.

Jeg slog helt overvældet følge med Alfader Olsen og ved en omdrejning af gangen stødte vi på en mand, hvis slåbrok var så slidt, at der for en flygtig betragtning kun syntes at være reverset, ærmerne og en del af forbredden tilbage. Set bagfra var manden omtrent civil. Hans ansigt var smalt og skarpt. Uden at det skal forstås alt for bogstaveligt, vil jeg påstå, at det ledte tanken hen på en stridsøks. Når han huggede ansigtet fremefter, og det gjorde han ofte, så det ud, som om han ville kløve sin modstander ned til navlen og brænde resterne af ham bort med øjnene. Han var en diskussionsdeltager, som adskillige regensianere uvilkårligt veg lidt til side for. Han hilste mig strålende oplagt.

— Nu har jeg knuse og brodere og manøvrere mig set det med. Din lille dovne, lade, ugidelige ubetydelighed. Kommer du her druntende, mens tænkende væsener spilder kostbar tid med at støve rundt som gemene sporhunde efter dit uduelige hylster af en dårlig efterligning af et menneskeligt væsen.

— Nørr! — udbrød jeg bevæget, i virkeligheden rørt til tårer, — er det virkelig dig?

— Det kan du vel høre — bemærkede Alfader Olsen surt. — Der findes sgu kun en af hans slags.

— Olsen — sagde Nørr med inderlighed i stemmen — lad mig lige få lov til at sige, hvad jeg mener om ham.

Jeg trak mig uvilkårligt lidt tilbage. Nørr lignede i det øje-

blik påfaldende en højesteretssagfører, når han optræder i en af de sager, som interesserer publikum mest.

— Nej — afgjorde Alfader Olsen — ikke nu. Senere for mig gerne. Men vi har ikke tid til tom veltalenhed nu. Hvor er de andre?

De trak af med mig. Det lyder vulgært, dette udtryk, men jeg finder intet andet egnet. Modtagelsen var allerede ved at blive lidt for overvældende hjertelig for mig. Jeg havde jo ikke i over tredive år haft lejlighed til at vedligeholde hverken det sprogbrug eller den omgangsform, som jeg godt husker også var mit tilbehør engang. Jeg kan måske udtrykke det således, at jeg vel havde bevaret disse ting inderst inde i en slags henkøbt form, men at møde dem friske og rå var lige ved at gå mig på nerverne.

Imidlertid blev jeg puffet ind på værelse otte gange femten.

Fra regensgården førte ni døre ind i Regensens indre. Hele det afsnit af bygningerne, til hvilket en sådan dør gav adgang, og inden for hvilket værelserne var nummererede, kaldtes fra stueetage til kvist under ét: en »gang«. Otte gange femten betød altså i regensiel sprogbrug: værelse nummer femten i ottende bygningsafsnit. Femte gang indtog en særstilling. Her residerede provsten helt alene.

Et jubelråb hilste mig. Det er jeg ganske uskyldig i. Jeg ved ikke, hvorfor et jubelråb altid syntes at hilse både den ene og den anden den gang. Nok er det, at jeg, der kun refererer, må fastslå, at sådan var det. Jubelråbet kunne vel skyldes, at folk var gladere den gang end nu. Det kan jo også være, at de kedede sig og derfor hilste enhver idiots tilsynekomst med jubel. I hvert fald jubelråbte de.

Højst brølede Kornelius. Men det var en dagligdags tildragelse den gang. Kornelius talte så at sige aldrig, han brølede, undtagen når han var virkelig såret i sit hjerte. Kornelius var lige så blodrig som et antal okser og lige så voldsom i bygning og kræfter. Hans ansigt var som en englenumse malt af en kunstens mester med en perverteret sans for dimensioner. Hans krop var ... men det tror man alligevel ikke ... lad mig nøjes med at sige, at den, da jeg nu genså ham, ganske som før i tiden var indhyllt i en ualmindelig fedtet slåbrok.

Inden jeg, så godt det nu lod sig gøre, kom helt til mig

selv, var jeg blevet hvirvlet flere gange rundt i luften, og Kornelius' ansigt kom mig nærmere for hver gang. Til sidst lidt for nært. Kornelius var en stor spiser og drikker.

— H.C.! — tordnede han. — Ven! friend! freund! ami! älskling! På hvilket sprog ønsker du min umådelige glæde fortolket. Befal, og jeg gør det. Helst dog på svensk, der her i landet er et sørgelig forsømt sprog. Sig frem, djävul, og min glæde skal bringe mig op på hidtil uanede retoriske højder. Jeg siger dig ...

— Nu holder du foreløbig din kæft, Kornelius — afbrød Alfader Olsen ligevægtigt. — Man skulle ikke tro, at vi stod over for et afgørende valg. Men nu skal der handles og ikke vrøvles, at du ved det, din konstant opdunstede fedtpukkel. Netop nu ... Hvad er det nu med Alf?

Alf — den gode gamle Alf — havde bevæget sig hen mod mig, efter at Kornelius havde sat mig ned på gulvet igen. Hans lyse, nordiske helteansigt strålede under det strågule hår, som han ofrede alt for meget af sit sparsomme legat på at gøre mere tæt, og som skuffede ham ved blot at blive mere tyndt.

— Er det dig, H.C. — sagde han bevæget. — Er det virkelig dig. Ja det er altså i al sagtnodighed Alf. Husker du, hvad vi så ofte talte om den gang for længe siden. Jeg har holdt fast ved mit standpunkt. Eftersom jeg skal være præst, ja det lyder utroligt, men det skal jeg, så mener jeg stadig, at det er min ufravigelige pligt at have erfaret så meget som muligt om synd i dens højst forskellige former. For at kunne tale med, forstår du. Jeg mener stadig ...

— Silentium — råbte Alfader Olsen. — Sæt Alf ned, en af jer. Som I alle ved, alle, måske med undtagelse af det sidst ankomne mærkværdige individ; han vågner vel efterhånden op, må man håbe, og ham kan I så hilse på siden; i øjeblikket er han kun en stemme, lige som vi alle i dette afgørende øjeblik er stemmer. Hvad var det, jeg kom fra. Jo. Som sagt, eller er det ikke sagt, så siges det nu, og I burde vide det på forhånd: Om ganske få minutter løber klokkervalget af stabelen. Lad mig derfor som præpositus for Uglen endnu engang ridse linjerne for det mulige politiske handlingsforløb op.

Alfader Olsen rettede sig op i slåbrokken og begyndte:

— Indledningsvis ...

— Hvad nu med at tale som et menneske og ikke som en politiker — afbrød Alf. — Nej som jeg sagde dig, H.C. Jeg har ikke ændret standpunkt. Jeg mener stadig ...

— Asch — snerrede Alfader Olsen. — Altså. Indled ... Jeg mener først og fremmest skal jeg kort referere, hvad forhandlingsudvalget har opnået. Som bekendt bestod dette udvalg af mig og vor udmærkede ...

— Det ærede medlem — indskød Alf. — Du, H.C., vi må engang genoptage ...

Alfader Olsen blev rød i kinderne.

— Stop en eller anden genstand i munden på Alf — råbte han. — Altså. Nørr og jeg har fået en koalition i orden mellem Gamle, Pip og Uglen. Læg mærke til det. De gamle mod opkomlingene. Et sindelagsskifte er ved at indtræffe. Et tidehverv. Læg nu mærke til, hvorledes pølsen skal skæres.

Vi er ethundrede og tre her på Regensen. Indflyttere har som bekendt ikke stemmeret endnu. Det giver firs stemmer. Uglen, Pip og Gamle kan tilsammen mønstre otteogtredivestemmer. Fem stemmer fra den anden fløj må altså fjernes, for at vi kan være helt sikre. Det er sket ved mine og Nørres foranstaltninger. Tre af de fem er blevet kaldt bort i såkaldte familieanliggender, fødselsdage og andre begivenheder med udsigt til legemlige nydelser. Det var måske ikke mine og Nørres fortjenester. Men alligevel. To andre, hvis familieforhold vi ikke har kunnet snuse os til, men som vi vidste ikke hører med til de regenspolitisk videre interesserede, sidder i øjeblikket et sted ude i byen og beruser sig i stærke drikke på Uglen's regning. Skov er hos dem og sørger for alt fornødent. Han har lovet at være her tilbage umiddelbart før selve valg handlingen. Nørr vil senere fordele omkostningerne, i alt tolv kroner, på Uglen's medlemmer.

Modparten får altså toogfyrre stemmer minus de fem, det er syvogtredivestemmer, og vi har otteogtredivestemmer minus Skov; men når han ikke tilbage, så har vi H.C. her, altså otteogtredivestemmer alligevel. Jeg spørger: Kunne det gøres bedre? Jeg må bare tilføje, at når jeg regner med syvogtredivestemmer og otteogtredivestemmer, så har jeg fordelt de uafhængige, som jeg regner med, at de vil stemme. Men de er jo aldrig helt sikre. Uafhængige burde faktisk ingen stemmeret have. Det har jeg altid holdt på.

Jeg holder valgtalen. Det er ikke værd, at du siger noget, Nørr. Hører du, Nørr. Du siger ikke noget. Vel. Du er en fremragende taler, det skal indrømmes, men du er nu engang så umiddelbar, Nørr, så rent forfærdelig umiddelbar. Altså, jeg ... Så for fa'n. Klokken! Afsted til salen.

4

Jeg deltager i et valg på Regensen og genser V.P.

En pludskæbet indflytter — det er indflyttere altid — pilede gennem gangene svingende Regensens dirigentklokke. Lyden beskrev en smuk kurve fra brandalarmvolumen til svag klingeren, nøjagtig efter hvad en matematiker ville kalde en dæmpet sinuskurve. Regensianerne rutchede enkeltvis og i klynger ad kurvens bløde sving mod salen.

Christian den Fjerdes majestætiske åsyn skuede ned over firs larmende regensianere og et antal betydeligt mere tilbageholdende indflyttere, hvis rolle i det første semester var tilskuerne. I belysningen fra salens lyskilder, der af visse reaktionsfjendtlige elementer også sagdes at være meget dårlige, så Christian den Fjerde slet ikke ud til at have været den modbydelige hekseforfølger, som eftertiden har fået os til at tro, at han var. Snarere skuede han ud over os, som en slags forstørret Alfader Olsen efter mine begreber ville skue ud over sin børneflok, stolt, men vel vidende at han ikke mere kunne blive kaldet til personligt at forsørge flokken.

For at komme op på salen — af en eller anden mærkelig grund ville udtrykket: i salen, have røbet, at den, der brugte det, var en tåbe — måtte man passere musikstuen, således kaldet fordi Regensens flygel og harmonium ikke mere stod der, men derimod på salen. Man måtte gå fire trin op fra musikstuen direkte under Christian den Fjerdes tunge skikkelse. Alt som i gamle dage. Mine øjne søgte det gamle elskede relief af lindens fader: Provst Hviid. Det hang på sin vante plads og lignede stadigvæk sikkert slet ikke provst Hviid. Jeg tror, at jeg fik tårer i øjnene, da jeg så ham. Måske kunne det også skyldes røgen fra et halvt hundrede helvedes lange piber. Men alligevel, at stå der igen ...

— Enogfirs — hvædede Olsen i mit øre. — Hvor fa'n kommer nummer enogfirs fra? Jeg havde regnet det ud til firs, og

du ved, at jeg tager aldrig fejl. Der skulle vel ikke være forrædderi med i spillet.

Han fortabte sig i beregninger, og jeg tav, overbevist om, at jeg bestemt ikke havde kræfter til at forråde hverken den ene eller den anden. Men Alfader Olsens adfærd begyndte at forurolige mig. Hans gang, det af den, man kunne skimte under slåbrokken, blev listende, og det var aldrig noget godt tegn.

Den afgående klokke åbnede generalforsamlingen. Der blev valgt dirigent, og i det hele taget foretog man sig alle de ting, der gør foreningslivet så tillokkende for folk, der keder sig hjemme. Klokken aflagde beretning, brugsmanden aflagde også en sådan, og så videre.

En beundringsværdig skikkelse i denne tumult var dirigenten. At skaffe ro til, at de forskellige beretninger dog blev bare lidt andet end mimiske øvelser, var en præstation, som kvalificerede ham til store tillidsposter senere i livet.

Ikke en sjæl interesserede sig for at høre historiske fortællinger om, hvad der *var* forbi. Alle diskuterede, hvad der skulle komme. Regensianerne var et fremadrettet folkefærd, og hensynsfuld høflighed var nu engang ikke deres fremmeste dyd. Alfader Olsen talte op og talte op, tilsidst talte han på fingrene, men han strandede hver gang på tallet enogfirs. Når han ikke nåede højere op, skyldtes det, at indflyttere i hans forestillingsverden overhovedet ikke talte med som mennesker og langt mindre som regensianere.

Omsider var beretningernes tid forbi. Dirigenten trykkede et stort lommeterklæde fast mod sin pande, bed tænderne sammen og gav ordet til Skraps formand — eller efter Regensens sprogbrug: Styrismaður mikil — Mikkel.

Han burde have heddet Machiavelli eller måske Robespierre, denne Mikkel. Hans lille, smalle ansigt lyste så helt betagende af ingen ting, at folk med virkelig alvorligt ærinde til ham på forhånd burde føle sig foruroligede. I øjeblikket så han for os, der kendte ham, ud til at kunne sælge sin mor og sin far og hele sin familie og alligevel at kunne klare frisag ved at se ud, som han gjorde. Han var en mand, som man ikke umiddelbart kunne stole på. En fremragende politiker var han, en af Regensens dygtigste.

Med rund hånd og det må beklageligvis indrømmes med et eget tørt og lidt snerrende vid holdt i tømme af en tilsyneladende medfødt trohjertethed, der gjorde sig ganske godt, lovede han regensianerne et herligt halvår, hvis de ville stemme på hans kandidat til klokkerembedet. Nørr stod ved siden af mig, mens han talte. Nørres kæber tyggede voldsomt.

Så blev det Alfader Olsens tur, og jeg må sige, at jeg fik den største respekt for dette menneskes selvbeherskelse. Selv efter mange nætters anstrengende valgkampagne, selv med den dybeste mistillid til sine allierede sået dybt i sjælen, selv med den tunge, uløste gåde: enogfirs, bagest i hjernen, bevarede han sin ydre ro; og pompøs var han. Hans tunge dantonansigt rullede som på kuglelejer, men majestætisk, rundt mod den lyttende kreds i en velberegnet halvcirkel. Aldrig tør jeg håbe at opleve så gyldne syner igen, som dem han fremtryllede for alles blikke, blot de ville vælge ham til klokker. Han forstod til fulde, viste det sig, at brød og cirkus er gode aktiver for politikere. Han svang sig flere åndelige meter op over Mikkelt i sin vilde flugt mod højderne, og han lod menneskekærligt tilhørerne forstå, at der måske nok var visse misliebige foreteelser i modstandernes lejr, som kunne have været fremdraget, men som ægte regensiel ånd påbød ham at lade ligge.

Alt i alt et mesterværk af en valgtale.

Efter en nødvendig fordøjelsespavse anbefalede foreningen Tillas præsident Mikkels kandidat, og efter endnu en pavse gjorde Konventets kansler det samme. Gamles formand, som var den eneste foreningsformand på gården, der blot hed formand, anbefalede Alfader Olsen, og så blev der en dyb og forventningsfuld pavse. Alle ventede på, at Pips formand, Alfader Olsens hovedstøtte, princeps pipianorum, Marius, skulle tage ordet. Jeg må kort beskrive denne person.

Han hed altså Marius, men sikkert uden egen skyld. Det var vist også det eneste område, på hvilket han med rette kunne erklæres skyldfri. En stor kortspiller var han og en lun og yderst falsk forhandler. Hans svageste punkt var en udtalt godmodighed og en medfødt tilbøjelighed til bittert at fortryde sine rævestreger. Han var stærkt kolerisk, men relativt let at berolige med en øl. I skikkelse som i fremtræden mindede han påfaldende om de underjordiske. Hans og Alfader Olsens fæl-

les stræben var den at overliste hinanden; iøvrigt det eneste punkt, på hvilket de havde noget tilfælles.

Man ventede stadig. Jeg så på Nørr. Han tyggede fråde. Hans hænder knyttede sig op og i. Igen og igen.

— Lad være Nørr — hviskede jeg. — Ti stille.

Hans papirskarpe profil nærmede sig mit øre.

— Ja — sukkede han. — Jeg har jo også lovet Olsen det. Men må jeg ikke i hvert fald hviske i *dit* øre, hvad jeg mener om Marius. Bare hviske. Ellers sprænges jeg.

Han hviskede. Og jeg blegnede. Mange år ude i livet, forstod jeg, havde gjort mig uskikket til at høre ord, som var fødte og bårne af en sjæl, der endnu ikke var blevet sløvet og slebet af og støvdækket, som min var blevet det. Nørres ordforråd var præget af en vild skønhed. En skarnspand fyldt med rå, uslebne, men funkende diamanter. Sådanne ting siger man kun i en begrænset periode af sit liv, men så må man bestemt også føle sig som et aldeles rensat og rengjort individ bagefter.

Jeg var så betaget, at jeg for sammen, da dirigenten efter et uroligt blik mod Alfader Olsen råbte: Tiden er ude! Afstemning om klokker! Vi går først ned for Mikkel's kandidat!

Når man stemte, foregik det på den måde, at alle på salen gik de fire trin ned til musikstuen, medens formændene for de seks foreninger stod ved gelænderet og talte højt.

— seksogtrediv, syvogtrediv, — talte Alfader Olsen, endnu med et svagt håb om, at Marius' manglende tilsynekomst kun var en dårlig vittighed. Men Pips medlemmer gik i sluttet trop ned for modkandidaten. Alfader Olsen holdt op med at tælle. Hans ansigt var blevet højrødt. Et øjeblik så han ud, som var han bedøvet, men det var øjensynligt, at et evigt had, der kunne se ud til at ville være mindst en uge, var ved at vokse frem i hans ansigtstræk. Og mens han stod der og så sin geniale udenrigspolitik falde sammen, valgte oppositionen i skøn forening med forræderne Skraps klokkerkandidat, Pips brugsmand — det var Marius, der imidlertid atter var dukket frem, bleg og ilde tilpas — Tili's lånemand, Pips teatermand (og det var altså prisen for Marius' forrædderi). Sjældent var et politisk program i den grad blevet flænset i spåner.

Det var åbenbart meningen, at Konventet skulle have haft

rullemanden som sin beskedne del af byttet. Men så optrådte Nørr på scenen, benyttende sig af enhver regensianers ret til at tage ordet umiddelbart før valget af hver enkelt kandidat. Men det var absolut ikke med denne lille usle rest af valget i tankerne, at Nørr krævede ordet.

Det var altid en kildrende nydelse at lære bestandig nye sider af Nørr at kende, når han stod på en talerstol; og det var simpelthen et livs oplevelse at høre ham, når han havde strøget den mikroskopiske del af sit væsen, der kunne gå under betegnelsen hængsler, af sig. Han kunne kurre som en for-elsket due, hvæse som en fornærmet ravn, kvikke som en op-hidset solsort og brøle som en olm tyr. Han gjorde det hele efter tur. Men hver sætning, hvert lille ord, hvert lille ophold var sammenlagt en sum af fornærmelser mod enhver, der ikke havde stået på Uglens parti. Stille ætsende, ulmende eller flammende omgav svovldunster hans magre skikkelse i den flossede, sønderrevne slåbrok. Han hentede næsten kælent hver enkelt af oppositionens topfigurer frem fra salens fjerneste krog. Han rystede dem åndeligt talt ved kraven og knip-sede dem så bort, som man knipser til frøene fra en fandens mælkebøtte. Han hentede dem ganske ubarmhjertigt frem igen fra den sorte krog, hans ord havde forvist dem til, og over-begjorde dem med gloser, som kun Nørr kunne opfinde.

Men så skete der det, at en eller anden af de uafhængiges foragtede flok, en eller anden, der endnu ikke var helt målløs under indtrykket af Nørres i sandhed fremragende retoriske præstation, respektløst foreslog Nørr som kandidat til Regensens rullemandsembede. Og under Nørres yderst farverige protester gik alle på salen ned ad trappen for Nørr, der, for første gang i Regensens historie enstemmigt valgt, overtog sit em-bede under hede forbandelser.

— Det er godt, at punkt Eventuelt ufravigeligt hedder øl — mumlede Alfader Olsen sveddryppende.

— Jeg kvæler dig i nat — hvæsedes Nørr. — Jeg skal sætte et kryds på det sted, hvor jeg anbringer liget, så de kan finde dig og fjerne dine usle rester.

Netop som jeg lyttede til denne venskabelige meningsud-veksling, gik døren til musikstuen op. Vi havde på det tids-punkt hver bemægtiget os en øl af punkt Eventuelts kasse

uden i håndgemæng at knuse mere end to flasker, og larmen var stor. Men en blid, musikalsk stemme trængte dog igen-
nem den.

— Nå. Hvem skal vi så gratulere i aften? — sagde den.

Jeg glemte ganske min øl, og jeg er ellers af natur tørstig. Jeg drejede mig om på hælen. Der stod V.P., Regensens højt-
elskede, sagnomspundne viceprovst. Hans hvide hår, over-
skægget og den lille fip lyste mig i møde. Hele hans lille,
mørktklædte, sirlige skikkelse syntes mig omgivet af en svag
glorie, og jeg tør sværge på — selv om det lyder usandsynligt,
men hvad oplever man ikke af usandsynligt i feberdrømme —
at fra hans beskedne, for stræbere og strugglere tilsyneladende
uanselige person bredte der sig en glans af kultur ud over
ølkassen og over den flok grobrianer, som vi omkring kassen
vitterligt udgjorde.

— V.P.! — råbte jeg og sænkede derefter ærbødigt stemmen.

— Er det virkelig V.P.?

Jeg har sat mig for at fortælle disse mærkelige begivenheder
nøjagtigt som de forløb, og jeg gør mit bedste for at indfri
dette løfte til mig selv. Måske har jeg allerede forsyndet mig,
for jeg kan ikke som det rationelle individ, jeg regner mig selv
for at være, tro på, at alt foregik så sammenhængende som her
skildret. Måske blander minder sig med syner. I så fald hører
det, jeg netop nu beskriver, med til synerne, for V.P. døde,
døde virkeligt og rigtigt adskillige år før min ejendommelige
feberdrøm tog sin begyndelse. Men i hvert fald stod han der,
og han smilede så verdensklogt, som kun V.P. kunne smile.

— Men Gud forbarme sig — sagde han, og det *var* altså
V.P., for det udtryk kunne kun bruges på den måde af ham.
— Er det Dem, H.C. Ja så må man virkelig sige, at man har
mobiliseret reserveerne.

5

Jeg genoplever en morgen i regensgården og deltager i den vanskelige opgave at udforske, hvad der var sket med Hassans sko

Der er den vanskelighed ved at samle stoffet til min beretning, at jeg faktisk syntes at være flere steder på én gang. Jeg var til tider ganske klar over, at jeg lå i min seng på et velordnet hospital og ventede på at blive rask. Til andre tider var tanken om en hospitalsseng mig ganske fremmed. Men den besværligste tilstand indtraf, når de to opfattelser blandede sig, og det skete. Det kunne ske på fredelig vis som nu netop på denne valgaften. Jeg husker ikke ret meget mere om den. Det står dog dunkelt for mig, at Alfader Olsen og Marius sad sammen ved et bord et eller andet sted over en øl, en øl, som stadig blev ved med at formere sig, men dog stadig var én øl. Alfader Olsen skiftede efterhånden ansigtsfarve fra mørkerød til blåviolet, og Marius changede fra gullighvid til næsten snehvid med en svagt blålig tone. Jeg havde et ganske svagt indtryk af et rødt tæppe med blå striber og et snehvidt lagen. Men stadigvæk hørte jeg Marius' forklaring på, hvordan det hele var gået for sig. Han havde i og for sig slet ingen skyld haft, syntes det at fremgå, men hans forklaringer blev mere og mere indviklede og først og fremmest mere og mere langtrukne, så jeg trættedes og faldt åbenbart i søvn.

Så erindrer jeg, at et rislende, klukkende solsortfløjt blidt flagrede ind gennem et åbentstående vindue, og at en tidlig sval morgensol fik vinrankernes blade uden for til at kaste et gyldenrødt skær hen over loftet i det værelse, jeg hvilede mig i. Skyggerne på loftet skælvede svagt, som om de endnu havde lidt af nattens kølighed siddende i sig. Fra den modsatte side af lindens kuppel svarede en anden lille solsortsolist, og snart var hele morgenkoncerten i gang. Skovduerne i toppen af træet

vågnede og lod træblåserensemblen falde ind i kvidderet. Sollyset flød ned ad regensfløjenes kraprøde tage og spildte lysende pytter på gårdens brolægning. Regensen vendte sit ansigt indad. Byens larm og benzinos skyllede upåagtet af os op mod dens brede, arrede ryg og faldt tilbage, hvor den hørte til.

Fulvius fejede gården med lange, arrige tag. Han havde vandet nøjagtig en fjerdedel af fladen med sin store, brusende vandkande, en stående indledning til morgenens regelmæssige program. Kostens skraben mod de våde sten frembragte en lyd og rejste en duft som ellers kun kendes fra små, bortgemte provinsbyers gader, når byen gør morgentoilette.

En sådan blid sommermorgen med duft af vin og lind og nyfejete stenbro ind gennem vinduet, med larm fra en fortravlet storby kogende så dæmpet, at den kan forveksles med fjern brænding, er som skabt til selvransagelse; og jeg tænkte, ikke så lidt sentimentalt: Hvorfor kan vi nu ikke lide Fulvius. Hvorfor rækker vore hjerter sig ikke ud også mod ham i sådan en skøn morgenstund. Bedreværdsfølelse fra vor side var det så vist ikke, for kendsgerningen var, at fire eller fem af os sammenlagt ikke var nær så velbeslæede med jordisk mammon som Fulvius, når han havde hævet sin ugeløn, og med hensyn til sprog og almindelig fremtræden vil der aldrig kunne blive tale om forargelse fra vor side. Hver fugl synger med sit næb, og vore næb var sågu ikke for stuerene. Jeg kom, mens jeg langsomt og livsaligt vågnede op til den signede dag, til det resultat, at den manglende kontakt mellem Fulvius og os muligvis kunne skyldes, at han var lidt fattig på livsglæde. Jeg tror, at hvis en af os havde forsøgt at indlede en morgenfrisk samtale med ham, så ville det sandsynligste svar fra hans side have været: Rend mig i røven. Og sligt virker lidt bremsende, i hvert fald lidt distraherende, så meget mere som han virkelig syntes at mene, hvad han sagde. Alt i alt var hans foresatte, Kolossus, lettere at komme på bølgelængde med. Hvis man var diplomatisk og ikke på nogen måde havde irriteret Gargantia, kunne man godt en sommermorgen få en ganske hyggelig samtale med ham inden for det tidsrum, han afsatte til det. Jeg vågnede helt op af min vidunderlige halvslummer ved at høre klirren af kaffekopper nede i gården og ilede ned i solen og duften.

Så dukkede de frem, gårdens indvånere, en efter en fra de dunkeltviolette åbninger, der angav indfaldsportene til Regensens evigt urolige indvolde; ud i gårdens lysegrønne, duftende morgenbelysning missede de sig vej, hver medbringende sin kaffekop og sin tallerken, indeholdende hvad hver af dem anså for nødvendigt til legemligt og åndeligt livs opretholdelse, lige fra Alfs to små spæde kiks til Kornelius' kunstfærdigt opstablede bjerg af madfrembringelser. Gårdens renvaskede, ligesom nyfødte sjæl — Fulvius var omtrent færdig med den sidste fjerdedel — smittede af på dem og syntes at gøre dem til fredfyldte, godmodige og for fleres vedkommende endog fremadstræbende unge mennesker. Ganske enkelte af dem virkede i morgensolen ligefrem fornuftige.

— Asch — sagde Alfader Olsen næsten blidt. — Hvor bliver nu Hassan af?

Hassan blev kaldt Hassan, fordi han, som røbet i badeindretningen ved siden af fægtesalen i kælderen, hvilken sal som nævnt atter lå ved siden af Trekroner, havde afsløret, at han var i besiddelse af ualmindeligt skæve ben, og så også, fordi han faktisk ikke havde noget imod navnet, men derimod syntes at kunne lide at smykke sig med det. Ordenen uddeles med de mærkværdigste motiver. Ordenen hed altså i dette tilfælde: Hassan, og han var stolt af den.

— Det er hans tur — det var atter Alfader Olsen, denne gang med mindre blidhed i stemmen. — Hvorfor kommer han så ikke med morgenkaffen, som skrevet står i Uglens uskrevene love, at man skal.

Skov tog ordet. Skov var polytekniker, altid nyfriseret og vandkæmmet og comme il faut og derudover opfinder af mange sære ord og vendinger, som han selv anså for yderst regensielle. Der eksisterede faktisk ikke noget så regensielt som Skov. Men han var en nyttig person og dertil mere ærlig og brav end flertallet af menneskeheden. Så man tilgav ham.

— Jeg har ført mig frem til Hassans dør indtil én gang — sagde han — og har hamret ikke blidt på samme. Men muligt er det, at de ved min virksomhed fremkaldte lydbølger ikke har kunnet transformeres helt vel i de til sådanne bølgers modtagelse i hans hjerne indrettede organer, om sådanne eller for en helhedsbetragtning måske en sådan ellers forefindes.

— Jo før du lægger det fjollede sprog af, Skov — Nørr huggede sin profil ind over bordet — des bedre. For det første ville det jo være dig umuligt på det sprog at fremsætte en eneste velrettet ubehagelighed, din lammehale; for det andet ville kommende slægter, hvis ikke dit elendige gylp øjeblikkeligt, som tilfældet gudskelov er, sank ned i glemselens barmhjertige dyb, tro, at vi lignede dig, og de ville korse sig. Jeg sagde korse sig. Krydse sig af, om du vil, lige som katolikkerne. For det tredie ... hvor satan er Hassan. Jeg skal til forelæsning. Lad mig få en kedel koldt vand, så skal jeg ...

Kornelius rejste sig og skuede ud over sit madbjerg.

— Kæreste brødre ...

— Stille, Kornelius. — Alf rejste sig. — Ikke på denne tid af døgnet, vel? Hvor mange solsorter har du i sinde at myrde med din såkaldte veltalenhed. Lad nu mig.

Alfs gyldne hår lyste endnu mere gyldent end tilladeligt, men det var morgensolens skyld. Han stod et øjeblik og så god ud; så fortsatte han.

— Nu går jeg ind og vækker Hassan og får ham til at lave den kaffe, og kan jeg ikke få så meget liv i ham, at han kan gøre det, så ...

— Hvad så? — brummede Alfader Olsen sultent.

— Så laver jeg den sgu selv — sagde Alf behersket. — Jeg har lovet mig selv at lære alle synder at kende, inden jeg får kald. Både at bande og at lave kaffe til en flok dumme svin, som ikke kender til næstekærlighed. Det er en virkelig god øvelse i ydmyghed. Hold kæft, Nørr, eller jeg får en af rengøringskonerne til at stoppe et pund grøn sæbe i halsen på dig. Jeg sagde menneskekærlighed, ja, ligesom du før sagde: korse dig. Din barbar.

Alf forsvandt hen mod Hassans værelse med et virkelig menneskekærligt ansigtsudtryk og en tilsvarende holdning. Jeg lyttede i ventetiden fortryllet til Alfader Olsens og Nørres rigt kolorerede diskussion om forrige aften's valg og sluttede mig naturligvis til den almindelige enstemmighed om en frygtelig hævn over alle, der havde blokeret vejen for vore planer om et stort og gloriøst klokkerat på Regensen under Uglens ledelse. Men først og fremmest hævn over princeps pipianorum Marius.

Så kom Alf endelig med kaffen, og i hælene på ham fulgte Hassan, hilst med voldsomme hånsord. Hassans øjne var kun synlige som to smalle sprækker, der modvilligt lod den vidunderligt strålende morgensol forsøge at trænge sig frem til hans stadigt slumrende indre. Han hørte intet og fornå intet, og efter krumbøjet og småfrysende at have fjottet en gang rundt om bordet begav han sig med fingrene i mærkværdigt livlige bevægelser i slåbroklommerne saligt smilende hen mod sit værelse for at sove igen. Men han blev indfanget i sine piruetterende, natsværmeragtige bevægelser af Alfader Olsen, der med et fast og som helhed ublidt tag trak ham ned på bænken ved siden af sig.

— Så er det nok — sagde han myndigt. — Hvad er der i vejen med dig?

— Med mig — sagde Hassan. — Intet. Absolut intet. Hvad skulle der være i vejen med mig? — han skjulte sit ansigt i hænderne og stønnede.

— Lad dette res derelictae være, Olsen — snerrede Nørr. — Du kan vel se, at til at afgive nogen form for forklaring til rapporten er han simpelthen værdiløs. Som anklager ville jeg påtage mig at få ham dømt alene på hans udseende. Skænk så den kaffe, Alf.

Hassan slugte en kop kaffe uden hensyn til alvorlige forbrændinger i hals og spiserør og holdt ivrigt koppen frem igen. Skov betragtede ham interesseret.

— Der ser man — sagde han oprømt — et eksempel på, at fysikken dog er det vigtigste også hos mennesket. Den psykiske del af hans eksistens burde gennem de lidelser, som hans fysiske udstyr helt i overensstemmelse med videnskabelige grundsætninger nødvendigvis må have viderebragt til samme, have advaret ham. Alligevel fører han sig endnu engang frem med sin kop for atter at skolde sig. Hans psykiske bestanddel er rådden, men hans fysiske del skal sgu nok næste gang ...

— Hold din kæft — stønnede Hassan og fortsatte mere og mere ophidset, efterhånden som smerterne stammende fra den hede kaffe trængte sig mere og mere i forgrunden. — Jeg er kaffetørstig, kan du vel se, din quasividenskabelige gratist.

— Så så, lille Hassan — sagde Nørr alt for blidt — nu ikke hidsig. Ganske uden at dvæle ved det uafrystelige faktum, at

det er din uge til at vække, og at du snorker som et svin i stedet for at interessere dig for din pligt; ganske uden at dvæle ved denne kendsgerning, gentager jeg, tillader jeg mig ganske objektivt at spørge: Hvor var du i aftes?

— I aftes — gentog Hassan, bragt ud af ligevægt ved Nørrs inkvisitoriske blik. — I aftes var her jo klokkevalg.

— Tak fordi du mindede mig om det — sagde Nørr bidende.

— Jeg kunne måske ellers have glemt det, hvis ikke generalisimus for bordenden med sit af forhandlingsevne strålende åsyn bestandigt minder mig derom. Men hvor var du bagefter?

— Bagefter drak vi jo en øl — sagde Hassan vagt.

— Det gjorde *vi* — vedblev Nørr ubarmhjertigt. — Men hvad gjorde du?

— Det er jo det, jeg ikke helt rigtigt ved, for fanden! — råbte Hassan irriteret — men jeg gik vel i seng. Det er da bevisligt, at jeg vågnede der. Men jeg sover så tungt, så jeg kan så let glemme enkeltheder fra dagen før.

— Jeg ved ikke, med hvilken ret du sidder og spiller dommer over Hassan, Nørr — indskød Alfader Olsen værdigt og fornærmet — og dine dumme bemærkninger om valget kan du godt spare dig. Hvis ikke denne elendige Marius ... — Hans bedømmelse af Pips formand kvaltes barmhjertigt i hans opblussende harme.

— Jeg synes, at I skulle holde fred ved morgenkaffen — forkyndte Alf, og hans gyldne hovedhår skinnede med forstærket glans. — I smålige individer. Som jeg ofte har sagt: I kender overhovedet ikke begrebet menneskekærlighed. Forresten, Hassan, mens vi er ved emnet: Du kender prisen, når jeg laver kaffe, fordi du snorker fra din pligt, som du plejer. Du skylder mig allerede to bajere i forvejen, så et lille afdrag var ikke af vejen.

— Haha — brølede Kornelius pludseligt. — Hvor var du i aftes, lille Hassan?

— Fred ved morgenbordet! — kommanderede Alfader Olsen. — Kornelius, dit tågehorn har allerede været skyld i mange klager fra folk, der ønsker at sove længere end vi. Lad nu Hassan være i fred med sine tanker om, hvordan han skal klare sin gæld til hykleren Alf.

— Hykleren — sagde Alf sagtmodigt og fromt. — Har du nogensinde gjort dig tanker om, hvor ækel du ser ud i morgenbelysning, Olsen?

Hassan løftede bekymret ansigtet fra kaffekoppen.

— Hør — sagde han. — Der er vel ingen af jer, der kan låne mig et par sko?

Skov var den første, der kom sig efter den almindelige forbløffede tavshed.

— Et par sko — drævede han. — Det vil gennemgående afhænge ikke så lidt af, om dit fysiske udstyr nedad til i sin helhed er kongruent med noget af vores tilsvarende.

— Hvor er dine egne? — sagde Alfader Olsen strengt.

— Mine egne — svarede Hassan krænket. — Selvfølgelig har jeg da mine sko. Det vil sige, den ene er blevet borte. Mærkværdigvis.

Kornelius' latterbrøl tømte i et nu regensgården for al fuglekvidder.

— Hvad lavede du i aftes, Hassan? — Nørrs sagte hvisken lød, som kom den op gennem lemmen i et scenegulv netop i et gyserskuespils afgørende scene.

— Jeg har jo sagt ... — Hassan sukkede dybt og klagende. — Har du ikke lidt mere kaffe, Alf. Jeg skal nok tænke på det med de to øller, eller var det tre.

— Der er dybt vand her — mumlede Alf og så uudgrundelig ud.

— Du har sagt, ja, — Nørrs stemme skar igennem som anklagerens i films, der er blevet optaget år efter, at dette her virkelig skete — og alt hvad du har sagt vil blive brugt imod dig. Husk det. Hvordan er den sko blevet borte?

— Sko kan blive borte på forskellige måder — svarede Hassan.

— Måder, måder. Asch. Vrøvl! — fastslog Alfader Olsen.

— Det er en kendsgerning, eller hvad I ellers kalder det, I kolde sjæle — stønnede Hassan — at der endog er mange forskellige måder, en sko kan blive borte på.

— Kendsgerninger. — Linden var ved at visne bort ved lyden af Nørrs stemme. — Kom her og lær mig noget om kendsgerningers beviskraft. Kom frem med kendsgerninger, og du er frikendt på minuttet.

Hassans hoved sank langsomt ned mellem hans på bordet udstrakte arme. Han var ved at falde i søvn igen, og kun ved en overmenneskelig anstrengelse lykkedes det ham at artikulere:

— Faktisk gives der mange måder, hvorpå en sko kan blive borte.

— Ha! — tordnede Kornelius — selv for en stud. mag. er det øjensynligt, at staklen der forsøger at vinde tid. Hassan! Jeg er altid at træffe på den svage parts side. Kom til mig. Søg ly hos onkel Kornelius. Lad mig beskytte dig mod disse onde mennesker.

— Nu nærmer vi os det tidspunkt, hvor det er sømmeligt for en anklaget at bryde sammen! — brølede Alfader Olsen.
— Hassan. Tilstå!

Nørr var øjeblikkelig på benene. Han mønstrede Alfader Olsen med alle tegn på væmmelse, og hans stemme skar som lyden af en fil gennem larmen.

— Jeg protesterer. Alene den fremgangsmåde at tale om sømmelighed med henblik på en anklaget må oprøre mig. Overhovedet at kæde de to begreber sammen kan kun en ignorant som Olsen finde på. Man mærker, at han er polit og derfor hører med til den tåbeligste samling individer her på jorden. Jeg kan med klare ord ... men jeg har ikke tid. Skynd dig nu, Hassan. Host ud med noget positivt. Jeg skal sgu til forelæsning. Hører du, Hassan.

Hassans hoved sank endnu længere ned mod bordpladen.

— Jeg har en forbandet hovedpine — klynkede han — men det tager I selvfølgelig ikke hensyn til. Jeg kan ikke huske noget af det, I vrøvler om. På æresord. Fa'n med det hele. Jeg spurgte jo bare ganske kammeratligt, om der var en eller anden af jer, der kan låne mig et par sko. Bare mens jeg går til laboratorieøvelse. Kun den korte tid. De skal være her igen på pletten. På æresord. Endnu engang. Er I kammerater, eller er I ikke?

Inden nogen fik tid til at svare, dukkede V.P.'s hoved ud af vinduet næsten lige over bordet, hvor vi sad. Hans hvidhårede og hvidskæggede ansigt omkranset af vinløvet, der stod tæt ud fra muren, førte tanken hen på Iliaden og Odysseen, for en gangs skyld indbundet i et passende bind.

— Er der nogen af Dem, der savner en sko? — mælede han blidt. — Jeg hørte tilfældigvis Deres stemmer, som De ved Gud godt kunne dæmpe lidt af hensyn til andre af gårdens beboere, der måske ikke står så tidligt op eller måske ikke er slet så stemmebegavede som for eksempel Kornelius. Jeg har i parentes bemærket arbejdet til temmelig sent i nat på mit sidste opus. Men lad os se bort fra slige ubetydeligheder. Siden nu Deres stemmer trængte sig ind i mit øre, spørger jeg altså: Hvem savner en sko?

Hassans hoved sank dybere ned.

— Værsgod, Hassan. — En gennemblødt sko havnede på stenbroen ved siden af bordet. Alfader Olsen rejste sig i al sin vælde.

— Hvor fandt V.P. skoen? — spurgte han.

— Jeg — svarede V.P. — Jeg har ved Gud ikke fundet nogen sko. Men det har politiet. Denne sko blev afleveret i nat klokken to til nattevagten, som i morges — meget tidligt, inden han forlod sin tjeneste insisterede på at aflevere den til mig, nidkær og trofast som han er. Er det ikke Soliditus, I kalder ham. For en gangs skyld et navn, der rammer i pletten. Forresten Hassan — jeg synes, De skulle løfte ansigtet lidt — nattevagten siger, at De kom hjem klokken halv et, i ret løftet tilstand, siger han, og som en druknet mus, men ganske vist under en tør overfrakke. Han siger, at De intet ønskede at fortælle om, hvorfor De kun havde én sko på, men at De derimod med alle de overtalelsesevner, naturen har udstyret Dem med — dette sidste er ikke hans direkte ord, de var meget mere maleriske — forsøgte at fralukke ham den hvidtøl, som den brave mand regelmæssigt nyder til sin natmad. Han siger, at De afgav et helligt løfte om at erstatte denne hvidtøl med en bajer, og at De var ret besværlig at få bragt til ro. Sådan siger han.

Læg nu noget tørt i den sko, Hassan, en sål eller sådan. Og skulle De have forkølet Dem, så kom og få en pille, hvis De kan tage Dem sammen til det. Jeg kan sgu ikke løbe rundt hos jer allesammen om natten med termometret. Gud forbarme sig for en slægt.

Vinduet gled i. Nørres fingre dirrede på bordpladen.

— Må vi så høre, Hassan? — hvislede han.

Alfader Olsen råbte op mod det lukkede vindue.

— V.P., undskyld! V.P., undskyld!

Vinduet gled atter på klem.

— Hvor fandt V.P. ... Omforladelse. Hvor blev skoen fundet?

— I Storkespringvandet — svarede V.P. blidt og eftertænksomt, inden vinduet atter blev trukket til.

Hassans ansigt lyste op i et stort og glad og godt smil.

— Ja — sagde han og nikkede flere gange. — Jo. Nu husker jeg det hele tydeligt. Åh det lettede. Ja. Vi var nogle stykker, og jeg væddede med dem om, at jeg kunne svømme rundt om storkene uden at røre ved bunden. Jeg vandt.

Nørr rejste sig med lede plantet overalt i sit udtryksfulde åsyn.

— Hvorfor ikke Gefion, din idiot — sagde han — så var du i hvert fald druknet.

6

Kornelius vækker mig og tager mig med til Uglegilde for V.P.

De gik allesammen deres vej, forekom det mig. I hvert fald blev der så stille, som der kun kan blive det i en lille bortgemt landsby og på Regensen. Jeg drømte, at jeg sov, eller måske har jeg sovet og drømt — som allerede sagt, det hele var svært at finde rede i. Men jeg så for mig alle de hvide stilke, tusinder og atter tusinder af hvide stilke, som holdt vinens store, brede blade ud fra muren og dannede et skjold, der beskyttede den; varmede den, når det blæste køligt, svaledede den, når solen brændte. Jeg følte mig selv beskyttet af de blade. Det var, som om de fortalte mig, at der i al hektisk foranderlighed dog var noget, der blev ved med at være, som det var, og tilmed havde ret til at forlange, at sådan skulle det være. Jeg hørte lyde, som fortalte mig, at gårdens liv gik sin vante stille og fredelige gang. Kolossus' skovl mod koksene i fyrkælderens. Vandets brusen fra badeindretningen, hvor en renlighedsdyrkende beboer af Regensen huserede i gårdens ellers utroligt tavse formiddagsstilhed. Jeg husker, at den tanke strejfede mig, mens jeg lå der — reelt må jeg indrømme i en hospitalsseng, men så livagtigt, at det tangerer realiteten, i et eller andet værelse ud mod regensgården — at Regensen i grunden var en institution, hvis indvånere med rette ville kunne beklage sig over ofte at blive misforstået på det groveste. Altid blev de omtalt som støjende, soldende individer. Det var naturligt, eftersom man af gode grunde lagde mærke til dem, når de soldede og støjede. Men hvem havde øje for eller tanke på den stille Regens. Hvor mange anede, at dens indre til tider kunne lignede ved et kloster både i arbejdsdagens flid og dens fredelige stilhed. Det må have været i sådanne gode og fromme tanker, jeg drømte, at jeg slumrede ind. Jeg husker, at jeg et kort øjeblik vågnede op og blev vildt ophidset, fordi jeg ikke kunne erindre, på hvilken

gang og hvilket værelse, jeg boede. Jeg havde samtidig en følelse af, at en eller anden genstand prikkede mig temmelig ubehageligt i det ene ben. Men så ordnede alt sig. Jeg sov vidunderligt, indtil en stemme pludselig drønedes ind i mit øre, så jeg følte det, som om mit hoved skulle sprænges.

Det var den evige Kornelius. Hans utilladeligt overdimensionerede åsyn lyste i tusmørket. Dagen var åbenbart gledet forbi mig.

— Broder! — brølede han diskret. Det var nu engang Kornelius' måde at hviske sagte i øret på — slumrer du endnu. Og om kort tid løber Uglens gilde af stabelen. V.P. er inviteret. Op med dig. Vi savner dig; og jeg er udsendt af ...

— Ja, af Alfader Olsen — stønnede jeg træt.

Kornelius' ansigt antog et krænket udtryk.

— Den gode Olsen — sagde han med netop den betoning, som en virkelig akademiker forstår at anvende, når han er misundelig på andre eksistensers praktiske sans, men føler, at han ville dø før end indrømme det — den gode Olsen er en fortræffelig mand. Men han udsender ikke en Kornelius. Jeg gad — i det hele under ét taget — se den mand, der ville hævde, at han udsender mig. — Han så flygtigt kærtegnende ned ad sine enorme lemmer, og jeg må indrømme, at tanken om at udsende Kornelius i det øjeblik forekom mig absurd. Kornelius havde desuden nok legemlige kvalifikationer, men så sandelig også åndelige. Det er vist.

Så slog Kornelius om. Det gjorde han ofte og med megen pludselighed. — Jeg er udsendt af ... — sagde han — ja jeg ved godt, at det begyndte jeg med at sige. Det var tåbeligt, men det skyldes kun det danske sprogs mærkværdige, men derfor ikke mindre beklagelige, mangel på nuancer. Har det aldrig slået dig. Aldrig fyldt din sjæl med gru. Lad os forlade emnet Olsen. Han er jo dog kun en jævnt ukultiveret stud. polit. Lad os i stedet for kaste os ud i en meningsudveksling om kulturen. — Hans stemme steg. — Lad os nu antage, at jeg have vækket dig på fransk. *Ouvre les yeux bleu, ma mig-nonne. Voici le jour!* Hvadbehager. Ganske anderledes udtryksfuldt. Eller på svensk — brølede han helt opslugt. — Ved du så hvorledes ...

— Jeg synes, du sagde, at Uglen om føje tid ville være for-

samlet, og at vi skulle skynde os — lykkedes det mig at indskyde.

— Selvfølgelig — sagde han fornærmet. — Skrub op med dig og se at få søvnen ud af øjnene. Det er vel et sprog, som I forbandet simple økonomer forstår. Op med dig! — Broder! — brølede han pludseligt — der er snaps, og der er øl, og der er smørrebrød fra de bedste steder i Købmagergade. Er du rigtig klog. V.P. er inviteret, og jeg skal hente ham. Alle tiders fest forestår. Hvad fa'n ligger du også der og opholder mig for med din tåbelige snak om kultur. Luften er tilmed dårlig herinde. Ha! Kultur! som om du kendte det begreb. Tre gange syv. Det er der det foregår. Og skynd dig så, din lille lort.

Kornelius forsvandt hen ad gangen. Hans slåbrok blafrede som et alvorligt fortrædige cirkustelt bag ham.

Jeg begav mig lidt svimmel ned på tre gange syv og fandt det ellers så prosaiske regensværelse udsmykket, som skulle det danne kulisserne omkring scener fra tusind og én nats eventyr. Jeg må her forklare, at ethvert værelse på Regensen var udstyret med et solidt bord, et skab, som ikke forsyndede sig i retning af pragt, og en reol, hvis sidefjæle — hvis jeg må udtrykke mig så prosaisk — på toppen bar en udskæring enten fremstillende en ugle, eller en kat eller en hane eller også et fantasidyr, hvis slægtstavle det aldrig er lykkedes mig at udforske. Resten af inventaret sørgede regensianerne selv for. Oftest erhvervedes det ved auktioner, som udflyttere afholdt over deres efterladte ejendele. Resultatet kunne mildt sagt blive overraskende. Betalingen blev erlagt i øl og cigarer. Jeg mindes at have set en komplet ruin af en polstret lænestol gå for den formidable pris af fem bajere og fem cigarer. Summen tog vejret fra alle tilstedeværende. En fyrstelig pris, i sandhed. Men det var en af Regensens gråhærdede indvånere, der bød — nemlig Marius — og han vidste, hvad han gjorde. Årsagen til pristilbuddet var, at lænestolen var sunket så meget tilbage i sig selv, at dens ruiner af sprængte fjedre og krøllet betræk blidt og behageligt sluttede sig om ejerens legeme ligegyldigt hvilken stilling, han valgte at sidde eller ligge og læse i. Det var en fremragende stol. Jeg havde ikke det fornødne mammon den gang. Jeg skammer mig ikke for at tilstå, at jeg altid siden var misundelig. Men tilbage til tre gange syv.

Værelset var Nørrs på den tid. Det hørte med til den lyseblå afdeling. Farverne på Regensen var uafsladeligt lyseblå eller — lidt skummelt — okkergule. Det var heldigt, at Nørre værelse hørte til de lyseblå. De mørkere pletter på væggene, der var en følge af, at Nørre havde fjernet visse tegninger og fyndord, som trods V.P.'s tolerance kunne anses for mindre egnede for hans øjne, var ikke så påfaldende på baggrund af denne farve.

Nørre havde gjort sig megen umage. Han havde endog lånt et par fleuretter af en af de regensianere, der gav sig af med den mærkelige fægtesport, og havde anbragt dem korsvis på en af væggene. Men det var bordet, der gjorde værelset til et eventyr. Dækket med snehvidt maskinpapir og bugnende af lækkerier, som kun regensianernes altid sultne og lidet kræsne ganer i forbindelse med deres hårdføre maver og slunkne pengepunge kunne have udfundet, stjal det heldigvis billedet fra værelsets øvrige inventar, der ellers i betænkelig grad kunne have fremkaldt associationer til Nørres berømte slåbrok.

Uglefolkene tilsneg sig i stiltiende men rørende enighed, der til fulde viste den forståelse mand og mand imellem, som besjælede regensianerne, en håndbajer, medens man ventede på aftenens hædersgæst. Så lød der tre voldsomme slag på værelsets tålmodige dør, og flaskerne forsvandt med lynhast i en krog.

Kornelius viste sig, ledende med udsøgt høflighed og på flere forskellige sprog den lillebitte snehvide V.P. ind i værelset. Uglefolkene sprang op fra stolene. Alfader Olsen hamrede tre gange i bordpladen, og som med én mund svarede alt folket på hans hamren:

— Uglen hilser V.P.!

Den bedagede, verdenskloge og derfor yderst tålmodige V.P. smilede rundt talende sålunde:

— Tak. Gud forbarme sig dog. Hvilken festlighed. Tak, tak. Ja, jeg hilser igen. Er det ikke sådan, I siger?

Alfader Olsen overtog V.P. og førte ham op for bordenden efter kærlighedsfuldt at have skilt ham af med den halvkasse cigarer, som V.P. — traditionen tro — knugede under armen. Så begyndte måltidet og efter forbavsende kort tid larmen.

V.P. lod, som om han spiste voldsomt af retterne. Uglefol-

kene forsøgte tappert at lade, som om de kun nippede til dem. Begge dele lykkedes delvist. Men en rigelig forsyning af øl kom til hjælp, og stemningen indfandt sig. Regensbegivenheder blev drøftet med voldsom lidenskab. Nørr fik den første advarsel fra Alfader Olsen for ureglementeret sprogbrug. Vi sang V.P.'s yndlingsvise: Men når vor ånd sig hæver frit og let til salighed, hvad gør det så, at støvet segner træt i støvet ned. Kornelius talte for V.P. på fransk. Hassan syntes at vågne op og begyndte at sige morsomheder om det franske sprog. Man opgav ved fælles overenskomst at forstå Skovs superregensielle ordvalg. Selv den erfarne V.P. erklærede sig bet. Men så tog begivenhederne fart. Kornelius talte for V.P. på tysk. Alf erklærede af en eller anden grund, at Kornelius var latterlighedens apoteose, hvilket medførte en livlig diskussion Alf og Kornelius imellem i et hjørne af værelset. Det eneste, jeg fattede af diskussionen, var, at Alf var yderst utilbøjelig til at opgive sit standpunkt. Imens bød V.P. cigarer rundt første gang. Alfader Olsen sang for i den næste vise, og Alf, der havde fuldendt sin strid med Kornelius, sluttede sig til sangen med en sådan kraft, at hans stemme knækkede, hvorefter han efter afstemning udelukkedes fra deltagelse i sang for resten af aftenen. V.P. bød cigarer rundt anden gang. Kornelius talte for V.P. på svensk.

Så talte V.P.

Man siger, at alderen gør folk sentimentale, og jeg havde jo været død i over tredive år og skulle altså falde ind under den regel. Men den passer ikke. Jeg var aldeles ikke sentimental, ikke spor. Jeg blev bare lidt våd i øjenkrogene, og det kan jo ske for enhver. Men det skulle altså falde i min lod så mange år efter min død atter at lytte til den fødte retoriker. V.P.'s lille sirlige, ranke skikkelse voksede. Hans blide, diskrete stemme fyldte rummet. Hans ordvalg lagde guldkanter om ting og begivenheder, som folk, der ikke har erfaret den lykke, det er at få lov til at fatte Regensens sande væsen, måske ville have kunnet opfatte som vulgære. Ofte er det sagt, at man kan nu ikke lave en silkepung ud af et svineøre. V.P. kunne det. Det eneste, jeg har at bemærke om dette emne nu så mange år efter, er — og det lyder alt for fattigt — at det er sgu sandt. Et øjeblik sad vi tavse, inden bifaldsstormen brød løs. Men så

steg stemningen også og berørte uanede højdepunkter. Kornelius brød sammen i gråd midt i en tale for V.P. på delvis dansk. Henne ved kummen, som ethvert værelse på Regensen efter en lykkelig indskydelse hos stipendiumsbestyrelsen var udstyret med, sad Alf, vildt hengiven til synd og fyldte en flaske gang på gang og udbragte alles skål, hvilket ikke kunne skade hans fordøjelse, eftersom Nørr havde været så forsynlig at slå bunden ud af flasken, inden han betroede den til Alf. V.P. sad midt i larmen og tummelen og nød omgivelserne med samme hengivne tolerance, som naturmennesket, der ser uvejret trække op, nyder den lysende og varmende solstribе, mens tid er. Men så fandt man det på tide at bryde op. Helt korrekt, det var vistnok V.P., der fandt det; og jeg blev udpeget til det ærefulde hverv at ledsage V.P. over gården til hans lejlighed på anden gang. Det var en stående tradition, at aftenens hædersgæst først blev hentet og senere ledsaget hjem igen.

Jeg ledsager V.P. hjem

Jeg var — beåret er ikke helt ordet — betaget er bedre, men ikke helt dækkende, for aldrig i levende live var det blevet mig forundt at være den udvalgte, der som Uglens repræsentant skulle ledsage V.P. hjem. Derfor var jeg også i en sælsom glad og opstemt sindstilstand, da jeg ærbødigt holdt døren åben for hans fornemme skikkelse. Jeg ledsagede ham over gangens brune linoleumsgulv med samme ynde og elegance — håber jeg — som en højtstående vesterlandsk diplomat ville have ledsaget en østerlandsk fyrste med. Jeg blev ved med at ledsage ham, i den grad opslugt af mit ærefulde hverv — åndelig talt at rulle en rød løber ud for ham hele vejen til hans bolig — at jeg nær var faldet ned ad trappen mellem tredje og fjerde gang, men V.P. reddede mig med et fast tag i armen. Så kom vi ned til døren ud til gården. Den flisebelagte gang i det firkantede trapperum gav genlyd af vore trin. Og denne flisebelagte gang indgav mig den idé, at det måtte være mellem sjette og syvende gang, vi befandt os. Sælsomt nok. Men jeg var så helt opslugt af mit hverv: at ledsage V.P. til hans bolig, så jeg tog muligvis fejl. I hvert fald så jeg, at cigarhandler Svendsens automat, der var ophængt på en af væggene i trapperummet, var fyldt op med cigarer og cigaretter. Og det oprørte mig. Det fyldte mig med lede. Jeg standsede.

— Sikke noget lort — sagde jeg hårdt.

V.P. standsede også meget brat.

— Hvilket? — spurgte han uden tegn på overraskelse. Års ophold mellem regensianere havde ganske vænnet ham af med at vise og måske også at føle overraskelse.

Jeg slog ud med armen.

— Når jeg ser på denne vulgære tingest — sagde jeg, og ophidselsen kvalte min stemme — når jeg betragter dens fjogede udseende og tænker på dens udelukkende akkvisitive formål —

ja netop akkvisitive — og så sammenligner den med Dem, V.P., så ...

— Ja, men Gud forbarme sig — afbrød V.P. for en gangs skyld næsten overrasket. Men jeg kom ham i forkøbet. Jeg slog atter ud med armen i en veltalende gestus.

— Misforstå mig ikke, V.P. — sagde jeg indtrængende — for jeg vil ikke misforstås. De, der er indbegrebet af al kultur og så denne stinkende indretning her på vor vej til Deres bolig. Det er sgu for galt. Denne kulturdrøbende, filistrøse ...

— Jaja — V.P. lukkede døren til gården op og virrede med hovedet. — Jaja. Men den brave Svendsen har jo ansøgt stipendiumsbestyrelsen og har fået lov til at hænge sin automat op. Ikke sandt.

Jeg lukkede omgående døren i og lukkede derefter op for V.P.

— V.P. — sagde jeg dæmpet og ærbødigt. — Værsgod. Der er tre trin ned. Pas på.

— Tak — sagde V.P. — Det har jeg gjort i fyrré år.

— Alligevel — sagde jeg. — Jeg har ansvaret for, at V.P. kommer sikkert hjem.

— Vist så — svarede V.P. tålmodigt. — Nu er vi i gården.

— Ja — sagde jeg fortvivlet — hvis V.P. vil undskylde mig bare et øjeblik. Tre kroner. Ikkesandt.

— Ubetinget, naturligvis — bifaldt V.P. — Pas på trappen. Der er seks trin ned.

— V.P. — Jeg var gået to trin ned, men vendte forpint tilbage. — Lov mig en ting. De går ikke hjem så længe. Vel!

— Vist ikke — forsikrede V.P. — Jeg venter her. Vejret er jo dejligt.

— Ja for jeg er V.P.s æresvagt. Det forpligter. Jeg skal ledsage ...

— Javist, javist. Skynd Dem nu bare. Jeg lover, at jeg skal vente her så længe på at blive ledsaget.

Jeg skyndte mig og følte mig usigelig lettet, da jeg atter stod i gården med V.P. ved min side og stjernehimlen over mig indrammet af Regensens sortrøde firkant og med Rundetårn lysende selvtillidsfuldt gråt over det lille næsvisse tårn på salsbygningen. Det så for mig ud, som om Rundetårn overbærende, men kærligt krystede puslingetårnet ind til sig.

— Her er skønt — henåndede jeg. — Har V.P. noget imod, at vi sætter os her på bænken under linden blot et øjeblik. Efter festens larm og røg. Der er lang vej hjem.

— Ikke spor — smilede V.P. imødekommende — at sidde under linden er altid rart.

— At sidde under linden er et privilegium — sagde jeg alvorfuldt og lidt strengt. — Et øjeblik. Bænken her er lidt fedtet. Lad mig. Det er de satans bladlus. De skider hele døgnet. Men der var en ting, jeg gerne ville spørge V.P. om.

— Hvad da? — spurgte V.P. interesseret.

— Jeg går ud fra, at V.P. i sit lange liv af og til er kommet til at gøre sig tanker om tilværelsen i sin helhed. Altså i det store og hele, mener jeg. Det går jeg ud fra.

— Jeg også — svarede V.P. ligevægtigt, og jeg kom pludselig i tanker om, at V.P. var dr. theol., havde skrevet bindstærke religionsfilosofiske værker og var æresdoktor ved universitetet i Lund. Men det var for sent. Jeg måtte fortsætte, og min aldeles balstyriske tunge gik videre på egen hånd.

— Det har jeg også — mumlede den tungt — og jeg er kommet til det resultat, at en frygtelig skæbne venter mig.

— Højest interessant — sagde V.P. og kastede et blik op i lindens nattemørke krone. — I hvilken form dog?

— Jeg er blevet overbevist om — hviskede jeg hæst og greb ham om armen — at jeg engang ender som embedsmand.

— Se se — sagde V.P. beroligende. — Men ville det være så slemt. Jeg har det indtryk, at De ville egne Dem fortræffeligt.

— Sig ikke det, V.P. Nej, sig ikke det — klagede jeg stille ud i natten, men V.P.'s opmærksomhed var blevet rettet andet steds hen. Uvilkårligt fulgte jeg hans anstrengte blik. En skikkelse, kulsort mod nattens rødgrå mørke, bevægede sig langs tagrenden i fjerde sals højde over admiralitetet. V.P. fulgte den anspændt med øjnene, indtil den opslugtes af en vinduesrammes sorte firkant. Han sukkede dybt og lettet.

— Så har Høst glemt sine nøgler igen — sagde han hovedrystende — og når han har det, så går det gale menneske ind på Rovsings værelse. Rovsing låser aldrig døren. Og så går Høst ud ad Rovsings vindue og vandrer i tagrenden hen til sit eget vindue. Han går tilsyneladende lige så sikkert som gik han på fortovet i Store Kannikestræde. Men alligevel. I er meget

søde og rare allesammen, men tænk engang dybt over, hvad det vil sige at have ansvaret for en børneflokk som jer.

Det begyndte at blive køligt under linden, og det satte en ny tankerække i gang hos mig.

— Ved De, V.P., hvad jeg er taknemlig for.

— Nej da.

— Jeg er faktisk taknemlig for, at Vorherre aldrig indgav mig den tanke at blive boheme; for jeg er nemlig kuldsvær, skal jeg sige V.P., jeg er faktisk temmelig kuldsvær.

V.P. rejste sig.

— Nå — sagde han — nu har nattevagten — Soliditus som I altså kalder ham — nu har han indtaget sin plads i sin tronstol og lader natten glide forbi sig, mens han af og til nipper til sin berømte hvidtøl. Har De lagt mærke til den tobak, han ryger. Tænk engang, den minder mig sådan om duften af en bestemt slags kaktus, der vokser et sted i Italien. Den blomstrer iøvrigt også kun om natten. Nå skal vi strække benene lidt igen. Hvordan er det? De bor jo på niende gang, ikkesandt, ni gange atten, husker jeg ret. Det er et mindre godt værelse, det skal erkendes. Det er vel det, der får Nørr — dette skræklige menneske — til at sige: Hvad i hede hule ni gange atten, når han bander.

Jeg blev opmærksom på, at V.P. stod op, og jeg sprang straks på benene. Det var, som om tyngdekraften ikke helt opførte sig efter den formel, jeg havde lært om den. Men det var i det hele taget en sær aften.

— Lad mig nu holde V.P. i armen over gården — ivrede jeg — brotlægningen er så ujævn.

Jeg havde en vag følelse af, at det var V.P., der dækkede mig til og slukkede lyset, inden han sagde godnat.

— Godnat — mumlede jeg henrykt. — Det har været mig en stor ære at ledsage V.P. hjem. Det er første gang, jeg har været udvalgt til det.

— Fornøjelsen er ganske på min side — lød hans milde stemme — og jeg har dog prøvet det så ofte før. Der er nu det ved jer, at I er så dejligt ens og heldigvis alligevel så vidunderligt forskellige. Jeg slukker lyset. I regensianere er utilladeligt sløsedede med det. I bruger ved Gud formuer på spildt lys. Godnat H.C. og tak for i aften.

*Jeg har en højst ubehagelig opvågningen og et lige
så foruroligende som overraskende besøg*

Jeg vågnede ved, at nogen med iskolde fingre greb mig fast om håndleddet. Jeg åbnede øjnene på klem og konstaterede, at det var en sygeplejerske. Temmelig utydelig var hun; snart flød hun sammen med omgivelserne, og omgivelserne var lys og skygge, der pletvis skiftede; snart antog hun mere fast form. Men en sygeplejerske var det. Glimtvis så jeg det næsten klart. Hendes lyseblå uniform var snøret sammen af det hvide forklæde, således at hun om livet målte omtrent lige så meget som, skal vi sige, omkredsen af en tømmerblyant af den gængse art. Jeg kunne skimte nålen, der angav hendes værdighed af sygeplejerske; den hævede sig koket op og ned ved hendes halsudskæring. Men iøvrigt så hun mægtig resolut og effektiv ud. Det er en slags erhvervsudseende, som de alle tillægger sig, og det er godt. Hvis også sygeplejersker blev nervøse, hvor endte vi så.

Jeg sukkede klagende; men hun talte omhyggeligt færdigt, indtil hun havde nøje rede på min noget uregerlige puls og hvad slutning deraf skulle drages, formoder jeg. De ser altid så kryptiske ud. Så lod det til, at hun blev opmærksom på den øvrige del af min person, for hun sagde:

— Har De smerter?

Tiden var altså åbenbart inde for min optræden på scenen. Det er så yderst sjældent, at dette tidspunkt overhovedet indtræder på et hospital for patientens vedkommende, så hvem vil fortænke mig i, at jeg gjorde det mest mulige ud af det. Desuden var der ting, som måtte opklares, og jeg følte, at jeg havde størst chance for at opnå det ved at optræde resolut.

— Frøken — stønnede jeg. — De spørger, om jeg har smerter. Ja. Voldsomme. Men mest af åndelig art. Absolut. Hvordan kom V.P. hjem?

Hun rystede på hovedet.

— Nej hør nu — protesterede jeg. — Det må De sgu sige mig. De er da en fornuftig pige; i hvert fald ser De sådan ud. Og jeg er en patient, der kan tåle at få sandheden at vide. Den hele sandhed. Fortæl. Jeg er rede. Hvordan kom V.P. hjem?

Hun stod bare der og blev snart helt tydelig og snart atter utydelig og helt gennemsigtig. Et tarveligt trick, fandt jeg, så jeg blev noget ophidset.

— Hold op med det der — sagde jeg fast og beslutsomt. — Tiden er ikke inde til mummiespil. De må da kunne forstå, at her bliver jeg betroet til et af de mest ærefulde hverv på gården: At ledsage V.P. hjem. Og så går jeg ned. Så går jeg ned, siger jeg. Fatter De så dybden af min depression i dag?

Hun syntes at være helt forsvundet, men jeg sporede skyggen af hende ved den anden side af sengen, så jeg skiftede taktik og fortsatte listigt overtalende:

— Unge dame. Jeg vil ikke bringe Dem i forlegenhed. Intet ligger mig fjernere. Hvis De ikke har bemyndigelse til at udtales Dem, så gør mig den tjeneste at opsøge en af lægerne og sige til ham, at patient nummer et eller andet — for jeg må da have et nummer her, og det kender De vel — at han kun ønsker at vide, hvordan V.P. kom hjem. Har De det helt klart for Dem?

Hendes ansigt blev lidt mere tydeligt, men derefter igen udflydende. Dog havde jeg nået at iagttage, at hun efter ansigtsudtrykket at dømme ikke syntes at anse mig for at være ved mine fulde fem, og en stor vrede mod hende fyldte mig. Intet er mere enerverende end at tale den rene fornuft til et individ, der intet vil forstå. Men jeg må indrømme, at det, der derefter skete, fik mig til at glemme både min vrede og alle de gode og holdbare argumenter, jeg havde at opbygge den med.

Ganske tydeligt hørte jeg tunge og glade trin ude i gangen og derefter et gennemtrængende utålmodigt: Asch, som fortalte mig, at Alfader Olsen var i farvandet.

— Åh nej — stønnede jeg. — Ikke her. De må ikke slippe dem ind, frøken. De må da kunne forhindre, at de væsener kommer her og ødelægger mit gode navn og rygte. Jeg er en fredelig patient på et velordnet hospital. Har jeg da slet intet krav på beskyttelse. Jag dem væk. Alle andre steder ville jeg

hellere end gerne træffe dem. Men de passer ikke ind i billedet her. Smid dem ud. Hvad er De ellers sygeplejerske for.

Hun lagde sin hånd på min pande.

— Vær nu rolig og hvil Dem — sagde hun. Egentlig burde jeg sige henåndede hun, for sådan lød det.

— Det kan De sgu sagtens sige — kværulerede jeg — for nu er ulykken sket. Se nu der. Hvad vil man ikke tænke om mig på dette mønstergyldige hospital.

Døren fløj op, og ind trådte Alfader Olsen i sit folderige gevandt fulgt af Nørr indhyllet i resterne af sin slåbrok minus et lille stykke, som åbenbart var faldet af, siden jeg så ham sidst. De var ledsaget af Skov, Alf og Kornelius, hvis jubelbrøl ved gensynet af mig fik hele hospitalsfløjen til at ryste.

Jeg rystede også, men det var af nervøsitet. Mit blik faldt på Alf. I nøden griber man selv efter et halmstrå som bekendt.

— Alf — bønfuldt jeg — du er et godt menneske. Du er så god, at du ligefrem er nødt til at opfinde syndige handlinger for dog at kende lidt til dem, inden du får kald. Kan du ikke forklare dem, at ... ikke her. Vel!

— Asch — Alfader Olsen trængte sig frem. — Hvad der skal forklares eller ordnes sørger jeg for som altid. Hold kæft og svar. Hvordan har du det?

— Jævnt godt — indrømmede jeg trevent. — Bare jeg kunne få tørt tøj lidt oftere. Jeg sveder, så jeg er ganske gennemblødt. Særlig når jeg ser jer. Men ellers ...

Nørres højesteretssagførerprofil huggede sig frem over sengen mod den efterhånden næsten usynlige sygeplejerske.

— Hvad hører jeg. — Hans stemme skar gennem rummet med samme lyd, som en rundsav giver fra sig, når den baner sig vej gennem genstridigt tømmer. — Dette hæderværdige medlem af den endnu mere hæderværdige regensforening Uglen skal, Karl Robert brodere og baldyre mig — og læg mærke til at denne form for ed kun benyttes, fordi De er kvinde og dertil helt fiks — have tørt på, såsnart han forlanger samme. Ifølge paragraf ...

— Nørr — sagde jeg. — Det er pænt af dig, men forstår du ...

Jeg brød af og stirrede tryllebundet på Kornelius. Jeg ved godt, at det lyder utroligt, men jeg må holde mig til sandheden

og derfor fortælle, at han havde grebet den lille sygeplejerske om livet med tommel- og pegefinger og havde anbragt hende på sin håndflade, og nu gyngede han hende op og ned, mens han på adskillige sprog sang: De skal fanden tude mig med til vort næste lindebal, lille jomfru. Tag nogle af Deres veninder med. Kornelius inviterer.

Jeg tager sikkert fejl, men jeg syntes, at jeg hørte den lille mere og mere usynlige sygeplejerske hviske: Hvormange?

I hvert fald er jeg sikker på, at jeg hørte Kornelius brøle: Femogtredive stykker.

Og jeg blev iøvrigt ganske ulogisk lidt fornærmet over hans opslugthed, eftersom jeg husede en vag følelse af, at det dog vel var mig, han besøgte. Men så hørte jeg en skarp stemme — jeg tror det var oversygeplejersken — sige: Besøgstid er forbi.

— Det var fa'ns — sagde Kornelius og stak sygeplejersken i lommen. — Nu havde vi det ellers så hyggeligt.

— Asch — brummede Alfader Olsen. — Vi fører os selvfølgelig bort uden overflødig snak. Vi har ikke materiale nok til at anfægte præmisserne for denne kendelse. Det kan jeg se på Nørr. Og efter at have hørt den stemme bryder jeg mig forresten slet ikke om at påtage mig ansvaret for den sag. Kom så, H.C. Du hører jo, at besøgstiden er forbi.

Jeg blev trukket bort ad lange gange. Jeg synes at mindes, at Kornelius fik øje på tre sygeplejeelever, der muntert pludrende kom hen ad gangen iført deres mørkeblå kapper med den røde bort over deres lyseblå uniformer. Der foresvæver mig noget om, at han absolut ville indfange dem og samle dem sammen og føre dem med til Regensen. Han blev ganske vild, synes jeg at erindre, og måtte fjernes med magt. Men i hvert fald syntes min opfattelsesevne at vinde i styrke, da vi atter befandt os på Regensen; på Alfader Olsens værelse.

Vi hævner os på Marius

— Planen er udarbejdet. — Alfader Olsens stemme var lige så dystert og glad hemmelighedsfuld, som stemmer gang på gang må have været det på Christiansborg. — Hvilken plan, siger du. Asch, du er sgu lige så tungnem, som du altid har været. Har jeg ikke fortalt dig noget, det har jeg måske heller ikke, men hør så efter og lad være med at prøve på at se lidende ud. Du fejler sgu ikke noget. Naturligvis planen om hævn over Marius, Pips elendige, forræderiske formand. Helst havde vi naturligvis udslettet hele Pip, men man må jo nøjes med, hvad der i øjeblikket er overkommeligt. Når jeg tænker på, hvad den lille elendige, stinkende ...

— Skån os — sagde Nørr. — Vi blev snøret ved klokkervalget. Ja. Videre.

— Når jeg tænker på, hvor snedigt jeg havde lagt hele valgkampagnen tilrette — råbte Alfader Olsen. — Når jeg tænker ...

— Hold op med det! — skingrede Nørr og slog i bordet. — Enhver kan da se, at en mand med dine åndsevner skal ende med at komme til skade, hvis han forsøger at tænke. Videre!

— Nørr! — råbte Alfader Olsen truende.

— Videre! — Nørr huggede sit stridsøksenhoved frem mod Olsen.

— Jeg har naturligvis gjort mig tanker om — fortsatte Olsen syrligt — hvorvidt min plan nu også kan siges at falde indenfor de rammer, der rummer de i et demokratisk samfund tilladelige midler til bekæmpelse af en modpart. Men et studium af sagen i sin store helhed har overbevist mig om, at disse rammer er ganske vide.

— Uhyre vide — snerrede Nørr — fortæl os også om tidehverv og sindelagsskifte og ånden, der flyver lavt over sletterne, og så om de titusinde gavtyvestreger, der dølger sig under

dette klæde af floskler. Hva. Nu da du er i gang. Jeg kan altid gå på Trekroner sålænge.

— Det vil jeg sige dig, Nørr — begyndte Alfader Olsen harmdirrende, men han besindede sig og sagde ikke mere. Det ville jeg i hans sted heller ikke have gjort, så længe Nørr så ud, som han gjorde.

— Pips formand, Marius, princeps pipianorum, som disse tåber benævner ham — hvislede Alfader Olsen, ganske forglemmende, at hans egen titel retmæssigt var præpositus strigis — må undgælde for sine egne og hans sammenløbne hordes synder. Vi vil langsomt udmarve ham, og efter min — og altså Nørres foreløbige plan — vil vi begynde med at sænke hans værelse. Alf og Hassan, I tilhører sikringsstyrken. I stiller jer op for hver sin ende af gangen. Kommer der folk, så opholder I dem med snak. Træk dem så vidt muligt hen til vinduet, så Kornelius fra sin udkigspost ved gåræ telefonboks kan se, hvem de pågældende er.

— — Jeg føler, at jeg lader mig rive med af gåræ sprogbrug. Alt, hvad der hørte til Regensen, blev dengang af os omtalt som gåræ tilbehør. Selv om det i de fleste tilfælde næppe var sprogligt korrekt, ville end ikke de ivrigste sprogforskere blandt regensianerne have vovet at komme med indvendinger.

Telefonboksen var anbragt på anden gang uden for døren til musikstuen og med alarmklokke inde i musikstuen. Det var den nærmest siddende regensianers pligt ufortøvet at styrte til telefonen og svare, og derefter at rive et vindue op og med skingrende stemme råbe tre gange ud over gården navnet på den omspurgte person. Det var endvidere enhver regensianers pligt, såfremt han befandt sig i gården, at ile hen og rive døren op til den gang, den ønskede person boede på, og skråle hans navn tre gange op gennem trappeskakten. Lykkedes det ikke ved dette værdifulde samarbejde at råbe regensianeren op, befordredes dette negative resultat, stadig båret af vilde råb, tilbage til manden ved telefonboksen. Hans pligt var det at beklage dybt og derefter i telefonprotokollen at notere den savnede regensianers navn efterfulgt af en meddelelse til ham. Som oftest lød denne meddelelse: En dame! Ingen besked — —

Men Alfader Olsen fortsatte:

— Kornelius, du brøler da fluks den pågældendes navn ud i

verdensrummet, så han kan skønne, at der er telefon til ham. Tre gange råber du og mere og mere utålmodigt, så han må tro, at det er vigtigt, og skynde sig at forsvinde. Laver han senere vrøvl over, at ingen svarer i telefonen, så opholder du ham med alt det pladder, som faktisk er et naturligt tilbehør til dig. Så længe begiver vi os til Marius' bolig og foretager det videre fornødne. Vi medbringer Skov. Du udgør ingeniørtropperne, Skov. Er du dødssikker på, at du kan få bugt med låsen i en fart?

Skovs øjne strålede.

— Se den nøgle her — sagde han. — En af takkerne er en ubetydelighed skæv. Hvis man nu blot skruer kapslen af låsen og drejer nøglen med den tak fremad skråt tilhøjre; og så samtidig fører sig frem med lidt petroleum og symaskineolie til at gyde i samme — altså låsen — så vil den gennemgående ikke volde en hel del besvær. Jeg tør garantere for, at det samlede resultat ikke vil blive ret ringe.

Nørr gabede.

— Afsted — sagde han.

— Nu er du vel helt sikker på, Nørr — sagde Alfader Olsen lidt urolig — at man ikke kan anfægte vor handle måde som værende ...

— Kæft — afbrød Nørr. — Hvor mange gange skal jeg sige dig, at jeg har undersøgt alt ud fra et juridisk synspunkt. Alt er i orden. Der er tilmed fortilfælde. Husk det. Fortilfælde. Bare der er det, så kan man sgu tillade sig alt. Marius er til forelæsning. Vort hemmelige efterretningsvæsen, som sorterer under mig — husk det allesammen — har givet signalet. Altså: Afsted.

Vi gik til vor lille gerning. Skov åbnede døren med en færdighed, der kunne have fået en professionel til at blegne af misundelse. Alfader Olsen og Nørr arbejdede med en iver, så sveden drev dem ned ad kinderne. Jeg blev sat til at slæbe flade tallerkener sammen fra køkkenerne. Et virkelig hårdt job. De var af jernporcelæn.

— Forsigtig — hviskede Nørr. — Rør ingenting. Han skal se, at han har haft besøg af kultiverede mennesker og ikke af vandaler.

Han og Alfader Olsen anbragte flade tallerkener over alt.

På bøger, papirer, på bordet, divanen, stolene og gulvet. Alt blev dækket. Så fulgte det kunststykke, som kun Nørr beherskede til fuldkommenhed. Med et djævelsk smil fyldte han tallerkenerne med vand. Ikke en dråbe blev spildt. Men vandet stod så nær ved overkanten af tallerkenerne, at det syntes at balancere ud over dem.

Af og til hørte vi Kornelius brøle ud i gården. Mange intetanende mennesker blev kaldt til telefonen den eftermiddag. At Alfader Olsen og Nørr uforstyrret arbejdede videre opfyldt af hjertets renhed, det at ville ét, var et i sandhed rørende vidnesbyrd om den klippefaste tro, de havde på Uglens stridskræfters effektivitet.

— Så — sagde Nørr og udvekslede ualmindeligt skumle smil med Alfader Olsen, mens han sagte trak døren til. — Han er nødt til at suge det hele op med et strå, hvis han vil undgå katastrofen. Det vil erfaringsmæssigt tage ham mellem tre og fire timer. Gå nu i seng, H.C. I morgen er der lindefrokost. Tolvte maj. Herligt. Hvis du skulle høre Marius støje lidt i aften, så tag dig endelig ikke af det. Han er tilbøjelig til at blive kolerisk, ved du, selv over småting.

10

Jeg deltager i lindefrokosten den tolvte maj

Jeg har ikke nogen fornemmelse af, at jeg var til ulejlighed eller gene for det velordnede hospitals personale i tiden mellem vort felttog mod Marius og lindefrokosten, så jeg må formode, at jeg en tid har sovet meget dybt.

Den tolvte maj begyndte for en gangs skyld med lunt solskin allerede fra morgenstunden. Kolossus, Fulvius og i dagens anledning et par hjælpekarle havde stillet bordene op under den lysegrønne lind. Det hvide maskinpapir på bordpladerne skinnede festligt. Linden havde sin hvidhandskede arm på, og vi havde trykket den så hjerteligt i hånden, at handsken ikke var ret hvid mere. Fødselsdagstelegrammer, flere af dem helt fra den anden side af kloden, var slået fast på lindens arrede stamme. Vi havde gjort for den gamle jomfru, hvad vi kunne, og begyndte at interessere os for os selv. Øllet var ankommet, og fadene var stukket an. Alt var parat.

Så begyndte indmarchen. Klokkeforeningen kom først. Den kom fra fjerde gang og havde altså været samlet hos Marius. Jeg må her indskyde, at der som følge af, at Skraps klokker af forskellige grunde var blevet ude af stand til at varetage sit embede, havde været ekstraordinært valg, og at Marius ved et nyt og ufatteligt snedigt forrædderi havde fået sig selv valgt til klokker, hvilket nær havde gjort Alfader Olsen afsindig. Klokkeforeningen tog plads ved langbordet, fra hvilket fem bordfløje udgik. Jeg må med beklagelse indrømme, at deres knaldrøde fez — det var nu denne forenings mærkværdige hovedbeklædning — stod ret vel til lindens spæde grønne blade. Gamle kom i tætsluttet trop iført deres sorte russiskudseende astrakanhuer og skrålende deres elendige slagsang med den beændede tekst: Her er Gamle, tralala lala. Ikke mere. Indrømmes må det, at teksten var ret let at lære for nye medlemmer. Men sangen vakte omgående klokkeforeningen til dåd. De tal-

rige Pipianere så sig hånligt omkring og skrålede spottende på den samme melodi: Hvor er Gamle!! Gamle havde dengang ikke ret mange medlemmer.

Uglen førte sig frem iført deres strålende fikse blåfarvede stråhatte og med den muntre sang på læben: Åh, hør du gamle borger ... Men så kom Skrap med deres latterligt udseende violette sportshuer og forsøgte at overdøve os med deres slagsang, der var digtet af Kaj Munk i sin tid og var ret ejendommelig og suspekt ved at besidde en slags indhold. Tilia dukkede frem med deres gule skråhuer placeret på hovederne a'la husarer; de sorte kvaster daskede dem ned i panden, mens de lagde alle kræfter i for at overdøve alle andres slagsange, og da så Konventet indfandt sig med deres firkantede sorte doktorhatte højtideligt placerede på deres tydeligtvis ikke overbegavede hoveder og skrålede deres kvad, der var på latin, og hvis mening ingen på gården, og måske heller ikke de selv, nogensinde havde fattet, havde støjen nået en sådan højde, at klokker Marius med hænderne hulet for munden som råber med god samvittighed kunne erklære lindefrokosten for sat. Samtidigt opfordrede han i passende vendinger dog med et lidt sky sideblik til V.P. og provsten, der sad på hver sin side af ham, alle tilstedeværende uden undtagelse til at holde kæft.

Vinduerne til salen blev slået op, og man skimtede bag åbningerne den skare i sandhed trofaste og uegennyttige regensianere, der havde påtaget sig at indøve lindekantaten — trestemmigt.

— Når solen kysser den blanke is på en sydvendt tind af et himmelfjæld — sang de tappert og knyttede så gennem deres videre sang på underfuld måde denne dramatiske begyndelse sammen med linden og regensgården og os. Gårdens daværende musikalske geni dirigerede dem med bevægelser, der ville have tvunget et flere hundrede mands kor og orkester til underdanighed.

Første solo. — Smukke lille genbo, send mig et godmorgensmil, und de travle fingre kun et stakket hvil — blev påhørt i sømmelig stilhed. Men det påfølgende lindekor, der — det skal indrømmes — begyndte noget dystert med teksten: Det skumrer under lindens tag, det mørkner bag vor røde mur — blev

noget spredt for mig. Om det nu var, fordi teksten kunne opfattes som en opfordring til at tage fat på øllet, mens tid var, eller om det var helt andre mig uvedkommende ting, der spillede ind, ved jeg ikke; men i hvert fald opstod der en diskussion mellem Alf og Kornelius, som i nogen grad bortledte min opmærksomhed fra korets præstationer. Alf og Kornelius blev dog bragt til tavshed af Alfader Olsen, der med mægtig røst og med slag i bordet nær havde bragt koret til tavshed samtidigt.

Men så fulgte tenorsoloen. Hvert års store problem. Tenoren var islænding. Fire bomstærke mænd — udvalgt uden hensyn til foreningstilhør men blot efter kræfter — havde hevet ham ud af sengen og givet ham så meget øl, at han nu klokken tolv præcis kunne lade sin i sandhed gyldne røst gjalde ud over gården.

Det blanke blad fra kviste
fløj visnet over vang.
Du selv skal skæbne friste
med lindens løv engang.
Du selv skal modløs miste
din ungdoms spiretrang,
thi du skal skæbnen friste
med lindens løv engang.

De fire bomstærke mænd stod bag ham og sørgede for, at han gjorde sin pligt for øllerne. Man anede, når man fra gården så op mod salens vinduer, deres mørke, tunge skikkelser bag den lyslokkede sangfugl.

Så blev han sluppet løs, uden at nogen lagde mærke til det, fordi det hele arrangement var lagt så virkelig psykologisk snedigt an, at løsladelsen skete netop på det tidspunkt i lindekan-taten, hvor man, frigjort af overskriften: Slutningskor, også fra gården kunne stemme i med ordene: Omend du visned bort af vinterkulden ... på den ikke ukendte melodi: Der er et land, dets sted er højt mod norden.

Sangen varmede på trods af teksten. Øltørsten var stor, og alle blev glade og velfornøjede. Man spiste og drak, og provsten talte. Det var sikkert udmærket, det han sagde, men efter

traditionen efterfulgtes hans indlæg ved denne lejlighed af et hundredestemmigt kor: Og provsten holdt en tale, han sagde ingenting. Det må være forfærdeligt at være offer for noget så vulgært som en tradition. Men jeg tror ikke desto mindre, at provsten ville have savnet nidkoret dybt, hvis det var udeblevet. Han ville måske i sit studieværelse have gjort sig tanker gående ud på, om han skulle have mistet noget af sin popularitet.

V.P. talte. Efter traditionen efterfulgtes hans tale af et øjebliks dyb stilhed inden bifaldsstormen. Jeg er, som nævnt, klar over, at det også var en tradition. Alligevel, det kunne jo have sine årsager.

Klokkeren — den elendige Marius — havde fået tid til at tørre angstens sved bort fra panden, efter at tenorsoloen var klareret — han burde have stolet mere på sine tilhængere og på en loyal opposition. Kornelius var blandt de fire skygger bag tenoren. — Men klokkeren, altså, talte glad og munter og befriet. Skål fulgte på skål. Nidvers på nidvers. Og alt var godt.

Men så var det, at den forbandede følelse af en dobbelteksistens, der åbenbart følger med feberdrømme, pludselig greb mig. Ting omkring mig begyndte at blive lidt tågede, og jeg syntes, at jeg hørte stemmer. Øllet var herligt, og jeg havde nydt dets rigt strømmende kilde i ret fulde drag. Men det var ikke øllet. Man ved dog vel, hvorledes det føles at blive fuld. Faktisk følte jeg mig uhyggeligt ædru. Men noget galt var der. Svag, som jeg altid har været det, søgte jeg tilflugt hos den, der sad mig nærmest, og det var Alfader Olsen. Altså var jeg blevet placeret på en hædersplads. Det generede mig meget. Mine mindreværdskomplekser, som de med et forlængst forældet udtryk kaldtes, begyndte at gøre sig stærkt gældende. Jeg bed tænderne sammen og besluttede at gøre alt — selv det umulige — for at holde drømmen fast så længe som overhovedet gørligt. Det hjalp lidt. Alfader Olsen blev lidt tydeligere.

— Olsen — hviskede jeg. — Er jeg fuld?

Han var optaget af at skåle med dødsfjenden Marius og bemærkede derfor ikke straks min ringhed, men da han endelig rev sig løs fra sin udenrigspolitiske virksomhed, var hans svar uomtvisteligt logisk nok. Han sagde: —

— Hva?

— Tror du, at jeg er fuld?

— Det afhænger sgu ikke af, hvad jeg tror, men af, hvad du føler, H.C. Men hvorfor spørger du så idiotisk.

— Olsen — sagde jeg dybt bevæget. — Lad lige et øjeblik være med at skåle og på anden vis te dig så afsindigt sammen med og overfor dem, du ellers til daglig ikke levner ære for en skilling; og hør et øjeblik på mig.

— Udenrigspolitik har du aldrig haft begreb om, H.C. Men bevares — sagde han ganske overrasket og næsten menneskeliggjort — tal. Jeg lytter.

— På en eller anden måde — hviskede jeg. — Lad nu være med at blive utålmodig. På en eller anden måde har jeg i forbindelse med det, vi nu giver os af med, hørt eller læst udtryk om alt dette, og disse udtryk lød cirka således: Sentimentalitet, pseudoromantik og regression som trusler mod den sande regensielle eksistens. Jeg skal nok engang komme i tanker om, hvor det er, jeg har truffet den udtalelse og den indstilling. Men foreløbig ved jeg kun, at det var en regensianer, der gav udtryk for den opfattelse, og det rider mig som en mare. Det er muligvis noget, jeg har hørt eller læst i min efterregensielle eksistens — tilføjede jeg fortvivlet, da jeg så det uendelige mishag, Alfader Olsens ansigt afspejlede.

Hans ansigtsfarve blev langsomt normal igen. Han smilede næsten.

— Begynder du nu med dit pladder igen, H.C.?

— Det er ikke pladder — sagde jeg hidsigt. — Jeg siger dig, Olsen, at jeg mener at have oplevet eller hørt eller læst ... forstår du, jeg ...

— Godt, godt — afbrød Olsen ligevægtigt. — Et ærligt spørgsmål kræver altid et ærligt svar. Sentimentalitet, pseudoromantik, sagde du. Se dig om. — Han slog ud med hånden, og mit blik faldt på Kornelius, som med armen om Alfs hals under ægte tårer og på svensk udlagde dybden og styrken af de rødde, hvormed hans kærlighed til Regensen for evigt ville binde ham til dette uforglemmelige sted. Ja, selv efter at Regensen og Rundetårn måske var sunket i grus, og stinkende parkeringshuse var rejst på deres sokkel, ville Kornelius' ånd hjemløs svæve rundt i benzinosen, forstod jeg.

— Asch — sagde Alfader Olsen. — Selvfølgelig er Kornelius ikke rigtig klog. Det ved vi jo alle. Men lad så mig. Hør her. Den person eller bedre, det individ, der enten har sagt eller måske i en fremtid vil sige det, som du tillod dig at referere for mig, må være et spædbarn, der er blevet sat i verden uden andet udstyr end en dræbende fornuft. Forestil dig det sådan, H.C. Tænk dig et lille uskyldigt barn, der burde have alle sunde udviklingsmuligheder, men så er blevet født med et alt for helvedes stort hoved. Forestil dig det og føl så medlidenhed. Folk, der er så satans kloge, er da værst mod sig selv. Sentimentalitet og pseudoromantik. Lad os aldrig miste de aktiver. Fornuft får vi sgu nok af siden hen. Jeg siger dig, at den eneste virkelige fornuft, der er forbundet med regenslivet, som vi kender det, er den fornuft, at det er blottet for fornuft. Lad os være glade for det. Man må da — ved Gud, som V.P. ville sige — have fornuft nok til at sejle ud i livet med lidt ballast i bunden.

— Olsen — sagde jeg på en gang rørt og virkelig lettet — på trods af, at du er — nå, lad os springe det over — men selv på trods af det, kan jeg sgu virkelig godt lide dig.

Olsen satte tommelfingrene fast i slåbrokkens ærmegab. Hans ansigt kom så nært som muligt til det udtryk, som Dickens har tillagt Pickwick.

— Hold så din kæft — sagde han — og lad være med at forstyrre mig i mit udenrigspolitiske arbejde. — Nu er der Trekronepavse, ser du jo. Og jeg skal have kontaktet Mikkel. Det er et job, der langt overstiger, hvad I ignoranter kan forestille jer. Og så skal vi på Rundetårn.

Vi samledes atter i gården efter den velsignede pavse. Kolossus slog porten op, og i gåsegang, hver mand med hænderne på skuldrene af manden foran, vandrede vi ad Store Kannikestræde over Købmagergade og op gennem Rundetårns sneglegang. Næsten ti velsignede minutter lykkedes det os at standse Købmagergades travle, fornuftbetonede færdsel. Bilernes tuden var livsalig at høre, og det lykkedes Alf at føje endnu en synd til sin samling. Han råbte: Skat, til en blussende ungmø, der måtte stå af cyklen for at lade os passere.

*Jeg er med til indflyttergilde
og regensrevy*

Jeg er bange for, at jeg skuffede den lille rare sygeplejerske den næste morgen, eller det jeg troede var den næste morgen. Jeg ved det nemlig ikke. Nu og da har jeg prøvet på at anskue den fjerde dimension. Højde, længde, bredde er os velkendte dimensioner, og man kan bevæge sig frit frem og tilbage ad dem. Hvis nu tid var en fjerde dimension — den er jo dog en forudsætning for en tings eksistens fuldstændig som de andre tre — og hvis man kunne bevæge sig frit frem og tilbage ad denne dimension, så ville man have det, som jeg havde det i den, som det siden viste sig, umådelig korte periode, i hvilken min beretnings begivenheder udspillede sig. Men tilbage til den lille rare sygeplejerske.

— Har De det bedre? — spurgte hun, og det syntes mig, at det ikke blot var en rutinemæssig forespørgsel, men at hun også syntes at føle noget ved spørgsmålet. Derfor blev jeg grebet af en dyb taknemlighedsfølelse, som jeg desværre så ofte gør det, når nogen synes at vise mig et ærligt hensyn. Det er højst generende for mig, at jeg har det således, for når jeg føler, at jeg bør være taknemlig, så føler jeg trang til at meddele mig, og det skal man stort set lade være med. I vor tid.

— Tak — svarede jeg. — Det går faktisk meget bedre. Vi fik da hævnnet os på Marius.

Det syntes ikke at virke helt overbevisende på hende, og jeg havde de stærkeste motiver til at stå mig godt med hende, så jeg virkede måske nok lidt nervøs, da jeg fortsatte:

— Men ser De, frøken, der er noget, jeg må tale alvorligt med Dem om. Dette er et velordnet hospital. Jeg er helt klar over det. Og kan jeg nogensinde gøre noget for denne gæstfri institution, så fa'n ta mig, om ikke jeg ... Jeg mener bare, at så gør jeg det. Men i dag må De have mig undskyldt. Ikke? Det vil De nok. Sig det til Deres foresatte. Forstår De, jeg

føler, at jeg har lovet Alfader Olsen at assistere ved virkeligt alvorlige og betydningsfulde begivenheder.

Hun syntes mindre og mindre overbevist. Hun noterede noget på et kort eller blad eller andet kartoteksagtigt, og så rystede hun så småt på sit utydelige, men så vidt jeg kunne skønne ganske velformede hoved og gik sin vej og lod mig i fred. Jeg var dybt taknemlig.

— Mødet er sat — Alfader Olsen bankede i bordet. — Tiden er knap, men som præpositus strigis for Regensens til enhver tid mest potente forening, Uglen, må jeg dog ...

— Holde din kæft — afbrød Nørr — og overlade veltalenhed på ethvert sprog til Kornelius. Han ejer evnen til at gøre sig latterlig på dem alle. Fald ned, Kornelius, jeg ser godt, at du sidder på spring. Hvad er det så, du vil os, Olsen?

— Som bekendt — fortsatte Alfader Olsen med et fornærmet, men lidt kuet blik mod Nørr — gør den yngste slægt i aften sine første vaklende, men dog officielle trin på deres regensielle løbebane. Jeg mener hermed, at det er deres første virkelige festaften på Regensen. Revyaftenen er og bliver indflytternes aften. Tja, mine herrer, måske kan vi lide det, måske ikke, men det er et uafviseligt faktum, at de bærer fremtiden i sit ... i deres skød. Det lød vist fjollet. Lad os hellere sige, at de er fremtiden. Vi skal ikke bejle til dem. Aldeles ikke. Men vi kommer ikke uden om dem. Vi skal ved vor fremtræden åbne deres øjne for, hvor — netop fremtiden, ja — ligger for de dueligste af dem her på Regensen, nemlig hos os. Med hensyn til den rent øjeblikkelige politiske situation, så mener jeg, at det ligger sådan, at vi må gå lidt varsomt til værks. Pip er lagt på is, naturligvis. Gamle kan vi tillade os at hilse på ved bordet. Vi kan til og med godt tillade os at hilse først. Den var os en god støtte ved valget, omend — jeg kommer her Nørrs konstant giftige tunge i forkøbet, håber jeg — omend resultatet ikke helt var, hvad vi havde håbet og ventet. Med hensyn til Skrap, Tilia og Konventet stiller vi os afventende, mener jeg. Nu har jeg ført Uglen udenrigspolitik i en rum tid, og mit instinkt siger mig ...

— Det, han mener med sit himmelråbende pladder — afbrød Hassan og åbnede begge øjne, så han næsten så vågen ud — må vel være, at nu har vi igen et bundt skide indflyttere at

vælge ud af. Se at få fat på dem af dem, som har den største chance for at blive lige så udholdende en højtaler som Olsen.

— Og så nogle, som spiller ikke ret ringe kort — supplerede Skov. — Hvad med det åndelige liv her på gården, spørger jeg. Jeg har ikke kunnet opdrive en ærlig makker indenfor min egen forening i indtil et helt semester.

— Og med hensyn til udenrigspolitikken, så mener fænomenet Olsen åbenbart, at vi i aften kan lodde stemningen til næste valg. — Nørr rejste sig og huggede sin profil faretruende frem. — Det kan vi måske også, hvis ikke han med sin legendariske kluntethed atter taber terrinen som ved sidste valg.

— Hvor du løb af med koalitionsens eneste embede — indskød Alfader Olsen ondsksfuldt.

— Og hvilket? — hvædede Nørr. — Rullemandens. Men det siger jeg dig, at denne hån fra disse sammenløbne, elendige, stinkende, skvulpende ...

— Brødre — Kornelius rejste sig. En ny gryende dag syntes at samle sit lys om hans isse, så forklaret så han ud. — Så er da atter denne vor regensielle sammenkomst, som så ofte før endt i glad og frydefuld forsoning. Jeg skal da tillade mig ...

— Og efter bedste demokratiske mønster, ja — sagde Alf. — Men gem det til en anden gang, Kornelius, for nu lyder klokken.

Vi myldrede ned i gården udstyret med vore huer og andre prydelser; foreningsformændene, som altid ved særdeles festlige lejligheder, bærende de respektive foreningers hellige insignier i hænderne. Undervejs ned ad trapperne fik Alfader Olsen hvisket til mig.

— H.C., som den gamle ræv du alligevel er. Intet ondt ment. H.C., intet ondt ment. Men jeg spørger dig bare. Var det egentlig ikke et vellykket møde; som optakt til valgkampagnen, mener jeg. Enighed og fasthed, det styrker. Synes du ikke?

— Det var yderst vellykket, Olsen — sagde jeg fast. — Yderst vellykket var det. Vi føler os alle styrkede.

Kolossus slog porten op — han gjorde i dagens anledning næsten honnør — og med klokkerforeningen i spidsen, sådan som det sig hør og bør, drog vi i sluttet og stærkt støjende trop frem mod kannibalkøkkenet, der for denne aften var vores

ganske alene. De hårdt prøvede beboere af kvarteret omkring Store Kannikestræde nød under vor forbimarch endnu en ny og vild variation af den vidunderlige melodi: Åh hør du gode gamle borger. Fortsættelsen: Vil du aldrig vågne mer, forekom mig svidende ironisk. Men jeg havde jo også været død i over tredive år.

Så sad vi da i vort spisehus — efterhånden med ganske smækfyldte buge. Klokkerforeningen på langsiden, de andre foreninger langs de fem bordarme. Klokkeren med provsten på højre, V.P. på venstre side. Alt efter rituallet. Klokkeren talte. Hans tale druknede delvis i hånsord og delvis i jubelråb, sommetider i den almindelige festrus lidt forkert fordelt på tilhængere og modstandere; men det gjorde intet til sagen, den store fælles sag.

Provsten talte og blev hilst med det traditionelle af ham højt skattede nidvers. V.P. talte og blev hilst med det, vi altid hilste ham med. Og så var tiden inde til den dybe og hemmelighedsfulde regenspolitikks udfoldelse.

Jeg må her nævne, at ved bordene var indflytterne på Regensen skønsomt placeret imellem os, dog med hovedvægt på de meget tilbagetrukne pladser, for vi befandt os i en tid, hvor sømmelighed endnu kendtes. Reaktion og fremskridtsfjendtlighed var endnu i stand til i fred at modne de frugter, som efterlevende mere eller mindre taknemlige slægter har høstet så usigelig megen gavn af. Men regenspolitikken dukkede altså frem fra sit skjul. Gamle rotter forstod den og nød den, som lystfiskeren nyder den svage dirren i snøren, der viser, at der foregår noget i dybet omkring hans krog.

Alfader Olsen sendte et hastigt blik rundt til os og nikkede næsten umærkeligt. Så rejste han sig og slog tre gange i bordpladen med Uglens hellige insignie — et monstrum af en cigarklipper, som nogle af Uglens medlemmer engang på en eller anden mystisk færd havde hjemført fra en cigarhandler. Denne havde aldrig siden gjort krav på at få hin tilbage, hvilket måske var forståeligt, eftersom cigarklipperen var monteret på en træstub, der i omfang og vægt ledte tanken tilbage til den tid, da bøgeskoven fortrængte egeskoven i Danmark. Med dette hellige insignie hamrede Olsen i bordet.

— Uglen hilser Gamle! — råbte han, mens vi alle for op, og

en øjeblikkelig skraben af stoleben svarede, at Gamles holdning var en sådan, at man af gamlingenes stående skikkelser og de hævdede glas nok turde slutte, at koalitionen til den side var fast og uforgængelig eller i hvert fald nogenlunde holdbar.

Så steg sangen atter vild og ubehersket op mod kannibalkøkkenets sejt udholdende loft. Pips tilsvarende hilsen til Skrap blev druknet i hujen og andre usømmelige meningstilkendegivelser. Alfader Olsen sendte et inkvisitorisk blik mod Skraps formand styrismaður mikil Mikkel. Men ærkeræven Mikkel lod sig ikke lokke ud i offentlig tilkendegivelse. Han nøjedes med rent privat at løfte glasset mod Alfader Olsen, mens klokkeren, princeps pipianorum, Marius, skinsygt skulede mod dem begge. Så blev nidvers sunget med fynd og klem, og de blev besvaret med endnu mere drastiske og insinuerende nidvers foreningerne imellem. Larmen steg og antog anseelige dimensioner.

Men så skete det, at Tiliass præsident rejste sig og hamrede Tiliass hellige insignie — en lårbensknokkel, som de havde til-
tusket sig hos en mediciner, der engang ved en fejltagelse var blevet optaget i foreningen — en lårbensknokkel, altså, i bordet og råbte: Tilia hilser Uglen!

Alfader Olsen blev som elektriceret. — Op med jer — hviskede han hæst — det var fa'ns. Skulle man virkelig tro, at de mener det alvorligt, de tyvebrændte hallunker.

Og han smilede huldsaligt og skålede, men fik dog tid til at sende Skraps Mikkel et lille triumferende smil, der gjorde Mikkel ret urolig i sædet.

— Lad gå med det — hviskede Nørr arrigt — men hvis det kantateskrålende præstekor, der kalder sig Konventet, hilser, så er jeg ikke med. At du ved det. Jeg kan ikke være i stue sammen med en eneste af dem uden fluks at brække mig. Og desuden var det den skinhellige forsamling, der grinede højest, da jeg blev valgt til rullemand. Nu ved du det, Olsen.

— Selvfølgelig, Nørr — sagde Olsen beroligende. — Selvfølgelig.

Og i det samme peb kansleren — således benævnedes Konventet nu engang sin formand: Konventet hilser Uglen!

Nørr blegnede. Men Alfader Olsen rejste sig med den sande førers sans for at hefte blikket på alle politiske muligheder,

hvilket fik hans blik til at flakke ikke ganske lidt. Alf forstod ham. Han hev Nørr op fra stolen med fysisk vold. Mens Kornelius, hvis ansigt under indflydelse af måltidets velsignelser strålede som henved hundrede kærter af godhed og vennesælt sindelag, i mangel af noget helligt insigne hamrede sin vældige næve i bordet og skrålede: Uglen hilser igen!

Hvorpå han og Nørr nødvendigvis måtte skilles ad, og festmåltidet — dog ikke alene af den grund — afsluttedes.

Vi drog tilbage til gården, denne gang hver forsynet med en papirlygte på en pind, og denne gang atter skrålende: Åh hør du gode gamle borger vil du aldrig vågne mer! og det viste sig, at det ville de, de ville netop i betænkelig grad vågne mer. Det fortalte de os fra adskillige vinduer. Men vi reddede os inden for porten, som Soliditus, der imens havde overtaget vagten, hastigt smækkede i efter os. Og så vendte Regensen heldigvis atter sit ansigt indad.

Salen — salæ kaldet af folk, som var for meget regensianere til at undlade denne latinerkvarterklingende benævnelse og for lidt latinere til at kunne bruge betegnelsen i alle latinens forunderlige bøjninger, ventede os smykket i et skrud, der flyttede dagligdagen så langt bort fra os, som eksisterede den slet ikke. Maskinpapir udgjorde de væsentligste bestanddele af udsmykningen. Maskinpapir var den gang, som måske også nu, alle kollegiebeboeres sande ven. Det anvendelighed var mange-fold, og det bar med tålmodighed alt, hvad man kunne finde på at overbelæse det med, farver, kultegninger, ja endog forsøg på åndelige udgydelser.

Alle den ærværdige sals ærværdige vægge var dækket af dette papir. Alle de ærværdige malerier, relieffer og sligt var skjult bag det. En undtagelse dannede alene hans majestæt kong Christian den Fjerde, idet hans portræt var skjult bag det noget nussede proscenium, der en gang om året blev gravet frem, dels for at skjule og dels for at åbenbare. At åbenbare regensviddet i al dets lysende, snehvide klarhed og at skjule de næsten hysteriske anstrengelser, der gik forud for hver åbenbaring, samt en kasse øl. Maskinpapiret var overmalet med neuruppinere om hver eneste regensianer. Med fryd genså jeg, og derfor ved jeg bestemt, at dette er en feberdrøm — ordene: Om sin konstante mangel på penge, kan Holst berette

meget, meget, *meget* længe. Det ved jeg, for jeg havde før min død en tid beklædt embedet som lånemand.

Kulisserne var ikke udført med pragt eller for udgifter, der kunne have fået statsrevisorer til at rynke brynene. Når tæppet gik op, skuede man ind i et regensværelse, hvis vægge røbede, at interiøret stammede fra en periode tilbage i kakkellovnenes tid. Bevægede handlingen sig ud i fri luft, blev der skubbet en papattrap forestillende linden midt ind på scenen. Straks var man i regensgården. Så selvfølgelig befandt man sig i regensgården, at man end ikke lagde mærke til, at der førte tre højst borgerligt udseende døre forsynet med guld-lister ud fra den.

Regensianerne indtog deres pladser med vanlig larm, og den ellers så stilfærdige sal modtog dem med vanligt tålmod. Så indtrådte der en relativ stilhed. Relativ, det vil sige, at den infernalske støj blev afløst af kogende brændingslyde fremkaldt af ophidsede drøftelser mand og mand imellem om den overståede spisning, om den revy, der skulle løbe af stabelen, og om ting, der unddrager sig større kredses bevågenhed, men som nu engang diskuteredes. Over brændingens larm hævdede sig lyden af lange, klagende ræb. Det var, husker jeg godt, udtryk for den højeste regensielle værdighed at kunne ræbe himmelhøjt — iøvrigt gik det spiseselskabernes madtilberedende koner på nerverne, idet disse pæne mennesker ikke ret kunne fatte, at et tordenlignende ræb betød det samme som et trefoldigt leve for hende, der havde tilberedt maden. Komplimenter antager de særeste former, alt efter hvilke folkeslag, man gæster. Og regensianere var et folkeslag helt for sig. Et folkeslag in sui generis, ville Kornelius have sagt og derved pådraget sig isnende hån fra senere folkefærd, hvis fornemste kendetegn af og til synes at være mangel på fantasi.

Men der var i hele sceneriet, indtil tæppet gik op, en egen stemning i salen, som førte én tilbage til den tid, da Cedric den Angelsaksers hal fyldtes med stridsmænd, der efter eget og Walter Scotts udsagn var gæve. I hvert fald var tumulten særdeles gæv.

Så faldt der en egen stilhed over salen, for så ankom — ført af et af klokkerforeningens medlemmer først V.P., og lige efter — ligeledes ført op til hæderspladser — provstinden og

provsten ledsaget af klokkeren og et betroet medlem af klokkerforeningen. Provstinden var hvert år et problem; aldeles ikke i sig selv, men fordi hun foruden at være provstinde også var kvinde. Naturligvis måtte hun som provstinde anbringes på hæderspladsen ved provstens side og siddende indeklemt mellem provsten og klokkeren overvære regensianernes revy. Selvfølgelig måtte man fra regensianernes side tage et vist hensyn til, at revyen skulle overværes af en kvinde — jeg gør stadig opmærksom på, at handlingen i denne feberdrøm udspillede sig i fortiden. Det tålmod — ganske lillebitte — fra de optrædendes side, og den tapperhed — uendelig stor — der udkrævedes fra hendes side, mødtes i en gensidig tolerance, der var et bevis på, at mennesker, når den gode vilje er til stede, kan finde frem til en form for sameksistens.

Tæppet gik og åbenbarede klokkeren, som et øjeblik havde sneget sig bort fra sin plads hos provst og provstinde. Det var ikke nogen overraskelse, for den hellige tradition krævede simpelthen, at åbningsnummeret skulle udføres — eller hvis han ikke var i stand til at udføre noget som helst, hvilket skete — i hvert fald skulle fremsiges af klokkeren. Snart var han iført romersk toga og fremsagde således indhyllt i lagener sit sige i heksametre; snart var han iført en højst regensiell slåbrok og fremsagde ting, som det er unødvendigt at dvæle ved.

Men så tog revyen fart. Jeg knugede hænderne om armlænene på en af de forbandede hårde og tøjsønderrivende kurvestole, jeg havde erobret mig, og lyttede henrevet. Tre kommunitetsalumner, som vi alle var, men i aftenens anledning naturligvis omdøbt til lokumunitetsalumner — syntes indespærret bag tre døre — stadig maskinpapir — i det lokale Trekroner. De sang efter bedste operamønster en klagesang vedrørende deres skæbne. De påkaldte trestemmigt og virkelig rørende og melodisk — der var fremragende musikstuderende på gården den gang — Regensens skaber så længe og så inderligt, at han til sidst lod høre fra sig. Jeg må sige, at Christian den Fjerde så godt ud i grøn belysning og med dyne på maven og tynd fletning ned ad ryggen. Han fremførte sit kvad på kongesangens melodi, men med denne melodi kemisk rensat for fortægn, hvor der i al underdanighed vitterligt burde have været

adskillige. Virkningen var af en egen grufuld art. Alumnerne klagede deres nød i stadigt vildere og mere og mere fortvivlede tonarter. Christian den Fjerde indså, at der virkelig var nød til stede på den af ham byggede gård. Han tog en majestætisk beslutning og under trompetfanfare tilkaldte han Høstrup, Poul Martin Møller og lindens fader, Provst Hviid — samt alle der gæstede Trekroner med flid. — Det ærværdige firkløver samt ånder af henfarne regensianere indhyllet i næsten hvide lagener bevæbnede sig med splinternye kedler — indkøbt i Trommesalen med rabat på grund af mængden — og drog ud i kulissen lovende at bibringe rullemanden Nørr en forsvarlig afstraffelse for hans hartad uforsvarlige mangel på omsorg for rullerne på gårdens dertil indrettede steder. Musikken, i takt til hvilken de lagenklædte ånder drog af sted, var betagende. Ingen dignitar kunne have ønsket sig den bedre til sit indtog på højtidelige steder. Og teksten: Aqua buxarum, a priori magnum var fremført med virkelig dybfølt klage over mangt og meget.

Jeg skottede til provstinden. Endnu bevarede hun sine kinders farve. De blev noget blegere, efterhånden som aftenens og replikkernes modning skred frem. Men tapper var hun.

I baggrunden af salen havde Kolossus, Gargantia og endog Fulvius indfundet sig. Til dem sluttede sig en lille skare af Regensens rengøringskoner. Den lille gruppe holdt sig isoleret og på respektfuld afstand. Deres indbyrdes kommentarer til revyen var vel, hvad der kan kaldes folkelige, men yderst ramvende var de.

Jeg sendte et blik ud af øjenkrogene mod Alfader Olsen, der tronedes ved min side. På scenen udspillede netop en sketch, hvis replikker med hensyn til saft og kraft var mindst tredive år forud for deres tid.

— Det er måske nok lige på kanten — vovede jeg at hviske, men jeg skyndte mig at tilføje — men sgu ikke uden vid.

Det lille sgu satte jeg fejgt ind for at vise, at jeg trods tredive års støv dog ikke helt havde mistet mit regensielle tilhørsforhold.

— Hvis jeg bare vidste — mumlede Alfader Olsen og gnavede indædt på sine knoer — om vi skal hilse først på Skrap, eller afvente om de skinhellige sataner nu bagefter under sol-

det hilser først på os. Konventet må vi vel afskrive. Nørr vil blive vanvittig alene ved tanken. Men på den anden side ...

Jeg så, at han var optaget af udenrigspolitiske problemer og lod ham i fred. Men under slutningskoret så det ud, som om han havde løst problemerne. Han smilede, som var han virkelig lettet; måske også som var han lettere beruset. I pavsen havde han i hvert fald været ude bag kulisserne, og efter hvad jeg erfarede fra sædvanligvis velunderrettet kilde, havde han drukket evigt venskab med ærkefjenden Marius.

Så gjorde vi klar til soldet — indflyttersoldet.

*Jeg deltager i indflyttersoldet og oplever,
at Kornelius går ned*

At gøre klar til et sold ville sige det samme som at holde trekronepavse. En sådan pavse var — konstaterede jeg — nøjagtig af samme art som den gang, eller var den gang nu, eller var nu den gang. Jeg indrømmer, at mine begreber var noget forvirrede. Men skønt var det.

Regensgården, linden og den firkant af himlen, som var vores, jeg giver afkald på nærmere forklaring, men den firkant af himlen var altså vores. Lygternes skær på de røde mure. Rundetårn, der syntes at præsentere gevær og samtidigt i baggrunden at grine ad os. Og så det lille ejendommelige tårn på salsbygningen, som altid ved nattetid ublufærdigt lod sig omfavne af Rundetårns grå arme. Alt dette var en del af charmen ved en trekronepavse.

Soliditus havde nys indtaget sin plads i armstolen og havde bragt sin hele hvidtøl i stilling. Uforanderlig tolerant, med den sjælsstyrke, som hvidtøl syntes at give ham, sad han der og smilede venligt ad de ikke helt ædruelige flovser, som vi fordrev tiden med, til salen var blevet ryddet og bordene dækket med hvidt maskinpapir og det behørigе antal puncheboller.

Det forekommer mig den dag i dag ufatteligt, at et menneske, der udelukkende nød hvidtøl, skulle kunne nå en sådan tilstand af sindsro, at han ganske uanfægtet kunne sidde i sin armstol og høre os solde og larme, kun optaget af sin post og sin natterunde. Men det kunne han. Det eneste, der kunne forstyrre hans sindsro, var et spil kort, der blev spillet forkert. Mange gange har jeg hørt ham stønne lydeligt uden for de åbne vinduer mod gården, når han sagte gik sin runde og dvælede lidt for at kigge i kortene. Men blev han klar over, at vi trods gårdens mørke havde opdaget ham, vendte han sig værdigt og travede videre med sin lygte på maven.

Jeg stod altså under linden og indsugede natteluften og havde det vidunderligt, da dette afskum, denne — kort sagt præpositus strigis for Uglen, Alfader Olsen — nærmede sig og hviskede: Ærlig talt, H.C., synes du, at vi skal gøre tilnærmelser til Skrap. Jeg mener med henblik på et kommende valg.

— Olsen — sagde jeg og forsøgte med mit blik at nå dybden i hans såkaldte sjæl — efter hvad der er kommet mig for øre, har du lige siddet og mæsket dig i øl bag kulisserne sammen med dødsfjenden Marius, og da Marius er princeps pipianorum, og Pip og Skrap vitterligt ... ærlig talt Olsen, Mikkell og Marius og du er tre alen ud af ét stykke. I er fulde af hykleri og bedrag og raddenskab og ...

— Asch — Alfader Olsen viftede mig hånligt overbærende bort med hånden. — Indrøm hellere, at politik har du ikke en skid forstand på, H.C. Du er en brav fyr, og en jævnt god forstand er jeg villig til at tro på, at du har, men du fatter ikke subtiliteten i en forhandling. At tænke sig at nogen kan gå så blind gennem tilværelsen. Du vil aldrig erfare nydelsen ved at gå og agte på de små krusninger på overfladen, som røber mulighederne i dybden. Det er synd for dig, H.C. Men du er i den retning håbløs.

— Muligvis — svarede jeg — men ...

— Asch, asch! — råbte han — der har vi det. En mand, der siger men på den måde, er på forhånd udelig i al fornuftig politik. Politik er fornuft; men ... det, du står og vender det hvide ud af øjnene for, det er følelser. Så. Nu lyder klokken. Så prøv da for fanden at hjælpe med til en ordentlig indmarch, det rækker dine åndsevner vel til. Hvor er de andre? Vi synger — han tænkte sig om et øjeblik, men kun et øjeblik — vi synger denne her: Åh hør du gode gamle borger. Ikke. Få fat i Alf en af jer og sørg for at få ham med.

Vi præsterede en virkelig indmarch. Alf brølede som syv deltagere i et flerstemmigt kirkekor. Klokkeren slog de tre traditionelle slag i bordet — langbordet som klokkeforeningen naturligvis besatte — og erklærede: Soldet er sat. Vi sang og skålede og havde det godt. Indflyttersen nåede vi også frem til, og da slutningsstrofen lød: Russer op på stolen! steg den nye slægt op på de respektive stole og lod sig bese og beså samtidigt udflytterne, den gamle slægt, der nu steg i graven

og var dygtigt sentimentale. Det sporede tydeligt på udflyt-
tervisen: Der er fest på Regensen i nat ...

Jeg må indrømme, at jeg var blevet lidt træt og måske lidt
modløs. Et tredive år gammelt lig, der helt mod sin vilje bli-
ver gravet frem og sat i cirkulation, holder nu ikke til slig støj
og sindsbevægelse. Jeg begyndte at ræsonnere, og når man gør
det under et sold, er der noget galt.

Kornelius ville absolut have, at vi to skulle tømme en privat
skål, efter at klokkeren havde forkyndt, at soldet var hævet.
Jeg fulgte med ham over gården.

— Kornelius — sagde jeg indtrængende, efter at døren til
hans værelse var lukket bag os. — Jeg har tænkt ...

— Det skulle du til enhver tid lade være med, H.C. — af-
brød Kornelius. — Du er en flink fyr, H.C. Du er det, man
kalder en rar mand. Men den idræt egner du dig simpelthen
ikke til.

— Kan det være rigtigt — vedblev jeg og ignorerede hans
flovser fuldstændigt — for den tanke forfølger mig; kan det
være rigtigt, at det, vi lige har givet os af med, det vi lige er
kommet fra, altså at det bare er et udtryk for sentimentalitet,
at det simpelthen er pladderlyrik.

Kornelius stivnede. Hans store, strålende åsyn ændrede sig,
som jeg kunne tænke mig, at en stor, dejlig, levende budding
ville skæmmes, hvis den pludselig blev udsat for den moderne
opfindelse, der hedder dybfrost.

— Lad mig lige tage din puls — sagde han med ganske
fremmed stemme, — for dette her lader til at være alvorligt.

— Hold nu op med det sludder, Kornelius — sagde jeg for-
pint. — Kan det tænkes?

— Alt kan tænkes — svarede Kornelius med en næsten blid
og bedrøvet stemme. Hans hoved syntes mig pludseligt for-
vandlet til en datacentrals såkaldte hjerne. Jeg virrede med
hovedet for at blive synet kvit, men det var der. Elektronhjer-
nen var der med hele sit slæng af spoler og magnetbånd og
andet idiotisk, fantasiløst udstyr. — Alt kan tænkes. Men du
skal lade være — fortsatte han i et pludseligt opstående raseri-
anfald. — Du kan ikke tåle at tænke, dit blødagtige skrog. Som
du står der, ødelægger du de skønne omgivelser alene ved din
visne, støvede, ideforladte eksistens. Du var et øjeblik lige ved

også at ødelægge mig: Kornelius; men det sker dog ikke. Hør nu her!

Hans magtfulde stemme lammede mig ganske. Jeg sank ned i siddende stilling på hans divan. Imens slukkede Kornelius det elektriske lys i værelset, rev en tændstik og tændte et stearinlys.

— Hør så her, din lille lort! — brølede han og begyndte at skride frem og tilbage på gulvet — Jeg skal en gang for alle bevise for dig, at ånd er magt, og at du kun er en fækalieagtig masse. Se dette lys! Dette lys er symbolet på den menneskelige ånd. Nej, jeg vil hellere på svensk: Detta ljuset är symbolet på den mänskliga anden ...

Han så forklaret ud, og det var et betagende øjeblik. Men i det samme snublede han i tæppet og væltede lyset. I mørket rejste Rundetårn sig pludseligt udenfor vinduet, gråt og bedaget og med et anstrøg af begyndende hvidhårethed i en svagt dæmrende morgenbelysning.

— Kornelius — hviskede jeg forskræmt.

Men da jeg hørte en blid og fredelig snorken fra gulvtæppet, følte også jeg en trang til søvn. Jeg væltede mig om på Kornelius' divan og sov dybt og velsignet.

*Vi indleder valgforhandlinger med den falske
Mikkel og den træske Marius*

Da jeg vågnede, var det med en fornemmelse af, at oversygeplejersken stod umiddelbart bag sygeplejersken. Det er muligt, at jeg tog helt fejl, men alene en sådan følelse afføder respekt.

— De har det jo meget bedre nu — sagde oversygeplejersken opmuntrende, men alligevel med den klang i stemmen, som råder en ikke helt ubegavet mand til at have det bedre. Jeg fulgte rådet.

— Ubetinget — nikkede jeg, usigelig tung i hovedet. — Meget bedre.

— Jeg tænkte det — sagde hun, indtil dette punkt i vor samtale meget tilfreds. — Lad os nu se: Temperatur mmmmm. Puls mmm. Man talte aldrig tydeligt på dette sted; der syntes at være et forbud imod det. Og selv om jeg altså havde det meget bedre, så ville det have været mig en umulighed at dreje hovedet, så jeg kunne se tavlen over sengen.

— Ja. De har det meget bedre — fastslog hun. — Hvordan har De sovet?

Nu skete der det forfærdelige, at hendes ansigt pludselig forekom mig at være Kornelius', og hendes sikkert yderst soignerede uniform syntes mig at være hans slåbrok, så jeg sagde i fuld overensstemmelse med sandheden.

— Tja, hvordan fa'n sover man på en divan, som tohundrede pund nat efter nat har klemmt sammen til uformelighed.

Men i det samme lettede tågen, og jeg skimtede atter, hvem jeg havde for mig. Hendes åsyn var formørket, og jeg blev frygtelig angst.

— Men jeg har det meget bedre — fremstammede jeg. — Ubetinget. Og så er der jo også det — jeg skyndte mig at gå videre, ivrig efter at udslette ethvert spor af en måske uheldig optræden fra min side — at efter et sådant sold sover man trods

alt tungt og trygt. Kornelius snorkede i hvert fald som et kinoorgel i løbet af et øjeblik. Jeg er mere bekymret for Alfader Olsen. Bare han ikke får et nervesammenbrud som følge af alle sine mange pligter. Udenrigspolitik er en særdeles delikat sag. Ser De det klart for Dem?

Det syntes hun ikke at gøre. Hun dikterede noget til den lille sygeplejerske, der lidt skræmt, syntes det mig, noterede det ned, og så forlod hun værelset med samme ynde som en elefant. Jeg er ked af at skrive dette, men jeg holder mig til sandheden. Og elefanter er elskelige dyr.

Jeg lagde mig til hvile, troede jeg, men så dukkede denne djævel i menneskeskikkelse, denne Alfader Olsen, op ved min seng. Lige ved mit hovedgærde sad han.

— Asch — sagde han. — Lad nu være med at se sådan ud. Ingen form for sentimentalitet, vel! Vi har arbejde for os. Arbejde er iøvrigt for lidt tungtvejende et ord. Vi har et hverv for os. Prøv engang at se ud, som om din hjerne — hvis en sådan forefindes, som den tåbelige Skov ville sige — indeholder celler. Jeg indleder nu valgkampen på gården. Du ledsager mig. Men ikke på samme måde, som du i sin tid ledsagede V.P. på. Jeg har vist sagt dig, H.C., men ellers siger jeg det nu igen, at politiker bliver du aldrig. Du mangler de mest elementære forudsætninger. Men det, jeg skal bruge, er et vidne, og det er du fortræffelig til. Et vidne holder mund på de rigtige steder og vidner sandfærdigt og tilforladeligt på de helt rigtige steder. Et vidne skal være i besiddelse af to egenskaber: Enfoldighed og tilforladelighed. Du er det fødte vidne, H.C. Kom så og hold kæft. Vi skal i lag med Skraps formand, styrismaðer mikil, som denne latterlige forening benævner sin tifold latterligere formand. Men han hedder ikke Mikkil for ingen ting, den hallunk. Vi drak evigt venskab under punchesoldet i aftes; så bare ti stille og se vennensæl ud.

Vi bankede på Mikkels dør, og en uendeligt tålmodig, men måske lidt anløben stemme svarede.

— Tak for sidst — sagde Alfader Olsen høfligt.

— Også fra mig — svarede Mikkil.

— Tak skal du have — fortsatte Alfader Olsen diplomatisk og bemægtigede sig en cigar, der uforvarende lå fremme på skrivebordet. — Hvad forresten med H.C. Han ryger vist også.

— Vørsågod — svarede Mikkell og fandt efter passende tøven endnu en cigar frem — rart at mærke, at gode og bramfri venner føler sig hjemme hos én.

— Hvad med kaffe. — Alfader Olsen tændte cigaren og gjorde sig det behageligt inden i sin slåbrok.

— Selvfølgelig — sagde Mikkell uforstyrret og slog døren op.

— Marius! — skreg han ud i gangen, og så kom Marius.

Marius' pibe nåede gulvet, når Marius rettede sig op i sin fulde højde. Han tog piben af munden et øjeblik, og alle hans tobaksbrune tænder kom til syne. — Fætme — sagde han — H.C.

Fætme var hans ejendommelige, men ganske uskadelige ed. Iøvrigt hans eneste frembringelse i den retning. Kun én gang hørte jeg ham ty til andre og mere malende udtryk, men om det senere.

— Marius — sagde jeg bevæget — at tænke sig, at det er dig.

— Asch — vrissede Alfader Olsen — at tænke sig, at det er dig. Jeg sagde: Ingen sentimentalitet. At det er Marius, kan du vel for fa'n lugte.

— Jeg syntes jo nok, at jeg så dig her på salæ forleden, H.C. — fortsatte Marius hyggeligt sludrende og voldsomt bakkende på piben, men jeg var så optaget af at forklare Olsen visse tekniske vanskeligheder, der var opstået i forbindelse med klokkervalget. Fik du forresten rigtigt fat på det, Olsen, for ellers ...

— Tak — sagde Alfader Olsen majestætisk — jeg er helt orienteret — og så fortsatte han hviskende til mig. — Hvordan kommer det sig nu, at Marius og Mikkell så pludseligt er i kontakt. Hold nu hovedet klart, H.C. Og hold kæft. Overlad forhandlingerne til mig. Der er noget i gære, og her skal der trædes varsomt. Det var godt, at jeg tog dig med og ikke Nørr.

— Kaffe — sagde Mikkell forbindtligt. — Selvfølgelig skal vi have kaffe, når gode venner gæster os. Men spørgsmålet er så: Skal du og jeg lave den, eller skal Marius og H.C. Jeg siger rent ud, at enhver anden kombination ville være utilrådelig, sådan som stemningen er i øjeblikket. Man kunne også sige: Alt efter omstændighederne.

Det blev efter en hidsig diskussion og efter store betænke-

ligheder alligevel en anden kombination, der stod for kaffens tilberedelse. Hvorledes Alfader Olsen bar sig ad, fatter jeg ikke helt, men ved hjælp af argumentet: Skulle vi ikke kunne stole bedre på hinanden, fremsat i flere forbindelser og adskillige tonefald, lykkedes det ham at få udvirket, at Marius og han blev de kaffeserverende. Jeg er temmelig sikker på, for Alfader Olsen var på sin vis en stor psykolog, at når han anvendte sit argument mod Mikkel med held, var det, fordi han vidste, at Mikkel var helt vild med blomster, og folk, der har det sådan, har en revne i hjelmen og brynjen. Men jeg blev altså ladet tilbage som et slags gidsel, og jeg sad og betragtede Mikkel, der på en egen høflig og kultiveret måde søgte at skjule, at han kedede sig ikke så lidt i mit selskab. Jeg sad altså og betragtede ham; efter alle de mange år var det en virkelig oplevelse at se ham og være sammen med ham igen. Han var, hvad man på Regensen forstod ved et fænomen. Blandt andet havde han, som allerede antydte, altid friske blomster på sit værelse. Det havde han virkelig. Han gik vitterligt ned på grønttorvet og købte dem om morgenen. Jeg har selv set ham gøre det. Nu sad han der og nynnede sagte, og hans ene sirlige fod legede med den sirlige tøffel under hans sirlige slåbrok. Således tror jeg, at det skal udtrykkes. Og under alt det var han en hårdhudet bøffel.

Marius og Alfader Olsen dukkede frem med kaffen, og vi satte os til rette og nød den.

— Hrm — sagde Alfader Olsen.

— Hm. — svarede Mikkel høfligt sirligt.

— Vi bliver gamle — indledte Alfader Olsen.

— Vi gør så — svarede Mikkel tungt — jeg er snart udflytter.

— Jeg også — sagde Alfader Olsen — og så husker man langt tilbage.

— Langt, ja — svarede Mikkel med et drømmefyldt blik.

Alfader Olsen syntes med et at have mistet besindelsen.

— Og jeg husker — sagde han indædt — at I snørede os for et semester siden og fik valgt en uduelighed til brugsmænd, jeg væmmes ved at tage hans navn i munden, selv om han er medlem af jeres skide forening. Bare for at få ham igennem støttede I Pips elendige klokker, Marius der, og I støttede Tilia

og Konventet for at købe en skide brugsmand. Det gjorde I, som den nedrige flok snadrende gæs I er.

Jeg var lige ved at sige noget afværgende, men jeg blev standset af Alfader Olsens advarende hånd og kom i tide i tanker om, at jeg aldrig vil lære at forstå den ægte, subtile regenspolitik. Mikkkel havde ikke fortrukket en mine.

— Marius — sagde han blot. — Din pibe.

— Hvad den? — spurgte Marius særdeles ligevægtigt.

— Den stinker — sagde Robespierre med afsky. — Tag den væk.

— Så længe jeg er her — svarede Marius med en myndighed, der var Regensens klokke værdig, var han så aldrig så meget blevet valgt på et forræderi — så er piben her også. Og skulle piben blive borte, så kan du lede efter Marius, der hvor den findes. Du kan bare gå efter lugten, så finder du den nok.

— Selvfølgelig har Marius ret, selv om han kan få attest fra mig på, at han er et dumt svin — sagde Alfader Olsen surt. — Marius lugter da Gud være lovet som et menneske.

— Ja, og det er ikke godt — svarede Mikkkel. — Jeg er mediciner, så jeg ved, hvad jeg taler om.

Marius udsendte et par stinkende røgskyer fra piben, og det gav åbenbart Alfader Olsen ideassociationer.

— Jeg mindede dig om noget — sagde han og forsøgte at se Mikkkel lige i øjnene.

— Tal ikke til mig om, hvad du minder mig om — svarede Mikkkel med et blidt smil — men du gravede gamle tider frem. Og det er jo sådan, at gamle tider er gamle tider, og nye tider er nye tider — fortsatte han med overbevisning i stemmen.

Her syntes Alfader Olsen på trods af sit uomtvistelige udenrigspolitiske snilde at miste tålmodigheden. Om det virkelig var tilfældet, eller om det hele var en konstruktion, ved jeg ikke. Jeg har aldrig forstået mig på politik. Jeg var vidne og holdt min mund. Alfader Olsen rejste sig i al sin vælde.

— Og en gammel bajads! — brølede han — kan blive til en ny bajads. Men en bajads er han dog stadig. Prøv nu at sige noget, som vi kan hefte os ved, din gamle ligrøver. Bevares, vi behøver ikke jer. Men vi kunne måske blive enige, hvis betingelserne iøvrigt var til stede og så blev opfyldt; og ikke som sidst ...

Marius rejste sig — Må jeg forklare om sidst — begyndte han. — Det var beklageligt, det var det, men ...

— Åh, hold din kæft! — råbte Alfader Olsen — ellers sker der noget uforudset.

Marius tav og bakkede på piben.

— Jeg ved ikke rigtig — sagde Mikkelt vagt. — Måske kunne vi blive enige og måske ikke. Hvem ved, om vi står overfor et tidehverv. Måske er der ved at ske et sindelagsskifte her på gården ...

Alfader Olsen rejste sig og samlede slåbrokken omkring sig.

— Dit elendige, urinsnadtrende hylster — sagde han høfligt, men der var en klang af truende torden i hans stemme. — Du ved, hvorfor vi er kommet. Vi kommer på god gammeldags regensielt vis med tilbud om en åben og ærlig forhandling. Jeg har H.C. og Marius som vidner. Marius regner jeg nu ikke så meget med; han er lige så fuld af fup og fiduser som du selv. Men det er H.C. ikke. Det er han ikke nær begavet nok til. Han er pålidelig. Han er mit vidne. Du er mediciner. Ja. Det kan man sgu se alene på dit gustne fjæs. Men jeg er jurist; og nu spørger jeg dig i vidners nærværelse: Hvad vil I have ved klokkevalget — en Ugleklokke, læg mærke til det! — hvis vi skal slå den skid sammen, I og os. Er det tydeligt nok?

— En brugsmand måtte vel være det mindste — svarede Mikkelt blødt og beroligende — siden du nu spørger så direkte og så kultiveret. Men jeg taler kun rent teoretisk, forstår du nok. Hvem ved, hvorledes folks sindelag vil være på salen den aften ud i fremtiden.

— Det mindste — hvædede Alfader Olsen — nævn mig det, der kunne være mere.

— Nej, det må jeg give Olsen ret i, men så skal vi vel også i tilgift have et par mindre embeder til Pip. Husk, at jeg er her også, I to — sagde Marius sindigt og tog pibespidsen fra munden.

— I er sgu ikke billige — knurrede Alfader Olsen.

— Nej — indskød Mikkelt — men glem ikke jeres egen pris. Alfader Olsen blev pludselig lutter smil og solskin.

— Nej naturligvis. I grunden er det også en ganske charmerende tanke, koalitionen: Uglen, Skrap og Pip. Jeg har personligt længe i det stille arbejdet for den tanke. Jaja. Måske. Hvis

jeg nu får det hele i orden, har jeg så dit ord for, Mikkell, at I står fast ved det; dit regensielle ord.

— Absolut — svarede Mikkell fast — og forsvind så. Jeg skal til forelæsning nu.

— Vores regensielle ord — sagde Marius bag en røgsky. — Selvfølgelig.

— Det har jeg sgu haft så ofte — hviskede Alfader Olsen til mig, da vi fjernede os ad gangen. — Men hvem kunne tilbyde Skrap mere, end vi kan, som tingene ligger. Det eneste skulle være, men nej, det er utænkeligt ... Hov, H.C., denne vej. Vi skal lige orientere os i Tilia og Konventet. Forstår du. Hvis den anden koalition mod forventning ikke skulle holde.

*Vi aflægger et uvelkomment besøg hos en
indflytter, efter at Hassan har tabt i en ordduel
med Soliditus*

Fra mine eskapader, som jeg husker, at jeg inderligt fortrød og forhåbentlig så ud til at beklage dybt, når sygeplejersken tonede frem og indgød mig den falske tro, at det var morgen, husker jeg tydeligt en ordduel, som faldt således ud, at den sunde fornuft sejrede over det såkaldte akademiske vid. Hassan tabte kampen mod Soliditus. Ingen vil bestride det, mindst af alle Hassan, som viste sig at være en virkelig god taber. Det er nødvendigt at forklare årsagen til duellen. Den skyldtes udelukkende Jensen.

Jensen var indflytter, og lad nu gå at visse indflyttere allerede dengang kunne ankomme til gården med de særeste ideer. Det var vi de første til at erkende berettigelsen af. Regensen var en republik. Den her omtalte Jensen ankom med den idé, at det eneste saliggørende for den studerende ungdom ville være at sælge de gamle kollegier og for de indkasserede uhyre grundværdier bygge nye. Stålrømantik ville så afløse vor banale flom af banale taler for kvinden, for linden, for provst Hviid og for hans majestæt kong Christian den Fjerde og alt det, og alle ville blive lykkelige. Det havde vi hørt nogle gange før, og vi ville såmænd være blandt de første til at bibringe denne Jensen visse lærdomme, som kunne have retledet hans forvildede sind, men vel at mærke bibringe ham disse lærdomme med iagttagelse af den respekt for individets meninger, som er et særkende for den ægte republik. Men mennesker af en vis type går alt for hurtigt frem; jeg mener hermed blot, at hvis meget grønne individer absolut vil plukke frugter af deres storslåede ideer nu og med det samme og lige på stedet, så er det ikke helt af vejen, at visse besindige og derfor frem-

skridtsfjendtlige og reaktionære elementer fortæller dem, at en frugt bør modnes, inden den plukkes, således at man kan skønne, om den plante, den er vokset på, er et frugttræ eller en skørtidsel. Havde nu denne Jensen blot kunnet overbevise os helt om sine ideers fortræffelighed — men jeg indrømmer, at han skulle have været et unikum af en retoriker for at gøre det — så var måske denne lille episode, som jeg beretter om, slet ikke indtruffet. For hvis vi havde følt os overbeviste, havde vi sikkert kun sagt nå ja og så fortsat på vores egen vis. Men Jensen fejlede sørgeligt. Det er nu engang ikke nok at påvise, at de såkaldt reaktionære er negative. Lidt positivt hos de fremskridtsvenlige ville have virket befriende. Jensen bar sig temmelig uklogt ad.

Først bebrejdede han Alfader Olsen, da han en dag traf ham på en af Regensens gange, at han — Alfader Olsen — slog asken fra sin cigar af på gangens gulv. Alene tanken om, hvad heraf kunne affødes, burde have været nok til at få den unge mand til at gyse, men han havde ingen fantasi. Han fortsatte i sin uendelige tåbelighed, staklen. Han var grebet af tanken om en ny og planreguleret tilværelse, han var vist stud. polit. Han betroede gamle, grånende regensianere, at han kun betragtede Regensen som et sted at bo, at han simpelthen anså Regensen for en slags pensionat, hvor ligesindede personer vel kunne finde sammen og drøfte samfundsproblemer, men selvfølgelig ikke på anden måde, end det ville kunne ske, selv om pensionatet havde ligget i en hvilken som helst anden bydel. Omend gamle regensianere naturligvis ikke regnede slige udtalelser for mere end en fornærmet solsorts skrikken, når den føler, at andre af samme art nærmer sig dens område, så var hans arrogance dog så udfordrende, at den fik Regensens puls til at stige mod de for en indflytter betænkelige højder.

Her kommer Hassan ind i billedet. Ved et kaffeselskab, som foregik på et tidspunkt, da Hassan var vågen, pralede han af, at han var i stand til at få skaffet sig nøglen til Jensens værelse, fordi — sagde han — han havde et uafgjort mellemværende med Soliditus. Jeg har en fornemmelse af, at jeg overværede mødet mellem de to.

Hassan kom ind i nattevagtsburet rystende dystert på hovedet og sigende:

— Soliditus. Godaften. Undskyld, at jeg glemte at sige det; men det kommer af, jeg er bedrøvet og dybt skuffet over Dem.

Soliditus klamrede sig til sin hele flaske hvidtøl. Hans store, fredelige fuldmåneansigt lagde sig i bekymrede folder, og han udbød forfærdet:

— Jamen, hr. Hassan. Det forstår jeg aldeles slet ikke.

Hassan satte sig tungt og fortsatte med lav røst.

— Har De ikke sagt til V.P., at jeg kom hjem drivvåd og fuldtagtig. Det var noget med en sko?

— Hæhæ — Soliditus forglemte sig et øjeblik, men lukkede så skyndsomt og skyldbevidst ansigtet fast til og forseglede det med dybt alvorlige folder.

— De sagde, at der var noget med en sko, hr. Hassan. Hvordan har det sig?

— Noget om en sko, ja. Husker De det, Soliditus? — sagde Hassan listigt.

— En sko. Åh ja. Det er jo rigtigt. Men var der ikke en gang, De mistede en sko, hr. Hassan. Jeg mindes da ret i det, ikke?

— Fuldstændig rigtigt, Soliditus. Men mindes jeg ikke ret, når jeg siger, at De sagde til V.P., at jeg kom hjem drivvåd og fuldtagtig.

— Nej det kan jeg da kalde min skaber til vidne på, at De ikke gør, hr. Hassan, for sådan noget har jeg virkelig aldrig sagt til viceprovsten.

— Har De ikke sagt, at jeg kom hjem drivvåd.

— Våd og våd, hr. Hassan. Det står da vel til troende, at sådan helt tør var De nu heller ikke. Det husker De sikkert godt selv, for jeg mindes da, at De sagde til mig: Soliditus, sagde De, jeg er simpelthen skidegennemblødt, og det må da vel have haft sin årsag, må jeg formode. Og så ville De have, at jeg skulle lægge Dem i seng og dække Dem til. Og De kaldte mig også Deres far.

— Gjorde jeg virkelig det, Soliditus?

— Mænd gjorde De så. De kaldte mig nu også Deres mor på et vist tidspunkt, men unge mennesker kan jo være tilbøjelige til at overdrive lidt sådan bare i kådhed, så det har jeg såmænd ikke heftet mig ved. Jeg hefter mig blot ved, at sådan helt tør, det var De nu ikke.

— Jamen De sagde til V.P., at jeg var fuldagtig, Soliditus, — vedblev Hassan fast, men dog noget mere usikker.

— Men hvor kan De nu tage sådanne ord i Deres mund, hr. Hassan — sagde Soliditus ægte oprørt. — Jeg skulle have sagt til viceprovsten, at De var fuld. Aldrig er de ord udgået fra min mund. Vist var De da ikke fuld. Men vi kan måske nok blive enige om, at det man sådan mand og mand imellem og i daglig tale kalder helt ædru, det var De da vistnok heller ikke.

— Soliditus — sagde Hassan alvorligt. — Vil De gøre mig en tjeneste, så er jeg villig til at glemme alt, hvad De har sagt eller ikke sagt.

— Gøre Dem en tjeneste, hr. Hassan — svarede Soliditus oprigtig. — Der er såmænd ikke noget, jeg hellere vil, end at gøre både Dem og alle de andre unge mennesker her en tjeneste, hvis jeg da ellers kan.

— De ved ham, Jensen, der lige er flyttet ind — sagde Hassan og glemte i sin ivrighed ganske sit akademiske sprog. — Lån mig lige nøglen til hans værelse. Kun et øjeblik.

— Nøglen til den unge hr. Jensens værelse — svarede Soliditus beredvilligt. — Jamen det er da den letteste sag. Det vil jeg da ikke engang kalde for en tjeneste at gøre Dem. Hent ham bare, så skal I få nøglen, hvis han har været så uheldig at smække sig ude.

— Ser De — sagde Hassan. — Han har tværtimod låset sig selv inde. Han er lidt sær, forstår De, og nu er vi nogle stykker, der gerne vil byde ham velkommen på Regensen.

— Det er pænt af Dem, det er det. Men hvorfor så ikke banke på. I unge mennesker går da ellers ikke af vejen for en smule støj, hører jeg ret.

— Jo. Men han ville ikke lukke op. Herregud, lån os nu den nøgle, Soliditus.

— Kunne det nu ikke tænkes — bemærkede Soliditus dybsindigt — at når han ikke lukker op, så er det måske, fordi han ikke bryder sig ret meget om at få besøg.

— Soliditus. Lån mig nu den nøgle. — Hassan mistede tålmodigheden. — Kun et øjeblik. Jeg skal personligt bringe den tilbage, og jeg lover, at min mund skal være lukket med syv segl.

— Og min mund er til enhver tid lukket med syvogtrediv. Men hør nu her, hr. Hassan. Hvis nu De, hvis sådan noget kunne tænkes, en nat kom hjem og var våd, og jeg lagde Dem i seng og dækkede Dem til og så bagefter lånte Deres nøgle ud til folk, der ville ind til Dem og forstyrre Dem i Deres søvn. Hvad ville De så tænke om mig. Jeg taler kun sådan rent teoretisk og ikke om et konkret tilfælde. Er det ikke sådan, I unge mennesker plejer at sige. Åh man lærer så meget her på Regensen, sådan af udtryk altså.

— Soliditus. De skuffer mig — sagde Hassan hjælpeløst.

— Det må De ikke sige — svarede Soliditus med et kærligt blik mod sin hvidtølsflaske og sin madpakke. — Det var da det, jeg nødigst af alt ville gøre, at skuffe Dem eller nogen af de unge mennesker herinde. Men forresten, nu da vi taler sammen, hvis I nu skulle opfinde nogle gale streger, så kom her ind og fortæl mig lidt om det. De sagde jo selv, at Deres mund var lukket med syv segl. Og det korter så rart vagten af. Natten er lang. Godnat, hr. Hassan.

Alfader Olsens bemærkninger til Hassan, da denne vendte tilbage med uforrettet sag, føler jeg mig ikke forpligtet til at referere. Hans skoldende udtalelser til teknikeren Skov, der måtte indrømme — omend hans slyngede sprog var svært at finde vej igenmem — at indflytteren Jensens lås var den eneste af sin art i hovedstaden, udelades ligeledes.

Men dette i sandhed utrættelige og energiske individ, der nu engang havde trængt sig ind i mine feberdrømme — det er Alfader Olsen, jeg taler om — gav ikke op. I den sene nat bankede han på dørene til Konventets kansler, Tiliass præsident, Skraps styrismaðer mikil, Gamles formand, og til sidst efter nogen tøven på princeps pipianorum Marius' dør. Han fik med sin vidunderlige veltalenhed virkelig overbevist disse gamle trænede ræve i regenslivets underligt krogede veje om, at der her var en regensiell opgave at løse, hvis ikke Regensen skulle gå sin opløsning i møde.

— Men — sagde han, og hans hele korpus bævrede af hellig iver bag hans omfangsrige slåbrok. — Hele handlingen skal naturligvis foregå efter et mønster, som en civiliseret stat kan være bekendt. Regensen er en republik. Her regerer folket. Nu er samtlige foreningsformænd tilstede. Vi danner en uvildig

jury. Anklager foreslår jeg, at Mikkel er. Han kan træde ud af dommerkollegiet som inkompetent i den indbragte sag, og han er tilpas ondsksfuld. Som forsvarer foreslår jeg Nørr. Når jeg nævner Nørr, er det, fordi han ellers ville forlange at blive anklager, og vi er ikke interesserede i et nervesammenbrud hos indflytteren, hvilket ville blive følgen, hvis han udsættes for Nørr som anklager. Hvad ville ikke omgivelserne sige og tænke. Hold så kæft, Nørr. Du er valgt. Regensen er en republik. Folket har talt.

Det, Nørr sagde, efter at være blevet tvangsindlagt som forsvarer for indflytteren Jensen, var ved at give os alle et nervesammenbrud. Men han lod sig endelig berolige, dog med et smil om munden, som gav mig urolige tanker.

Vi begav os til Jensens værelse. Tidspunktet var noget over midnat. Skov havde opgivet at forklare, hvorfor Jensens lås modstod hans tekniske snilde, og Hassans forklaringer vedrørende hans og Soliditus' møde blev mødt med samme kølige tavshed som Skovs tekniske udredning; men Alfader Olsen optrådte i denne krisestund som den fødte leder og reddede Uglenes ære. Hans øjne strejfede den rude, der til Jensens ulykke var anbragt i dørene til alle værelser på sjette gang.

— Vi er ti — sagde han fast. — Det er femogtredive øre til hver. Noter det Skov, så gør du da lidt nytte — tilføjede han, mens hans slåbrokkede albue jog gennem den splintrede rude.

Jensen blev behandlet yderst hensynsfuldt. Der var bestemt intet grundlag for senere meget humane slægters påstande om, at tilstandene på visse kollegier kunne minde om kasernernes overbaseterror. Slet ikke. Han sad på sin divan med Korneilius' stærke, beskyttende arm om sig, mens anklageren blev færdig, og det varede ikke ret længe. Mikkel var temmelig syrlig og uoplagt, og jeg havde ham mistænkt for at længes tilbage til sit værelse og sine blomster, eller i hvert fald at længes bort fra piben, som Marius havde medbragt og uforstyrret bakkede på under hele sagsbehandlingen.

Men så åbnede Nørr sit defensorat.

Han havde — blev det meget snart klart — lagt defensoratet an på at bevise, at hele juryen til sidste mand var inhabil, inkompetent og overhovedet alt, hvad der i juristsproget kan

opfindes med forstavelsen in ... Hans indlæg var et mester-værk af sammenvævede injurier. Nørr forstod til fulde kunsten at hævn sig, og det burde Alfader Olsen have betænkt, inden han tvangsindlagde ham som forsvarer. Nørres ånd lod sig ikke betvinge.

Mikkel slap forholdsvis uskadt gennem skærsilden. Han klarede i hvert fald frisag ved at smile overlegent og bedrevidende. Værre gik det Marius og Konventets kansler, som Nørr aldrig havde haft sympati for. Nørres citater fra det gamle testamente kunne måske næppe have stået for en sagkyndig kritik fra teologisk side, men fra et juridisk synspunkt var de yderst behændige og derfor absolut forsvarlige. Konventets kansler protesterede, tildels støttet af Tiliass præsident, men Nørr nedlagde omgående en harmdirrende protest mod ikke som beskikket forsvarer — som han udtrykkelig fremhævede det endog ganske mod sin vilje — at kunne føre sit defensorat til ende. Og Alfader Olsen støttede med strålende øjne Nørr.

Nørr begyndte på sit næste afsnit af defensoratet.

— Vi kommer så, mine herrer, jeg beklager dybt, at jeg er nødt til at benævne jer således, til denne Olsen, som sidder i jeres midte og vil give sig ud for at være en god borger i republikken Regensen. Er han kompetent? Kan et menneske, hvis uduelighed, hvis uformuenhed i enhver retning er blevet så eklatant bevist gennem alle hans handlinger i den sidste bevægede tid, kan han sættes til dommer over et medmenneske, hvis åndelige karat, selv om han er indflytter, sikkert langt overgår Olsens, det skulle da være sælsomt andet. Olsen, denne latterlighedens legemliggørelse. Jeg må bede om den høje rets bevågenhed, mens jeg beretter et par sandfærdige episoder i denne Olsens regensielle tilværelse.

Alfader Olsen havde smilet så længe, at det ville have været umenneskeligt at vente mere udholdenhed fra hans side.

— Så er det vist nok — sagde han med anstrengt munterhed, men Nørr lod sig ikke standse, og Marius og Mikkel støttede ham ondskafuldt grinende. Nørres beretninger om episoder i Alfader Olsens regensielle liv var måske ikke helt sandfærdige, men det kunne ikke bevises, at de var usandfærdige, og i hvert fald var de meget underholdende.

Så faldt dommen, idet juryen forkastede Nørres påstand om

dommernes manglende kompetence. Dommens eksekvering medførte, at Marius, omend meget modstræbende måtte give cigarer på klokkerkassens regning. Jensen måtte støttet af Kornelius' arm deltage i en gåsegang rundt om sit bord, mens forsamlingen i takt med de tunge trin skrålede tobakkens pris, med den underfulde tekst: Lykkelig den svend, der før, dunet gror på hage, dog fik lært den ædle kunst, kunsters kunst at smage.

Samtidigt knipsede det ærværdige selskab asken af deres cigarer ned på den arme Jensens gulv. Kornelius var den værste plage. Han insisterede på at synge hymnen på latin og at lære Jensen den. Indtil vi fjernede ham.

Den helt store hævn over Marius fuldbyrdes

Jeg må erkende, at mine udflugter fra min feberhede seng på et vist tidspunkt tiltog i den grad i antal, at jeg mistede forbindelsen med det velordnede hospital og den derinde herskende velordnede tilværelse. Jeg synes ikke, at jeg så noget til sygeplejersker eller til andet, der kunne knytte et bånd mellem mine sære fantasier og hverdagen. Jeg syntes blot at have så frygtelig travlt med mange tåbelige gøremål. I den tilstand var det, at jeg deltog i Alfader Olsens i sandhed frygtelige hævn over princeps pipianorum Marius; fuldførelsen af en virkelig snedigt udtænkt plan til endelig gengældelse af forrædderiet ved klokkervalget.

Der var gilde på salen, og det var de afdøde, der festede. Det gjorde de engang om måneden, og almindeligvis indskrænkede festlighederne sig til, at de aldrende gubber, der engang havde været regensianere, men nu var herrer med maver og måner og ansvar, samlede sig og spillede et fredeligt slag kort, til hvilken syssel salen ædelmodigt blev dem udlånt, for at de kunne have de rette omgivelser til de barnlige historier, de sad og fortalte hverandre om deres regensielle ungdom. Men den aften foregik der noget mere.

Enkelte gange — iøvrigt med alt for lange mellemrum — blev disse herrer nemlig gavmilde, og med henblik på engang at forøge deres egen flok, hvis bevarelse de syntes at tillægge overordentlig stor betydning, med ny erhvervede regensielle ånder, når disse flyttede ud og blev uanvendelige til virkelige formål, inviterede de ædelmodigt klokkeren, brugsmanden, foreningsformænd og andre honoratiores på sjusser og andre sjældne drikke.

En sådan aften var det.

Alfader Olsen og Marius havde begge været på salen og havde i aftenens løb endnu engang tilsvoret hinanden ubrøde-

ligt venskab. Marius var, delvis ved Alfader Olsens bistand, blevet bragt i en tilstand, i hvilken han var endnu mere verdensfjern, end stud. mag.'er almindeligvis er det. Og Alfader Olsen havde en ganske pæn bande af os i baghånden.

Allerede da de dukkede op i gårdens vidunderligt kølige skygger — de gamle mænd var ved at drage af gårde, og vi fulgte dem med vanlig pietetsfølelse til porten under afsyn-gelse af hymnen: Nu går de gamle hjem, — allerede da, kunne vi skønne, at Marius var noget verdensfjern.

Der skulle ikke megen overtalelse til at få ham til at deltage i en udstilling. En udstilling var blot et regensielt udtryk for en af de uskyldigste fornøjelser, vi havde, nemlig at tømme et eller andet udvalgt værelse komplet for alle møbler, at stable møblerne forsigtigt ovenpå hinanden i et hjørne af gården og derefter at stille Regensens uhyre monstrum af en cykelpumpe midt på gulvet. Det var såmænd det hele. Og så naturligvis fra sikre skjulesteder iagttage reaktionerne hos værelsets indehaver, når han vendte hjem.

Vi dannede kæde. Marius var omhyggeligt anbragt omtrent ved kädens bageste led; og møblerne gik fra hænder til hænder. Marius sled som et bæst med fryd malet i ansigtet, en fryd som ikke er ond, bestemt heller ikke god, men ejendommeligt kildrende. Jeg har selv følt den.

Hele et regensværelses gamle kendte inventar passerede revy og opslugtes af mørket i gårdens dunkleste hjørne. Omsider blev der givet signal fra kädens forreste led gående ud på, at værelset var ryddet for dets vigtigste bestanddele, regensværelsernes faste tilbehør. Marius tilbød fuld af iver at hente cykelpumpen. Hvad der skete, da han kom med den og blev vist ind på sit eget tømte værelse, fylder mig endnu med en lystmættet gru.

Alfader Olsen for forbi mig, skarpt forfulgt af Marius, der havde bevæbnet sig med en brødmaskine fra et af regenskøkkenerne. Klaprende højt med kniven forklarede han med skingrende stemme, hvad han agtede at gøre ved Olsen, og Alfader Olsen styrtede med virkelig angst i øjnene bort ad Regensens gange. Hans slåbrok flagrede yderst uværdigt om hans trinde skikkelse. Aldrig havde jeg troet, at den runde mand kunne løbe så hurtigt, men han sprang jo også for livet

med Marius' fordrejede ansigt lige i nakken på sig og med brødmaskinens uhyggelige klappen tæt bag sin ryg. Op og ned ad trapperne, tværs over gården og rundt om linden gik den vilde jagt. Asgårdsreien vækkede solsorterne oppe i træet, og de begyndte at flagre forvildede omkring mellem de nattesorte grene.

På trappegangen på første gang dukkede V.P. op i sin dør, iført en lang, snehvid natskjorte.

— Men hvad er der dog i vejen? — spurgte han myndigt. — Hvad foregår her!

Marius var på det tidspunkt lige i hælene på Alfader Olsen. Han standsede et øjeblik, og med en stemme, der knækkede af sindsbevægelse og under bestandig klappen med brødmaskinens kniv redegjorde han i drastiske vendinger for sine hensigter med hensyn til Alfader Olsen. Alfader Olsens sveddrypende og vidskræmte ansigt sås på afsatsen ovenfor, hvor han stønnende af udmattelse lænede sig mod gelænderet. Han fulgte med virkelig sjæleangst forhandlingerne.

— Jamen Gud forbarme sig — jamrede V.P. Han smækkede i en fart døren i for synet af Marius' vildt ophidsede strålende øjne og voldsomt arbejdende mund. Han drejede nøglen to gange rundt, inden han råbte:

— Læg ham i seng, I andre. — Hans stemme lød fast og urokkelig myndigt gennem nøglehullet. — Hører I, læg ham i seng. Jeg har ved Gud aldrig kendt mage. Gud forbarme sig dog for en slægt. Gå i seng allesammen og husk at slukke lyset. Men først og fremmest. Læg Marius i seng. Hører I.

Og det gjorde vi.

Jeg aflægger et sent aftenbesøg hos V.P.

Jeg syntes selv, at jeg begyndte at føle mig bedre tilpas. Af og til så jeg omgivelserne omkring mig ganske tydeligt, og da de ikke var videre underholdende, drejede jeg mig, som et rationelt tænkende væsen vel altid ville gøre det, bort fra dem og faldt i søvn igen. Somme tider drømte jeg vidunderligt. Som nu den aften, da jeg kom svævende ind hos V.P.

— Nå, H.C., hvad har De så på hjerte? — sagde V.P., og jeg stirrede hen mod hans to vinduer, der indrammede dele af linden. De vendte år efter år ud mod det lille stykke stille liv, som vi andre kun nød i højst tre år. Jeg sad og betragtede skrivebordet med de spinkle ben, hans helt igennem antikverede inventarium, som var så fuldendt en del af ham og hans tid, så man ville have følt de nu efterhånden også antikverede mindreværdskomplekser, hvis han ikke netop havde været V.P. Jeg følte mig hjemme.

Jeg ved godt, at jeg er utilladeligt sentimental og ordinær, når jeg siger, at V.P.'s øjne strålede mod mig med en gennemtrængende glans. Men det gjorde de, og det kan jeg da ikke gøre for. De syntes at fortælle, at han vidste noget om mig og derfor sagde noget helt andet.

— Er det smoken, De vil låne, H.C.?

V.P. ejede en smoking, og da han var en mand af beskedne dimensioner, passede den adskillige regensianere og var som følge deraf på evig vandring. Han fortsatte med den lidt irriterede omsorgsulde stemme, han tillagde sig, når samtalen gjaldt praktiske ting.

— Ja, lad os nu se. Mandag har jeg lovet Svennerik den. Det er noget med en barnedåb, forstår De. Der findes jo mennesker, der gifter sig, og så får de børn og familie og sådan. Svennerik er vist nok blevet onkel til en eller anden. Og onsdag, ja så er den lovet ud til Wind Sørensen, De ved teologen

på syvende gang. Ja, jeg ved godt, at I kalder ham Søren Fis. Lad være med at se sådan ud. Det virker distraherende. Men ellers tror jeg ...

— V.P. — afbrød jeg, bragt i en stemning, hvis art jeg ikke bryder mig om at røbe for efterverdenen. — Det er slet ikke sådan noget, det drejer sig om. Men jeg kommer for at give Dem en undskyldning.

— Jamen Gud forbarme sig — sagde V.P. — Sid dog ned. Værsågod. Sæt Dem ned. Sæt Dem dog. For hvad?

— En aften for en tid siden. Jeg skulle følge V.P. hjem.

— Nåh den aften. De skulle ledsage mig til min bolig efter Uglens og forresten alle andre foreningers velsignede hellige og pudsige traditioner. Jamen hvad med den aften. Den var da så hyggelig.

— Nåh — det var, som om V.P. pludseligt forstod årsagen til min forvirring. — De var måske blevet en lille smule fuld-agtig, som I jo ynder at kalde det, mener De. Jamen hvad så? Vi havde det jo rart, og vi kom godt hjem, begge to. Efterverne efter et sold er noget, der sorterer under doktor Stein i De gamles By, altså de fysiske. Det er meget pudsigt, at netop han er vor livlæge. Har De aldrig søgt ham. Tænk, jeg troede ikke, at De var så uerfaren. Men med hensyn til den moralske side af sagen, så lad det være sagt straks, at De var såmænd ikke slem den aften. Jeg har set jer meget værre. De var jo fredelig og ræsonnabel.

— Jamen alligevel, V.P.

— Ved De hvad, H.C. Det, De skulle gøre og også kunne gøre, hvis De havde hæget om den spire af intelligens, De engang syntes at være i besiddelse af, det var simpelthen engang imellem at sætte Dem hen og ganske stille nyde det, Vorherre skænker Dem, til det glas, som De vel nu selv har råd til at skænke Dem; og så bagefter gå i seng og lade være med at hengive Dem til det, De kalder at tænke, mere ved den lejlighed. Men det har De for travlt til, menneske. De ligefrem stinker af bil og villa. Hvad har De dog gjort med Dem selv?

— V.P. — stammede jeg. — Jeg ...

— Lad være med at sige noget lige nu — sagde V.P. stilfærdigt — for jeg kan se på Dem, at det, De vil sige, vil komme til at lyde mindre begavet. Sentimentalitet — den foragtelige

del af dette begreb i hvert fald — er en jamren bagefter over noget, man tror, man har tabt. Men der findes flere former for sentimentalitet. Hør efter, hvad jeg nu citerer. Det stammer fra vore kampår først i trediverne, da der blev løbet storm mod de gamle kollegier ... Vi lærte at kende, hvilken værdi der ligger i at færdes i de omgivelser, hvor århundreders slægtled af studerende har færdedes før os og har skabt de traditioner, på hvilke vi lever videre ... ikke sandt. Det kunne lyde, som om jeg havde haft en finger med i spillet ved udformningen af dette stridsskrift, og det har jeg sgu også.

Kan De huske vor kamp for at bevare navnet Regensen alene for os. Jeg gik selv over i konsistoriet og citerede Deres ganske gode vers — lad være med at rødme beskedent, for det mener De ikke — om kvinderegensen.

En lille rødtjørn står i går'n
og spiller lind derude,
en skorsten danner Rundetårn,
og V.P. er fru Hude.
Selv er hun Fjerde Christian,
det spiller ingen trille,
at Fjerde Christian var en mand.
Hun nåede, hvad hun ville.

Herregud, Eli Møller, som altså vandt over os med hensyn til navnet Regensen på det nye hunkollegium, var et udmærket menneske, men det var da sjovt at bekrige hende. De husker vel linjerne.

De to Regensers harmoni
den gik nu kun med måde.
Men det var måske blot fordi,
hun ville hvad hun nåede.

Har den gamle kampånd helt forladt Dem, H.C. ... Husker De forresten, at I havde en sketch i en revy, i hvilken fire spøgelser, blandt dem Christian den Fjerde, mødtes under linden. Christian kunne kun udtrykke sig i rimede sætninger og var som følge deraf ret fåmælt. Men han sagde dog, da talen faldt på kvinderegensen.

Jeg spøget har en aften der,
det gør jeg fan'me aldrig mer.

Er det morsomt i dag. Nej. Men det var det dengang; og det er dengang, der tæller for os. De er jo ikke engang rigtig død endnu, H.C. De vil senere erfare, at hvad vi har oplevet, kan ingen tage fra os.

— V.P. — afbrød jeg. — Der var noget, jeg gerne ville sige Dem. Men jeg er i øjeblikket lidt overvældet.

— Ja, det blev De altid let, for De er en svag natur. De er sentimental, og det kan jeg godt lide Dem for, for det er jeg selv. Men der skal være grænser. Lad os derfor indtage lidt modgift og til en afveksling fornærme os. Hør her: ... Skal vi ha romantik, så lad det for Guds skyld blive stålromantik. Så kan vi uromantiske mennesker i hygiejniske omgivelser glæde os i stilhed over stålet — uden romantik. De gamle kollegier må sælges, og for de indkomne penge må der bygges nye ... — Eller hør her: ... Og i regensgården opstiller man et gitter til 16000 kroner foran det flotteste og største W.C. ... — Tja. Citat fra studenterbladet september 1935. Generer det Dem?

— Ærlig talt, V.P. Ja.

— De er altså ikke engang blevet voksen endnu. Men lad os så prøve at blive saglige.

— For Guds skyld, V.P. — skyndte jeg mig at sige. — Saglighed har jeg oplevet for meget af.

— Det er bare noget, De tror — smilede V.P. — De har bare noget imod at være saglig, når andre fremlægger sager, for så keder De Dem. Men hvis De selv fører ordet, så er der såmænd ingen grænser for, med hvilken henrykkelse De kaster Dem ud i emnet. Jeg skulle vel nok kende mine pappenheimere.

— Godt — sagde jeg noget fornærmet — så lad os da være saglige; og så skal jeg citere for V.P., siden V.P. nu har været så venlig at citere for mig. Hør her.

— Det er ganske godt at se Dem sådan — nikkede V.P. mildt. — Det er helt velgørende. Så har ånden da ikke ganske forladt Dem. Jeg synes næsten, De nu minder om Dem selv, som De var engang. Lad høre, H.C., lad høre.

— Ja — sagde jeg sammenbidt. — Hør så ... Det traume, som V.P. har efterladt sig her på Regensen, hører ikke ham til, og jeg skal ikke fordybe mig deri, men blot fastslå sentimentalitet, pseudoromantik og regression som trusler mod den sande regensielle eksistens ... Det er sagt af Regensens klokker ved afsløringen af V.P.'s buste på salen den 5. april 1960.

V.P. smilede næsten henrevet.

— Sagde han det — nikkede han — nej sagde han virkelig det. En kvik fyr, H.C. En virkelig fremadstræbende ung mand. Og meget pudsigt. De kan tro, H.C., at min buste deroppe på salen af og til smiler stort. Det kan den tillade sig, for den er så stilfærdig, så ingen lægger mærke til den i den helvedes støj, der er deroppe. Ganske som i gamle dage. Støjen er en anden, årsagen den samme. Livsglæde. Skulle busten så ikke smile, når den hører den nulevende slægt med virkeligt vid og snilde devaluere alle vore begreber, vore hellige begreber, smile ved tanken om, hvad kommende slægter vil sige om disse grønskollinger, når en af dem måske får sin buste på salen. Han skal forresten være velkommen. De andre deroppe, Christian og Hviid er jo så meget ældre regensianere end jeg, og det er ikke morsomt at være indflytterbuste alt for længe. De er jo tildels levende, H.C., kunne De ikke have en vis indflydelse på, at ham, De talte om, fik en buste. Jeg kunne sgu lide at tale fredsommeligt med ham. Men det kan De vel ikke. De ser mere ud til at være gået forretningsvejen. De ser ærlig talt lidt forjaget ud, H.C. Men det, De fortalte mig, var virkelig morsomt. Tak for det, lige som for revyviserne i gamle dage, H.C.

— Men hvilket formål havde vi med det, vi foretog os den gang, V.P.? — ivrede jeg. — Er de unge alligevel ikke mere livsnære, mere ...

— Hvad formål har en plante med at vokse? — afbrød V.P.

— Somme tider har jeg en følelse af, at alting er omsonst — sagde jeg.

— Et typisk tegn på, at De ikke er bleven voksen endnu. Men det er ikke ualmindeligt. Der er folk, der bliver gamle uden at være blevet voksne. Men der er også folk, der bliver ved med at være småbørn, selv om de forlængst er blevet gamle. Og den sidste type er faktisk den eneste, der virkelig blev voksen. Men det skal man være en buste for at forstå. Nu

bliver jeg nødt til at smide Dem ud. Gud forbarme sig. Klokken er over tolv. Vil De nu se. Kom her hen til vinduet og se. Lys bag næsten alle ruderne. De mennesker lærer aldrig at tænke på, hvad lys koster. Forresten. Mannekenpis, som I kalder ham, har influenza. Jeg må hellere høre, hvorledes det går med hans temperatur i dag. Gå bare bagvejen ud, H.C. Pas på trinene. Gå nu i seng. Det var altså ikke smokingen, De ville låne. Nå nej, det var godt, for den er altså ikke ledig de første par aftener. Nå. Godnat, H.C.

— Forresten, H.C. — råbte V.P. efter mig. — Husk at slukke lyset.

Så forsvandt hans skikkelse.

Jeg deltager i lindeballet

Der var en, der hviskede: Pist, H.C., pist. Og jeg vågnede sveddryppende og forvirret.

— Ja, det er mig, H.C., det er bare mig — fortsatte væsenet, og da jeg drejede hovedet om efter lyden, så jeg, at Alf sad på stolen ved siden af sengen, og at han så utilladelig god ud.

— Alf — sagde jeg træt.

— Ja, hvorfor ikke. Jeg er da i hvert fald mindre forfærdelig at have siddende her end Olsen og Nørr og Kornelius.

— Kan I da ikke vænne jer til — stønnede jeg — at dette her er et velordnet kommunalt hospital og ikke en slyngelstue på en kro. Nu ringer jeg efter en sygeplejerske, at du ved det, for jeg skal have tørt tøj på. Så må du selv om, hvordan du klarer den.

— Udmærket, H.C. Udmærket. Jeg trækker mig ganske diskret tilbage og nyder synet af den lille nette sygeplejerske på afstand.

Og sandelig, den store, svære sygeplejemedhjælperske, som hjalp mig i tørt tøj, bemærkede slet ikke hans nærværelse, hvis han da var der.

Men det var han.

— Nej, de er for støjende, Olsen og Nørr og Kornelius — bemærkede han og sad der igen, efter at hun var gået. Hans ansigt var strålende oplyst af et af hans bedste smil. — Derfor sagde jeg: Lad mig.

— Det var smukt af dig, Alf — sagde jeg svagt — det var virkelig smukt.

— Ja gu var det smukt — indrømmede Alf — men, ser du, jeg må jo til daglig søle mig i synd for at kende den, når jeg får kald, og så undgås det jo ikke, at éns natur gør oprør og viser sit rette indhold.

— Du sagde før: Lad mig, Alf.

- Hvem sagde: Lad mig, Alf? — sagde han åndsfraværende.
- Nej! Du sagde før: Lad mig.
- Hvem sagde lad dig?
- Jeg virrede utålmodigt med hovedet.
- Lad mig, sagde *du*.
- Nå ja, det er muligt; der siges jo så meget. Du forekommer mig en lille smule uklar, H.C. Du! forresten, Kornelius, det usandsynlige fedtbjerg har fablet om sygeplejeelever lige siden han var her sidst. Er der mange af dem her?
- Jeg ved det ikke, Alf, og jeg er ganske uinteresseret i det spørgsmål. Hvad vil du mig?
- Ja for jeg mener at en lille smule synd mere eller mindre, når man ret betænker. Men Kornelius er en falskner og en humbugsmager, og han farer med løgn. Jeg så ikke en eneste, da jeg kom.
- Alf — sagde jeg strengt. — Hvad vil du?
- Og hende der skiftede tøj på dig — fortsatte Alf drømmende — hun er sgu ikke en elev. Hun mindede mere om en folkeforsamling efter omridset at dømme.
- Har alt det vås måske relation til den bemærkning, du aldrig fik fuldført? — sagde jeg i et mat forsøg på at virke sarkastisk.
- Hvilken bemærkning, H.C.?
- Alf! du sagde: Lad mig ...
- Åh ja — Alfs ansigt blev lyst. — Ja, det er rigtigt, jeg sagde: Lad mig. Hvorfor fa'n sagde jeg nu det. Åh undskyld, at jeg kom til at sværge, H.C. Jeg må se at lægge det af. Nu kender jeg jo den synd tilbunds, og så er den unyttig. Men jeg må jo have haft en mening med at sige: Lad mig. Det var denne Kornelius' urene tanker, der forjog det hele. Men jo. Nu har jeg det. Simpel ideassociation: Kornelius, sygeplejeelever, lindebal. Der har vi det. Selvfølgelig, H.C. Jeg sagde til dem derinde: Lad mig hente H.C. her ind til lindeballet.
- Lindeballet — sukkede jeg. — Er du rigtig klog. Her ligger jeg ...
- Her lå du — afbrød Alf bestemt — for nu kommer du med. Din pige er allerede inde på gården, og hende lader du ikke alene. Gud fri os hvad kunne der ikke indtræffe. Mellem alle de glade stratenrøvere. Jeg mener bare at erindre, at Kor-

nedius — var det ikke noget med femogtredive sygeplejeelever, han fablede om — men han er en bajads. Kom så!

Jeg strittede imod. Jeg gav mig ikke en tomme. Jeg indvilgede ikke i noget som helst. Jeg tror endog, at jeg svor og bandede. Men så sandt, som jeg sidder her og nedtegner dette tilsyneladende forrykte nonsens, var jeg på gården præcis klokken seks aften, og arm i arm gjorde min pige og jeg vor entre på salen som par nummer to i Uglens pompøse indmarch.

Vi var elleve par fra Uglen — en fin deltagelse eftersom lindeballet lå betænkeligt nær sommerferien. Elleve par og en haj var vi. Skov var haj den aften. Han gik bagest i vor triumfmarch, og det lykkedes ham at se lige så overstadig glad ud, som vi andre gjorde. Hans skulende blik mod Alf var der ingen, der bemærkede, og det, synes jeg, tyder på sjælsstyrke hos Skov, for det må være besværligt på en gang at skule og så skråle: Sjung om Studentens lykkelige dag — som vi altså gjorde det.

Med Skovs hajtilværelse den aften forholdt det sig sådan, at han havde truffet aftale med Peter, — det var en anden regensianer, som også var polytekniker — om at føre sig frem til lindeballet med Peters søster som dame. Men så gik den svigefulde Alf hen og snørede Skov i sidste øjeblik, idet han afkøbte Peter søsteren formedelst en pris, der lå hele tre bajere over Skovs. Det blev altså Alf, den yndefuldt rødmande søster blev præsenteret for ved sin ankomst til Regensen; til Skovs uendelige græmmelse, for hun var ganske chick. For min part må jeg sige, at jeg regner dette forræderi for en af de værste af de synder, som Alf altid fablede om, at han gik og vadede rundt i. Men Skov viste sig at være en gentleman. Han sagde ikke et ord. Jeg kan blive ganske hed ved tanken om, hvilke scener der kunne have været udspillet, hvis Skov havde været for eksempel Nørr. Men det var han altså ikke.

Så deltog Skov som haj. Hajer var af mange forskellige slags. Der var hajer af uheld som nu for eksempel Skov, men de var ikke talrige. Så var der professionelle hajer, der aftenen og natten igennem lurede i vandskorpen for med et kup at stjæle pigen fra en eller anden. Og der var de fredelige og gemtylige hajer, som overhovedet ikke havde sans for piger eller

dans, men derimod for en drink i baren og måske for et spil kort i et eller andet hjørne, medens støjen fra ballet livsaligt fyldte deres øren og iøvrigt gik hen over hovedet på dem.

Klokkeforeningen havde naturligvis indtaget pladserne ved langbordet, da vi kom. Det var jo dens simple pligt, en pligt som tillige hindrede den i at have tilskuere til en indmarch under udfoldelse af en stemmepragt, der ledte tanken hen på trompetfanfarer — således som for eksempel vores. Foreningernes medlemmer havde indtaget deres pladser, og de uafhængige var blevet færdige med at slå om de spredte pladser, der nådigst var anvist personer uden tilhørsforhold til nogen klan. Provst, provstinde og V.P. var blevet ledsaget til deres pladser, alt sammen inden for det traditionelle akademiske kvarter. Årets største fest — lindeballet — var indledt.

Klokkeren rejste sig, glædeligvis for os andre lidt nervøs og bleg. Retfærdigvis må det siges, at hvem ville ikke være det, når der skulle bydes velkommen til næsten to hundrede mennesker, af hvilke nær ved halvdelen tilhørte det smukke køn og havde ført sig frem i en toilettepragt, der rangerede i farver fra det dybeste pariserblåt til det sarteste neapelgult, og så altså tilmed var kvinder, som klokkeren udtrykte sig i sin mere velmente end just vellykkede velkomsttale. Jeg følte med ham.

Så spiste vi, dog i en mere behersket form end ellers og med næsten fuldstændig udeladelse af velværelse, fordi det andet køn af nærliggende grunde måtte være til stede. Vi fyldte paverne mellem retterne med trofaste gamle sange fra Regensens visebog, naturligvis herunder kvindens pris med refrainet: Uh hvor er de grimme. De kvindelige eksistenser, der for første gang oplevede Regensen, optog den som en dyb omend original kompliment. Min pige klemte min arm under refrainet, og jeg begyndte at føle, at jeg måske ikke havde så høj feber, som jeg troede.

Der var konkurrence om den bedste vise til lindens pris. En enorm sum — ti kroner — var udsat som præmie. Vinderen rejste sig rødmende og stolt og modtog hele den strålende forsamlings uforbeholdne hyldest. Han satte sig ned igen med et lille lettelsens suk, konstaterende at dette lindebal ikke ville koste ham den hovedpine af økonomisk art, som det ville koste alle de øvrige regensianere, når brugsforeningens fatale poster

blev fratrullet kommunitetets firs månedlige kroner; for det bør fremhæves, at regensianere var et støjende, måske noget uregerligt, men yderst fattigt folkefærd. Der var adskillige af dem, som gennem tre år kun så kontanter én gang, nemlig efter den første måneds forløb, og derefter i de følgende femogtredive måneder flyttede de udbetalte firs kroner over i brugsmandens rummelige kasse og levede deres dådrige liv videre på kredit.

Salen tømtes, efter at alle havde takket alle, og alle havde hilst på alle efter de tre traditionelle slag i bordet, men i anledning af pigernes tilstedeværelse i al ærbarhed og helt uden nidvers og usømmelig sprogbrug.

Foreningerne trak sig tilbage til de værelser, der i aftenens anledning var udset til netop disse foreningers modtagelses-saloner, og hvis indvånere derfor — hvad enten de havde pige med eller ej — var så temmelig hjemløse; det var almindeligvis de yngste af foreningernes medlemmer. På disse værelser havde man før middagens begyndelse drukket dus med alle pigerne for denne ene aften. Lindeballet var nu engang Nordens største fest, den nat hvor titler og fremmed indstilling overfor alt og alle, som befandt sig inden for Regensens mure, blev slængt til side af en vågen slægt. På disse værelser ordnede pigerne sig også til indmarchen på estraden nede under linden. Allerede blinkede lysene fra lindens pragtfulde illumination ind gennem ruderne, og musikerne stemte instrumenterne. Solsorterne bag bladhangene skældte ud, men syntes dog efterhånden at affinde sig med, at der var andre end dem, der beboede Regensen.

Sangen tonede uren, men voldsomt triumferende mellem Regensens fire længer hver gang en af regensforeningerne holdt sit indtog på estraden parvis og med udfoldelse — fra regensianernes side — af en pragt af stemmemidler, som kun kan lignedes ved hannernes farvepragt i brunsttiden, uden at jeg ønsker at gå nærmere ind på emnet. Hunnernes farvepragt nåede helt op til de smokingklædte hanners djævelske anstrengelser for at gøre indtryk.

Musikerne blev så forbløffede over Uglens indmarch og Kornelius' enorme, altoverdøvende stemme, at de slog over i melodien, som Kornelius fik Regensens mure til at ryste ved.

Den skønne melodi: Åh hør du gode gamle borger, vil du aldrig vågne mer. Men en voldsom piben fra alle sider fik den efterhånden helt vidskræmte dirigent til at holde inde og derefter sveddryppende at intonere den, som han håbede — neutrale melodi: I Heidelberg der tabte jeg mit hjerte.

Og så blev der danset.

Soliditus var blevet hentet ud af sit bur af en kåd pige med sociale instinkter og bevægede sig i underlige ottetallignende snirkler rundt om linden med hende, bestandigt med et vantrømen livsaligt smil i sit elskelige fuldmåneansigt. Måske tager jeg fejl, når jeg i smilet også syntes at spore en øm længsel efter den fulde hvidtølsflaske og regensnætternes stille fred. Kolossus og Gargantia lå i vindueskarmene og smilede — og dette er sagt uden overdrivelse — de smilede ud over gården og estraden. Om det så var Fulvius, så sad han mintro i et hjørne af gården og så ganske fredfyldt ud, dels under indtryk af sommernattens skønhed og dels måske under indtrykket af adskillige bajere, som visse regensianere, der ellers til dagligt langt fra taltes blandt hans nærmeste venner, flittigt og gavmildt beskænkede ham med. Lindeballets nat var natten, hvor menneskehedens bedste egenskaber foldede sig ud, som de duftende, snehvidt lysende blomster, der nu engang hører en virkelig sommernat til, folder sig ud. De er der altid, men de agtes kun af mennesker, som er livsaligt berusede af det ene eller det andet. Dansen gik i regensgården, og udenfor de dansendes kreds lurede hajernes sultne og underfundige øjne. Det blev tid for natmad.

Vi stormede med pigerne under armen op på de værelser, hvis beboere af foreningerne var blevet nødet til eller dømt til at huse gæsterne og deres regenskavalerer til spisning. Der stod smørrebrød og øl og snaps. Intet under at dørene var blevet holdt forsvarligt aflåsedes og under konstant bevogtning af skiftende vagtposter indtil dette hellige øjeblik. Klokkeren slog tolv på Frue tårn, uden at nogen ænsede det, for larmen var af orkanstyrke. Alfader Olsen greb mig i armen.

— Hvor er Skov? — hviskede han hæst. — Der mangler en mand. Og hvor er hans dame?

— Vrøvl — sagde jeg og frigjorde mig. — Der mangler ingen dame. Skov er haj i aften.

— Asch! — udråbte Olsen synligt lettet. — Det er sgu også sandt. Det havde jeg glemt. Kommer han ikke, når maden kalder, så må han selv om det. Jeg tænkte bare på, at sæt nu han flakkede fjollet rundt med en pige, så hun ingen mad fik, så ville det alligevel falde tilbage på Uglen. Men Skov alene. Skide med ham.

Og han kastede sig med et vildt jubelbrøl ud i den øvrige larm.

Vi spiste, vi skålede, vi sang, så flere af pigerne blev ganske blege, og vi deltog i en indmarch på estraden klokken et. Den tog helt vejret fra musikken. Enogfirs par var vi, for foreningsskel var opløst på det tidspunkt. Men vi sang dog hver vor slagsang eller i hvert fald en efterligning af den, og efterhånden blandede skære pigestemmer sig i koret. Det var en oplevelse — behagelig eller ubehagelig alt efter temperament — men i hvert fald en oplevelse for folk, der ellers fører en ordnet tilværelse. Og der blev atter danset, vildt og inderligt.

— Du. Kan du få øje på svanen — hviskede Kornelius til mig; hans hvisken fik larmen til at lyde som en svag baggrundsmusik.

— Nej — brølede jeg tilbage; det lød som en svag hvisken.

Svanen havde vakt ubodelig opsigt blandt regensianerne. Hun var blevet hidført af en af de uafhængige. Hendes svajende, æteriske skikkelse, hendes måde at stige ned ad en trappe på var så usandsynlig glidende og vuggende på de rigtige steder — deraf øjeblikkelig navnet svanen i hviskende munde — at den måtte tiltrække sig opmærksomheden. Skabagtig, blev der også hvisket, men alligevel.

Solen stod op. Både de dansende og musikken syntes lidt blege, da dens milde, kloge lys fandt vej mellem lindens grene ned til dem på estraden. Klokkeren skaffede sig ørenlyd ved hjælp af musikken, fortrinsvis janitsharen.

— Provstinden og Provsten inviterer på the under linden! — råbte han.

Under jubelråb af den sædvanlige art skyllede vi rundstykker ned med skoldhed the. Vi udbragte det traditionelle leve for Regensen og vaklede bort med vore respektive piger i tindrende morgensol gennem morgentravle gader. Klokken var syv.

*Skov forklarer provsten visse fakta vedrørende
et uheld, som overgik hans dame og ham under
lindeballet*

Der blev hamret voldsomt på min dør, syntes jeg.

— Hold op! — stønnede jeg. — Dette er et sted, hvor man hviler og bliver plejet, og ikke en galeanstalt. Så hold dog op, siger jeg. Jeg har hovedpine. Jeg vil ikke ud til jer. Hvorfor går I ikke et andet sted hen og plager en anden én. Hvad har jeg gjort jer, siden I stadig forfølger mig.

— Asch, asch. — Alfader Olsen sprængte låsen og trampede ind fulgt af Nørr, Kornelius, Alf og endog Hassan, den sidste dog i delvis sovende tilstand. — Er du rigtig klog, H.C., den er gal!

— Hvem er klog, og hvem er gal? — mumlede jeg døsig.

— Vågn! — befalede Alfader Olsen. — Prøv at samle hvad åndsevner der måtte forefindes, som den stakkels Skov ville have sagt. Den er gal, siger jeg, den er yderst gal med Skov.

— Skov — sagde jeg halvvågen. — Der er intet galt med Skov. Han var jo haj, som jeg sagde.

— Lad mig — Nørr skubbede de andre til side. — Er du åndsnærværende nok, H.C., til at følge med i en sagsfremstilling og til eventuelt at deltage i en drøftelse af denne sags mulige konsekvenser for Skov.

Jeg nikkede, efterhånden interesseret trods min umådelige træthed.

— Så hør efter og prøv at se lidt mere kvik ud. — Nørss skarpe stemme gjorde ondt i mine øren, men jeg samlede mig sammen.

— Skov forsvandt jo — mumlede jeg.

— Han er herlig — hånede Nørr. — Skov forsvandt, ja. Men sgu ikke uden at efterlade spor. Ti stille og hør efter. Skov

dukkede op i formiddags klokken ni. Og hvor dukkede han op? I Krystalgade. Og hvorfra? Fra sit værelse, gennem vinduet. Og hvem var han i selskab med? Svanen. Men hvem står og nyder synet af idioten Skov, mens han løfter svanen ned fra vindueskarmen. Ismejerimanden, som Skov altid har drillet, barnlig som han er. Hvad gør Ismejerimanden? Han iler op til provsten så hurtigt, at det er et mirakel, at han ikke brækkede benene på vejen. Bare han havde. Det er sagens fakta. Kort og klart. — Nørres ansigt arbejdede så voldsomt, at jeg ikke kunne frigøre mig for den tanke, at hans ofte udtrykte foragt for Skov måske ikke var så dyb, som han yndede at give udtryk for. — Er den sagsfremstilling klar nok? — sagde han skarpt, som beskyldte han mig for noget. — Begynder du at se noget for dig?

Jeg blev lysvågen.

— Er I rigtig kloge, I sløve individer! — råbte jeg. — Her står I og foretager jer ingenting. Hvad gør vi nu?

— Gør — snerrede Nørr. — Vi gør sgu ingenting. Det er Skov, der har gjort, og det er i nælдерne. Han er til provstethe i dette hellige øjeblik. Den idiot, den tifold, tusindfold ...

— Jeg kan ikke lide, at I føjer spot til skade nu i denne tunge time, Nørr — sagde Alf nedbrudt — og jeg kan ikke tilgive mig selv, at jeg overbød Skov med tre lumpne bajere, som jeg tilmed har drukket. Havde jeg nu ikke gjort det, så havde han haft søsteren — der var forresten ikke så meget ved hende, som jeg troede — og så havde vi haft Skov her i vor midte, glad og frisk og fuld af dumme bemærkninger. Jeg vil komme til at savne Skov, og jeg vil evigt bebrejde mig selv ...

— Det skal du nu ikke — bemærkede Hassan dybsindigt. — Det er en god gammel skik her på gården, at søstre går for det højeste bud, og hvorfor skulle der ændres noget ved det. Du har intet at bebrejde dig selv, Alf. Kan I huske Palle, som flyttede ud i fjor; han havde tre uforskammet kønne søstre. Han har sgu aldrig haft lommесmerter efter et bal herinde. Han var tværtimod velhavende ved hvert eneste bal. Kan I huske, da han gav en omgang hele baren rundt. Da havde han fået afsat alle tre på samme aften. Hele hans skøre familie valsede rundt på salæ, og han var en holden mand. Hvorfor fa'n blev det nu også ene drenge i min familie?

Jeg ignorerede Hassan.

— Provstethe — sagde jeg dybt rystet.

Dette ord havde en ganske uhyggelig klang. At blive inviteret på provstethe ville sige omtrent det samme som at være fortabt; og når årsagen var, at en pige var blevet hjulpet ud ad vinduet og ned i Krystalgade klokken ni om formiddagen, så var der kun én vej. Ud af Regensen med synderen, inden tre dage var til ende. Jeg følte nogle ejendommelige, højst ubehagelige kuldebølger gennemrisle mig.

— Men hvorfor gik han ikke ud gennem porten med hende, ganske simpelt — sagde jeg hjælpeløst. — Hun kunne jo have været en søster fra provinsen, der besøgte ham om morgenen for at drikke morgenkaffe sammen med ham.

— I lang balkjole og fuld krigsmaling, javist — Alfader Olsen snøftede hånligt. — Ville du måske påtage dig at lodse en slig fuldrigger forbi de forenede blikke fra Kolossus og Gargantia og Fulvius. Næh, lille H.C., du er endnu ikke helt vågen. Det mærker man. I drømme kan alt lade sig gøre, men i den hårde, bitre virkelighed ...

— Ja. I det skære dagslys, det ubarmhjertigt afdækkende skær af solen — sekunderede Kornelius alvorfuldt. — Hvad fa'n er det! — råbte han pludseligt i en helt anden tone. — Der kommer Skov over gården. Er han aldeles sluppet. — Han hev et vindue op. — Hei Skov! — brølede han med en lungekraft, som en hjort har den ved efterårstide. — Her!!

— Så han nedtrykt ud? — spurgte Alf.

— Ikke spor — svarede Kornelius. — Han så lige så fjoget ud som til daglig.

— Hvis den ignorant har klaret frisag med hele den kæde af indicier slæbende efter sig — sagde Nørr kampberedt — så vil jeg opgive det juridiske studium og nedsætte mig som vinkelskriver. Sagen burde være lige så oplagt som en tilståelsessag.

Skovs tilsynekomst var helt blottet for den dramatik, som vi ellers alle var indstillet på. Han var lidt søvnig, men så ellers ualmindelig ligevægtig ud.

— Skov — sagde Alf bedende. — Kan du tilgive mig, gamle ven. Jeg havde jo aldrig tænkt, at det skulle ende sådan.

— Skov! — råbte Kornelius. — Stol på far her. Kan jeg på nogen måde hjælpe dig, så er jeg helt parat.

— Skov. — Alfader Olsen var dybt rørt. — Det var ubetænksomt, det var det, men det gør os alle ondt, at ...

— Lige et øjeblik — sagde Nørr mistroisk — inden vi spilder yderligere rørelse på ham. Sig mig engang Skov, og uden at benytte dit blomstersprog. Er du smidt ud eller hvad? Tal! Og vær forvisset om, at hvert ord, du siger, kan blive brugt imod dig.

Skov rettede sig lidt op. Han syntes faktisk at være vokset lidt i skoene. Han så på os med et barnligt overrasket udtryk.

— Mig. Jeg. Smidt ud? — sagde han let drævende. — Hvad er det egentlig, I taler om?

Nørr eksploderede i et af sine mest pragtfulde raserianfald. Det lød, som når en kedel sprudler over på en elektrisk kogeplade, fordi — som Skov selv ville have udtrykt det — man ikke ret kan anskue ilden under den og derfor delvis er afskåret for at tage sig i agt.

— Nu har jeg satan synke mig aldrig kendt mage — således lød Nørres ord i stærkt afdæmpet gengivelse — din lille infame lort. Du er altså ikke engang smidt ud. Her lader du dine trofaste foreningskammerater, som på trods af al sund fornuft holder af dig, sidde og bekymre sig, som en efterladt familie ville gøre det, for derefter at komme struttende som en åndssvag påfuglehan og gøre dig til. Hvordan klarede du skærene? Fortæl. Og nu. Og sandfærdigt!

Nørr så virkelig frygtindgydende ud, og Skov var blevet synligt rystet, så han begyndte næsten uden indledning på sin fortælling.

— Jeg behøver vel ikke at sige, at Edith ...

— Edith? — afbrød Nørr skummelt.

— Ja, den dame, som jeg tilbragte en ikke uanselig del af aftenen sammen med, iøvrigt under særdeles hyggelige former.

— Svanen, mener du altså. — Nørr havde forhørstonen fremme.

— Nå, kalder I hende det? — sagde Skov med et lyst smil.

— Ja, hun er også som en svane. Yndefuld, stolt med en hals, der ...

— Men hun hedder altså Edith — afbrød Nørr truende.

— Hun hedder Edith ja — sagde Skov drømmende — ligesom Drachmanns E...

— Er der da intet middel til at stoppe munden på den bablende jubelidiot! — skreg Nørr med dirrende stemme. — Hvis du ikke kommer ned på jorden på øjeblikket, så skal jeg ... Hent lige en kedel koldt vand, en af jer! Hvorfor lodsede du hende ud gennem vinduet ved højlys dag, din puerile tåbe. Du måtte da kunne sige dig selv, at det var den nærmeste vej til selvmord.

Alfader Olsen optrådte pludselig med megen myndighed.

— Skov — sagde han. — Hold kæft, Nørr, og lad mig. Skov, i min egenskab af præpositus strigis for Uglen forlanger jeg, at du nu fortæller os nøjagtigt, hvad du sagde til provsten, og hvad provsten sagde til dig. Du kan ikke lade os gamle svende have siddet her og græmmet os over et lig, der viser sig at være en levende bajads, uden at give os en forklaring. Frem med den og uden omsvøb, eller vi slipper Nørr løs på dig.

— Gerne — svarede Skov hurtigt og beredvilligt. — Gerne.

— Hvad sagde provsten? — spurgte Hassan interesseret.

— Sådan set sagde han ikke så forfærdelig meget. Han sagde: Mæh ... hvad er det, jeg hører. Forklar Dem. Men kort og klart — sådan sagde han, og samtidigt så han gennemgående ikke ud til at ligne sådanne ting, som man vælger at tænke på, når man vil slappe af.

— Hvad sagde du så?

— Jeg tænkte sagen lynhurtigt og yderst skarpt igennem, og så sagde jeg: Det er mig en stor glæde at få lejlighed til at forklare provsten denne for mig yderst penible sags enkeltheder. Ganske kort og klart som det også altid er mit princip at gøre det. Det vil dog blive nødvendigt, at jeg som en helt kort indledning henleder provstens opmærksomhed på visse kendsgerninger vedrørende uddannelsen af de arkitekter, der i i sin tid konstruerede Regensen. Det kan jo ikke nægtes, at samme bærer spor af den tids manglende tekniske viden.

— Samme? — spurgte Nørr.

— Regensen, selvfølgelig — snerrede Skov. — Men på den anden side må det jo tilgodeholdes arkitekterne, at samme ikke har haft de samme muligheder for uddannelse som vi.

— Samme? — spurgte Alfader Olsen.

— Arkitekterne, naturligvis — fortsatte Skov. — Det, jeg vil tillade mig at henlede provstens opmærksomhed på, er trap-

pen, der fører fra salen ned til gården. Den er yderst stejl, og dens trin er således proportionerede i indbyrdes forhold, at den godt kan siges at danne en slags fælde. Jeg har personlig indtil to gange været ved at snuble på samme.

— Hvad er så samme denne gang? — spurgte Alf.

— Trappen, fjols. Og nu skete der beklageligvis det, at min dame gjorde det samme. Provsten vil have mig undskyldt, at jeg ikke fremhæver, hvor hun slog sig, men indskrænker mig til at accentuere, at hun slog sig hårdt. Hvad skulle jeg så gøre. Klokken var tre. Ballet var på sit højeste. At forstyrre dets lystighed ved at søge hjælp blev naturligvis overvejet af mig. Men tanken blev forkastet. Min dame så træt og chokeret ud, og jeg besluttede at lede samme ind på mit værelse for at hvile lidt.

— Samme er vel pigen denne gang — sagde Hassan.

— Jeg lægger uendelig ringe vægt på, hvad du formoder, selv om du i øjeblikket undtagelsesvis ser ud til at være delvis vågen. Men jeg anbragte altså damen på min divan og satte mig i en lænestol for at afvente smerternes aftagen og begivenhedernes gang iøvrigt.

— Og nu vil du altså fortælle os, at provsten sad ganske stille og hørte på alt dit forrykte pjadder — knurrede Nørr.

— Jeg vil aldeles ikke fortælle dig noget, din smaskfordærvede, kyniske lovtrækker — sagde Skov betydelig ophidset. — Jeg refererer kun fakta. Det er rigtigt, at provsten af og til så lidt desorienteret ud. Han så også ud til at ville afbryde mig nu og da. Men jeg lod ham ikke komme til orde, og så faldt han hen igen. Man har vel lov til at forsvare sig. Hvad ville du selv gøre, hvis en stakkels gennemærlig klient, der blot havde skinneth imod sig, engang skulle geråde i den ulykke at skulle forsvares af dig?

Nørr nikkede, for en gangs skyld overvundet, og Skov kunne fortsætte.

— Nu har vel de med ballet forbundne fysiske anstrengelser i forening med den psykiske virkning af chocket ved faldet, måske atter forenet med divanens og stolens blødhed trættet os lidt. I hvert fald må vi hver for sig have blundet, for jeg så pludseligt, at nu var klokken blevet ni. Provsten vil sikkert medgive mig, at det var en penibel situation for mig, yderst

penibel. Hvad skulle jeg gøre? Jeg indrømmer blankt, at det et kort øjeblik var min hensigt at bede damen hefte kjolen op og låne hende en frakke, så vi sammen kunne føre os frem gennem porten, forhåbentlig med disse forholdsregler truffet uantastet af portnerens og portnerindens øjne og også af portnerkarlens samme. Men det er nu engang imod min natur at deltage i noget, der på ringeste måde kan falde ind under betegnelsen: en lyssky handling. Og så havde hun også guldsko på.

Jeg tænkte meget hurtigt, mens jeg gik op og ned ad gulvet i mit værelse, og den tanke kom til mig, at eftersom samme ligger i stueetagen, og vinduet derfor ikke er hævet overvættets højt over fortovet, og eftersom damen syntes dybt bekymret over tingenes udvikling, så ville det tjene alle bedst at hjælpe samme ud af samme. Denne tanke tog fast form hos mig og blev til en beslutning, fordi jeg hørte rengøringskonerne nærme sig mit værelse, og jeg indså, at uangribeligt logiske, men ikke desto mindre ubehagelige spørgsmål til damen helt ville kunne ødelægge hendes forestilling om Regensens legendariske gæstfrihed. Men bedst som jeg er ved at udføre mit i ethvert henseende hensynsfulde forehavende, kommer ismejeristen forbi. Nu må jeg bede provsten tro mig. Ismejeristen kommer ikke ind i billedet, fordi jeg ønsker at trække denne sag i langdrag. Den er mere pinlig for mig, end provsten måske aner. Men jeg tvinges til at sige om ismejeristen, at samme er en mig ugunstig person og vil mig det absolut ugodt, så da samme ser mig hjælpe samme ud gennem samme, så iler samme i misforstået iver straks op til provsten. Det er ganske kort og klart, hvad der er sket i denne pinlige sag, og jeg er den første til at beklage samme. Men jeg er fuldt ud rede til at overlade til provstens afgørelse, om jeg har beklirket Regensens ære ved denne min resolute, omend måske ubetænksomme handling, eller om jeg ikke snarere har værnet om samme.

— Sig mig — spurgte Kornelius. — Hvad sagde provsten så?

— Ikke ret meget — svarede Skov glad. Han sad lidt og så ud, som om han tænkte dybt. Og så sagde han: Forsvind!

— Nørr — sagde Alfader Olsen. — Hvornår nedsætter du dig som vinkelskriver?

*Det utrolige sker, at Hassan
overlister Kolossus*

Det forekom mig, efter at jeg uroligt havde drejet mig om min egen svedige akse, at der var nogen, der betragtede mig, og da jeg vendte hovedet i den tilsyneladende rigtige retning, så jeg, at Hassan sad på stolen ved siden af sengen. Han så nyvågnet ud.

— Hvad nu? — hviskede jeg. — Vil I da aldrig lære at forstå, at det at være patient på et kommunalt hospital er et virkeligt hårdt arbejde. Det kræver faktisk en kærnesund fysiks hele indsats.

— Lad nu være med at hidse dig op, H.C., det er der aldrig nogen, der har opnået noget varigt ved. De andre sendte mig — lad være med at se så arrig ud. Jeg tåler det ikke så godt, lige efter at jeg har sovet — de andre sendte mig, fordi det her drejer sig om en opgave, som kræver ganske særlig diplomati.

— Og det vil du have mig til at tro — sagde jeg. — Umuligt. Så ville Alfader Olsen komme selv, med den tyrkertro han har på sine egne diplomatiske evner.

— Olsen er i dette tilfælde inhabil, som han selv ville sige det, fordi han har et endnu uafgjort mellemværende med en af sagens parter.

— Gid fanden havde Olsen med samt hans sager og hans parter. Vig fra mig, siger jeg. Vig bort. Forsvind!

— Sig ikke det, H.C. — svarede Hassan beroligende. — Forresten, H.C., hvor må du kunne sove herligt her. Nu for mit vedkommende; såsnart jeg er faldet i søvn og i drømme synes, at jeg nu har udsigt til den hvile, som ethvert menneske vel har krav på, så sker der det, at enten ringer vækkeuret, eller også kommer Alf eller en anden idiot og rusker i mig og påstår, at nu er det min tur til at lave morgenkaffe. Nætterne er som minutter, og de minutter, det tager mig at blive vågen om morgenen, er som timer. Der er noget galt der. Ser du min

tragedie, H.C.? Nu du! Du har ikke andet at tage dig for end at ligge der og snue. Jeg har siddet og betragtet dig en tid, H.C. Af ren menneskekærlighed. Det må være herligt.

— Vidunderligt — mumlede jeg søvnigt — især når et lille skævbenet skvadderhoved ved navn Hassan sidder og babler ved éns hovedgærde.

— Nu er du urimelig, H.C., foruden at du er utaknemlig — vedblev Hassan. — Dette her drejer sig om et problem udover det almindelige, og du har ellers altid interesseret dig for vanskelige problemer.

Jeg sukkede.

— Det drejer sig om intet mindre end at få en forhandling i gang mellem en komité fra Uglen og Kolossus.

— Kolossus — måbede jeg. — Og Uglen. Opgiv det. Tanken er dødfødt.

— Ingenlunde — svarede Hassan vigtig. — Når Skov kan klare provsten i en så prekær situation som samme ... — undskyld, H.C., det var ikke meningen. — Men når Skov kan klare provsten, så kan jeg også klare Kolossus. Jeg skal bare have et par pålidelige folk med. Du er en af de udvalgte, H.C.

Hvad hjalp protester. Vi var i Alfader Olsens værelse i næste nu. Vennerne var forsamlede. De så yderst spekulative ud.

— Her er H.C. — begyndte Hassan. — Han har naturligvis med glæde indvilget i at deltage i forhandlingerne.

— Med glæde — sagde jeg bittert.

— Med så megen glæde som han altså giver udtryk for — rettede Hassan. — Men det er jo også ganske ligegyldigt. Han deltager.

— Hvad deltager jeg i? — spurgte jeg skarpt.

— Har Hassan ikke forklaret dig det? — spurgte Alfader Olsen strengt.

— Joh, en forhandling med Kolossus. Men om hvad?

— Hassan — sagde Alfader Olsen oprørt. — Du er på mange måder en udmærket mand indenfor dine evners grænser, men til en sagsfremstilling er og bliver du håbløs. Du ville ikke engang kunne gøre det begribeligt for et avisbud, at hvis du giver ham penge, og han giver dig et stykke papir, så er det ensbetydende med, at du har betalt en regning. Men hvad fa'n,

man må vel alligevel have brug for nogle af din slags ude i livet; hvad bliver I ellers udklækket for. Hør her, H.C. Joensen flytter ud, og der skal være udflyttergilde, og da Alf har et af gårdens største værelser, så har han tilbudt Joensen at stille rum til rådighed, heri støttet af mig, eftersom Joensen var Uglen til en vis, omend begrænset, nytte under sidste valgkampagne ...

— Som du tabte — indskød Nørr ondskafuldt.

— Hold din kæft — sagde Olsen.

— Og lad glemselens bølge sagte rulle hen over det — sekunderede Alf.

— Nu er der det — fortsatte Alfader Olsen med et mildt blik mod Alf — og glem ikke, at Joensens tilhængere kan være os til megen nytte i en kommende valgkampagne, din edder-tønde! Undskyld, H.C. Det var ikke dig, det var giftslangen Nørr. Men nu er det, at Alfs værelse omend stort og godt er behæftet med den ulempe, at det ligger lige over Kolossus' og Gargantias soveværelse, og — hm. — du ser problemet?

— Ikke helt — svarede jeg. — Lidt larm må personer, der bor på Regensen, af og til affinde sig med, portner eller ikke portner. Det er en menneskepligt, ligesom larm — med en vis begrænsning, naturligvis — er regensianernes menneskeret.

— Med en vis begrænsning, ja. Du ser sagen ganske klart, H.C., meget klarere, end jeg havde turdet vente det af dig. Men ser du, der kommer en del færinges med til gildet, og du ved, hvordan det så går. På et vist tidspunkt af aftenen begejstres de og drømmer sig hjem til øerne deroppe, og så begynder de at danse. Du ved med slag i loftet og spark i væggene og tramp i gulvet. Det symboliserer, såvidt jeg har regnet det ud, grindefangst eller sådan noget, ja jeg forstår det ikke, omend jeg naturligvis respekterer deres specielle form for livsglæde. Men jeg har i hvert fald det indtryk, at grindehvaler i det store og hele må være fandens vanskelige at nedlægge, for det sker under en larm, der kun kan betegnes som gennemsnitslarm opløftet til en højere potens. Så er der også det, at nogle af deres hjemlige produkter, som de naturligvis får tilsendt deroppe fra, og som de tilbereder i køkkenet, har en tilbøjelighed til at udsende en odeur, som vitterligt forekommer os lidt fremmedartet. Og det ene med det andet. Det forstår

du nok, H.C. Har Hassan virkelig ikke nævnt noget om alt det. Nå, men kort sagt: Vi skulle meget nødtigt have Kolossus op til provsten med en klage. Den der lille udstilling, vi lavede hos Marius, hæ, gik måske ikke helt lydløs af, og Skovs sidste bedrift er sgu tilstrækkelig til, at Uglen ikke tåler yderligere belastning i dette semester. Jeg kan se på dig, at du forstår, H.C.; men det havde jeg også ventet, du med din medfødte intelligens. Se sådan skal en sag fremstilles, Hassan, din lille idiot. Men du er håbløs.

— Vi skal have fat i en tredie mand — sagde Hassan ganske uberørt. — Olsen vil altså ikke. Hvad med dig, Nørr?

— Nej — svarede Nørr fast — for så ender forhandlingerne bare med, at jeg slår Kolossus ihjel.

— Jeg tror, at Nørr er uegnet til denne specielle opgave — indskød Alfader Olsen hurtigt.

— Jeg skal heller ikke nyde noget — skyndte Skov sig at sige — for jeg var involveret i en liden sag med samme Kolossus, og siden den tid er han mig ret ugunstig. Jeg stillede bare min cykle op ad muren, der hvor den lille slyngplante kravler rundt på samme omkring Gargantias køkkenvindue. Fluks førte han sig frem i forrygende fart. Jeg havde bestemt ikke til hensigt at skade planten, og min cykle rørte end ikke ved samme. Det påpegede jeg. Men der opnåedes ingen enighed mellem os. Han sluttede med at sige, at han forstod ikke en skid af, hvad jeg sagde, den bøffel.

— Heller ikke jeg vil egne mig i dette tilfælde — sagde Kornelius meget mere afdæmpet end sædvanligt. Jeg har på følelsen, at ægteparret i porten ikke sætter pris på mig, for han eller konen dukker straks frem, blot jeg nynner udenfor deres vinduer om aftenen.

— Måske var det bedre at forsøge sig hos Gargantia — sagde den lyse, nordiske Alf.

— Tak, så er det uden mig — svarede Hassan. — Nej, det må blive Alf, den frygtløse, der går med. Vi prøver at tage Kolossus, når han er gået ned i fyrkælderen, for ovre i lejligheden lukker han bare døren i, når han ikke vil høre mere.

Det står mig ikke ganske klart, hvorledes vi kom ned i fyrkælderen. Kolossus plejede altid at smække døren i lås bag sig. Han har måske også gjort det denne gang, men så må Hassan

vel have haft en eller anden ting imellem. Hassan var som sagt ikke så lidt af en diplomat, når han var vågen. Men vi var der altså, og vi stod øje til øje med Kolossus, som i det øjeblik, han så os — bortset fra det øjensynligt forbløffede udtryk i hans ansigt — meget mindede om moskusoksen, der gør omkring og beslutter sig til at møde ulveflokkene.

— De herrer har hele Regensen med hvad dertil hører til Deres rådighed — sagde han, og hans dybe stemme rumlede lidt ildevarslen — men her kan De vist ikke have noget ærinde. Hvis De har forvildet Dem herved, så skal jeg gerne vise Dem vejen ud.

— Men vi har skam et ærinde, hr. Larsen — begyndte Hassan blidt. — Vi vil gerne tale med Dem.

— Så har De altså bare taget fejl af stedet, forstår jeg, for vil man tale med mig, så foregår det ovre i portnerlogen, og der er jeg at træffe, når jeg er færdig med mit arbejde her.

— Men der var lige noget, vi gerne ville bede Dem om — fortsatte Hassan.

— Det må så være den forkerte mand, De er kommet til, fatter jeg, for skal der bedes om noget her på Regensen, så foregår det hos provsten eller hos viceprovsten. Det er ikke mig, der har ansvaret her.

Hassan begyndte at svede.

— Vil De ikke ryge en cigar, hr. Larsen — sagde han tappert og holdt genstanden frem. Den var indkøbt for svare midler tilvejebragt ved indsamling i Uglen. Det var en god cigar.

— Joh tak. — Kolossus faldt for fristelsen og indkasserede cigaren, dog med det ansigtsudtryk fuldt af mistro, som måtte være enhver kollegiumportners naturlige tilbehør, og derfor også måtte være enhver regensportner tilgivet på forhånd.

— Det er så hyggeligt med en cigar og en sludder — konverserede Hassan.

— Ja undskyld, at jeg siger det, men så må De også have taget noget fejl af tidspunktet, for jeg har ingen tid til sludder nu. Jeg har fyret at passe.

— Joensen flytter ud nu — vedblev Hassan ilsomt.

— Nå gør han det. Men så kommer der vel en ny i stedet for ham.

Alf ilede den ulykkelige Hassan til hjælp.

- Jeg bor jo lige over Dem, hr. Larsen.
- Nå, gør De det. Ja det gør De da vist også.
- Nu holder Joensen jo så et lille udflyttergilde — indskød jeg for dog at fremme sagen lidt.
- Nå gør han det. Ja det plejer de jo van — svarede Kolossus uforstyrret.
- Og der bliver måske nok lidt støj. — Hassan kantede sig nærmere til sagens kerne.
- Ja hvornår er der ikke det her på Regensen. I unge mennesker kan vist være glade for, at der også er ældre voksne mennesker herinde som nu os i portnerlogen og nattevagten og viceprovsten og provsten, for ellers omkom I nok i jeres egen støj.
- Så måtte vi selv tage affære, hr. Larsen — sagde Alf fromt. — Regensen er en republik. Den styrer sig selv. Det står der i statutterne. Regensen er en republik.
- Det må sgu så være en af de sydamerikanske — brummede Kolossus med det første glimt af humor, jeg opfattede hos ham den dag — for her er altid ballade.
- Men så var det, at Hassan fik sit geniale indfald. Diplomat var han på sin egen måde.
- Med hensyn til ældre mennesker her på gården, som De så rigtigt bemærkede, hr. Larsen — sagde han. — Læg så mærke til, at rengøringskonerne også allesammen er ældre damer. De sorterer jo under Dem, hr. Larsen. Hvorfor tror De, at de allesammen er ældre damer.
- Ja. Vel fordi de er kommet op i årene.
- Øh. Ja naturligvis. Men når der antages nye, så er de også ældre. Hvorfor tror De?
- Det er let at svare på, for det er, fordi provsten har sagt, at sådan skal det være.
- Jamen hvorfor tror De, at han har sagt det?
- Det tilkommer ikke mig at dømme om, hvad provsten siger og ikke siger. Det er ikke mig, der har ansvaret her, har jeg sagt.
- Jeg kan fortælle Dem, hvorfor provsten siger det — sagde Hassan listigt. — Ved De, hr. Larsen, at der står i Regensens statutter, at til rengøring skal antages ældre fruentimmer, på det, at regensianerne ej skulle bestige dem.

For første gang for skyggen af et smil hen over Kolossus' ubevægelige ansigt.

— Hæ — kræmte han, men blev øjeblikkelig gravalvorlig igen og vendte beslutsomt ryggen mod os.

— Nå, jeg skal igang med fyret — sagde han afvisende.

— Nu snakkede vi ellers så hyggeligt — sukkede Hassan.

— Så, gjorde vi det. Men gå alligevel et andet sted hen med den snak, for det sidste af den, det var løgn.

Hassan blussede op i ægte harme.

— Hr. Larsen — sagde han. — Jeg skal skaffe Dem en afskrift af den del af dokumentet, og jeg skal få V.P. til at attestere, at afskriften er ægte. Tror De mig så?

— Hæ. Det får jeg vel gøre, når jeg ser afskriften, for viceprovsten sætter ikke sit navn på ting, som der ikke er hold i, kender jeg ham ret. Men det er alligevel knusende. Han har nu ikke været så tosset endda, ham Christian den Fjerde. For tænk nu om man også skulle have haft *det* at passe på. Sikket ansvar man så havde haft.

— Men nu var der det indflyttergilde. — Hassan forsøgte omgående at udvide den lille våge, der var blevet hugget i isen. — Hvis der nu støjes lidt rigeligt ovenover Deres lejlighed. Vil De så love os ikke at klage til provsten?

— Klage og klage — Kolossus rokkede brummende på hovedet. — Såvidt jeg ved, plejer jeg ikke at rende og klage over I unge mennesker, så kunne jeg sgu få nok at bestille.

— Nå, der har da været et tilfælde.

— Såh?

Hassan samlede alt sit mod sammen. Jeg fulgte fuld af beundring for hans dødsforagt hans næste indlæg.

— Kan De huske i vinter, hr. Larsen? Der var faldet en hel del sne, og vi sloges med snebolde, og så fløj der en snebold ind gennem ruden til Deres køkken. Det var et beklageligt uheld, et forfærdeligt uheld var det, og vi var meget bedrøvede, men da klagede De da til provsten.

Kolossus kløede sig i nakken og tændte cigaren. Jeg kunne se på Hassan, at han ligefrem lykønskede sig selv med succesen. Det var næsten irriterende at se på.

Kolossus blæste røgen fra sig.

— Tja, det gjorde jeg. Det *gjorde* jeg. Det var en god

cigar. — Men se nu her, I unge mennesker — fortsatte han med et pludseligt truende og rumlende tonefald, der et øjeblik foruroligede os. Se nu engang sagen også fra min side. Jeg vil helst ikke gå for at være gnaven eller sur; men være gode venner med alle her inde på een gang, det kunne nu ikke engang Vorherre selv. Der står konen og er ved at lægge dejg til sigtebrød, og er der noget, hun kan, så er det at bage sigtebrød, og pludselig kommer der en stor møjbeskidt klump sne og glassplinter fra det meste af ruden lige ned i hendes dejg. Ja lige ned i fadet til hende. Er det sært, at hun bliver, sådan hvad jeg vil kalde i hopla. Ja jeg spørger bare.

Vi forsikrede i kor, at intet var naturligere.

— Så er der jo det — fortsatte Kolossus i et betydeligt mildere tonefald — at nogle mennesker betænker sig længe, inden de går til handling, mens andre ikke betænker sig nær så længe; og den sidste slags hører min kone til. Det vil sige handling og handling. Det var jo altså mig, der måtte handle, som mand i huset.

— Naturligvis, — forsikrede vi.

— Og så skete der altså det, som De hentyder til — vedblev Kolossus næsten mildt, blødgjort af den vidunderlige røg, der steg op fra cigaren. — Men der skete jo da heller ingenting ved det — fortsatte han pludselig hårdt — andet end som at provsten skrev et opslag og satte det op i porten.

— De har ret, hr. Larsen — sagde Hassan — det skete der ikke noget ved, for der stod bare, at regensianerne for fremtiden burde kaste snebolde på langs ad gården og ikke på tværs; og så stod der; særlig ubændige renæssancenaturer henvises til Kongens Have.

— Hæhæ — Kolossus rev sig på armen. — Ja han er en lærd mand, er provsten.

— Men, hr. Larsen — Hassan vovede sig videre. — Vi kan vel regne med, at selv om der bliver lidt støj, så vil De og Garganti ... og fru Larsen bære over.

Kolossus stivnede øjeblikkeligt.

— Regne og regne — sagde han med vægt. — Det er ikke mig, der har ansvaret, hvis I bliver for larmende. Jeg kan ikke give tilladelse til hverken det ene eller til det andet. Så må I gå til provsten eller til viceprovsten.

— Nej naturligvis. Men vi mener bare: For Deres eget personlige vedkommende er sagen så i orden?

— I orden og i orden. Jeg skal se, hvad jeg kan gøre.

— Jamen hvis De giver os Deres tilsagn, hr. Larsen, så er vi rolige.

— Tilsagn og tilsagn. Hæ. I bliver sgu klogere, når I bliver ældre og gift.

— Tak, hr. Larsen.

— Se nu først, hvad der bliver at takke for. Forresten, hr. Hassan. De nævnede noget om en afskrift af et dokument.

— Den kommer — sagde Hassan fast.

— Med viceprovstens attest forneden.

— På ære.

— Ja, for man har jo da af og til besøg; og den vil også nok more konen.

Vi var ved at trække os tilbage, da Kolossus dukkede frem fra fyrkælderens indre igen.

— Der var lige en ting endnu — sagde han — nu da I alligevel har trængt jer herved. Ved lindefrokosten sang I en vise, der var blevet lavet, og noget af den lød sådan. Det husker jeg:

Da aftenen faldt, og skyggen blev lang,
da styrede Larsen mod femte gang.
Der er udsigt til Kongens have,
for konen var arrig og Larsen var sur.
Han er en ubændig renæssancenatur.
Hør klokkeren ringer til ave.

Den husker I nok. Kan der fås en afskrift af den?

— Det kan der, hr. Larsen — sagde jeg — for den har jeg lavet.

— Hæ! De er en satan — sagde han alvorligt. — Men den med ubændig renæssancenatur, den er sgu god. Det er der fane ingen, der har kaldt mig før. Og der kommer jo da af og til besøgende. Nå det er den vej ud, og husk så, at jeg ikke vil se fremmede hernede. Og hvad I så laver, så har jeg ikke ansvaret. Husk også det!

— Sejren er i hus — mumlede Hassan på vej op ad trappen.

20

Kornelius kan ikke få lov til at være glad

Der var ikke blevet kaldt på mig, og jeg var ikke blevet hentet, men jeg var der, det konstaterede jeg blot. Og *der* var i Købmagergade. — Vi var på vej hjem fra et eller andet og gik somme tider i gåsegang og somme tider i en art slangegang. Kornelius gik i spidsen og sang: Slutat för i dag! Se så ja, gubbar, nu skall smaka skönt att ta en lur.

Det var sent, meget sent. En enlig betjent holdt øje med os fra det modsatte fortov. Han fulgte troligt vort tempo, men holdt sig i skyggen. Hver gang Kornelius, grebet af henrykkelse, hævede stemmen for meget, blinkede hans hjelm frem i lyset. Så lagde Kornelius en lille dæmper på sig selv, og betjenten trak sig atter tilbage i skyggen. Det gentog sig gennem hele Købmagergade.

Så nåede vi Store Kannikestræde og bøjede ind mod regensporten. Betjenten trak sig tilbage med et lettelsens suk. De brød sig ikke så meget om at have med regensianere at gøre, de folk fra Antonigades politistation, nærmest fordi regensianere var et fredsølt folkefærd, som sjældent gjorde modstand eller på anden måde retfærdiggjorde kort proces; men de diskuterede veloplagte og ivrige grundlaget, det retlige, det moralske, og det menneskelige for politiets indskriden overfor glad og feststemt, men fredfyldt ungdom, og ødelagde på den måde mangan kaffepause og hvilepause for det arme personale på politistationen. Måske var politipersonalet os også virkelig venligt stemt. I hvert fald var en støjende regensianer en dårlig fangst, omtrent at ligne ved en lille ulk på lystfiskerens krog.

Vi stod foran regensporten, men så råbte Kornelius pludselig: — Vi er otte!

— Selv om dine åndsevner aldrig har forbløffet mig, så kan du altså alligevel tælle, ser jeg — snerrede Nørr.

— Fire par — sagde Kornelius henrykt — lige til en lanciers.

— Er du rigtig klog — mumlede Skov og rakte hånden ud efter klokken, der skulle kalde Soliditus til, for at han kunne lukke os ind.

— Asch. Vent lidt — sagde Alfader Olsen og lignede i det øjeblik Pickwick i en af Dickens bedste scener med denne berømte person. Men Kornelius' aldeles perverterede humør kunne virkelig være smittende. — Vejret er dejligt, og jeg er ikke søvni. Hvad tænker du på, Kornelius?

— Se nu her — råbte Kornelius med et strålende smil. — Nørr er herre, og du er dame, Olsen. Skov er herre, og du er dame, Alf. Hassan ... — Det frygtelige menneske arrangerede os i par. Jeg blev efter en del overvejelse fra Kornelius' side dame. Han tillod sig at antyde, at som jeg så ud, var jeg i virkeligheden uanvendelig til nogen af delene.

— Men musikken — indvendte jeg.

— Musikken, mand, den tager jeg mig af. Kender du ikke min stemme endnu. Stil så op. Kompliment tilhøjre og dernæst tilvenstre.

Begyndelsen var strålende, men snart begyndte deltagernes kendskab til de klassiske trin at aftage i betænkelig grad, og Kornelius' kommandostemme steg tilsvarende. Lys begyndte at vise sig bag ruderne i det hårdtprøvede Store Kannikestræde.

Det gik endnu ved visittur, omend Kornelius' stemme allerede da var ved at knække. Han dækkede over denne svaghed ved at skælde ekstra ud. — Olsen, du ligner en sæk bomuld. To chassé tilhøjre og to chassé tilvenstre og så compliment. Alf, lad være med at se ud som en dårlig oversættelse af det gamle testamente. Kom så! Tilbage i udgangsstillingen, for fanden!

Vrede stemmer lod sig høre fra flere sider, og Kornelius besluttede at gå brat over til afslutningen.

— Kom nu! — tordnede han — Fanfare! Olsen, du er dame, din idiot. Hold dig i række med det øvrige kvindekøn. Sådán ...

Men så fløj der et vindue op på første sal over porten.

— Mæh! Hvad er dette her! — Provstens skarpe stemme udgik fra hans lige så skarpe profil, da han som en trold af en æske skød frem gennem vinduesrammen.

Kornelius vendte henrykt smilende sit enorme ansigt op mod den sorte vinduesåbning.

— Ça monsieur! — råbte han med et elegant buk — c'est les lanciers.

— Vil De være så venlige at — æh — forsvinde! — sagde provsten uden spor af mildhed i stemmen. — Ind gennem porten og i tavshed og stilhed.

Skov ringede ubehersket på portklokken, og Soliditus raslede døren åben.

— Jaja, nu kommer jeg — stønnede han. — Hvorfor ringe så stærkt. Jeg var jo ved at gå min runde, forstår De. Hvor kan I unge mennesker da også finde på sådan noget.

Med den fart, han reagerede i, og visse trækninger i hans ansigt, tydede på, at han snarere end at gå runde havde stået med det ene øje mod portens nøglehul.

— Hvad I unge mennesker dog kan hitte på af narrestreger — mumlede han.

— Narrestreger! — råbte Kornelius. — Soliditus. Mener De Dem berettiget til at kalde les lanciers for narrestreger.

— Hæ, hm. — mumlede Soliditus.

— Den er danset af konger og andre kronede hoveder. Den hører hjemme i menneskehedens guldalder. Og så kalder De ...

— Nej hør nu, hr. Kornelius. Det har jeg da virkelig aldrig gjort — protesterede Soliditus.

— Har De ikke. Hørte jeg ikke lige selv ...

— Aldrig er de ord kommet over mine læber, hr. Kornelius — bedyrede Soliditus. — Var det ikke på tide at gå i seng.

— Asch — sagde Alfader Olsen. — Lad nu være med at kløve ord med den kværlant, Soliditus. Må jeg ikke smage en dråbe af Deres hvidtøl.

— Nej — sagde Soliditus og huggede tænderne sammen. Soliditus' status som afholdsmand var et punkt, på hvilket spøg ikke nåede frem til ham.

— Der er dejligt vand i hanen, hr. Olsen.

— Jamen jeg tåler så dårligt vand.

— Sådan noget spørger man ikke med. Og nu skal I unge mennesker gå til ro. Jeg skal gå min runde.

— Jeg synes, De sagde, at De lige var ude at gå runde, da

vi kom — sagde Skov på helt normalt dansk. Det chock, han havde fået ved tanken om, at provsten måske havde opdaget hans deltagelse i les lanciers, sad ham i kroppen endnu.

— Det var jeg også. Men jeg var ikke kommet ret langt. Godnat.

Soliditus gik med faste og afmålte trin trappe op og trappe ned, hen over lofterne, ind i krogene, med lygten dinglende på maven. Hvor han kom frem skinnede små lysprikker ham imøde. Det var rotteøjne. Men når rotterne så, at det bare var Soliditus, veg de værdigt men høfligt ud i mørket, indtil han var passeret.

Vi gik ud i gården, vistnok ikke alt for sagte. Kornelius stillede sig hen under linden og trak vejret dybt.

— Her-re min Gud, vad den må-nen ly-ser, se, vil-ken glans ut-ö-ver land och stad! — brølede han.

Et vindue på første sal fløj klirrende op.

— Gud forbarme sig! — V.P. dukkede op i natskjorte. — Kornelius! De er ved Gud den skinbarlige djævel. Gå dog i seng, menneske. Straks!

Vinduet klirrede atter i. Men fløj derpå op igen.

— Og husk at slukke lyset! — skreg V.P.

Kornelius sank ned på bænken under linden og begravede ansigtet i hænderne.

— Findes der da ikke i dette land, i den by, der kalder sig hovedstad, findes der da ikke bare en eneste lille plet, hvor en mand kan tillade sig at være glad — stønnede han. — Men i Guds navn da ... — og han luskede, stadigt brummende, hen mod fjerde gang.

*Vi indleder nye forhandlinger med den falske
Mikkel og den træske Marius*

— Du kan lige så godt holde op med at protestere, H.C. — sagde Alfader Olsen. — Al den snak om dit helbred er det rene vås. Du fejler sgu ingenting. Du drømmer bare, at du gør det, skal du se, og når du vågner, så vil du erfare, at der kun er gået en timestid eller så. Det hører man så ofte om. Men nu skal der handles, og din nærværelse er påkrævet alene af den grund, at du var med sidst og altså er et hovedvidne.

Vi nærmede os styrismaðer mikil Mikkel's dør. Jeg sukkede, men tav. Alfader Olsen hamrede næven i døren og rev den derefter op. Mikkel stod ved sit skrivebord og var ved at ordne en buket roser i en vase.

— Men se goddag — sagde han uforstyrret og vedblev at pleje sine blomster. — Jeg syntes jo nok, at jeg svagt hørte nogen banke, men sandt at sige ved jeg ikke, om jeg nåede at sige kom ind. Det må I undskylde.

— H.C. — sagde Alfader Olsen bydende. — Hent Marius. Efter de erfaringer, jeg har gjort med Mikkel, kommer der ikke nogen forhandling i gang, før det individ også er til stede.

— Forhandling — Mikkel hævdede øjenbrynene — hvorfor så højtidelig?

Jeg hørte ikke mere af deres elskværdige konversation, for jeg opsøgte Marius og skar mig vej gennem hans værelses tætte røgslør, indtil jeg tilsidst afdækkede ham i et hjørne hvilende i sin ruin af en lænestol, hvis rester nu havde tildannet sig så fuldstændigt efter Marius' krop, at de to syntes at gå op i en enhed. Rundt om ham på gulv, i vindueskarmen, på stole, men dog indenfor rækkevidde af hans lange arme, lå papirlapper, tæt og sirligt beskrevet. Da jeg stod foran ham, hentede han øjensynligt sig selv hjem fra en rejse, langt, langt borte.

— Forsvind! — sagde han hæst. — Jeg har travlt. Jeg skriver speciale. Sidste frist er næste uge, og jeg har fået udsættelse én gang.

— Er det dig, H.C. — fortsatte han i en helt anden tone og tydeligvis på en gang ganske nærværende. Hans stemme lød hjertelig og imødekommende, da han sagde: — Hvad satan vil du?

— Olsen og Mikkkel — nøjedes jeg med at sige.

— Nåh — han rejste sig langsomt og samlede sine optegnelser sammen. — Tja. — Og han fulgte mig med sin lange pibe slæbende efter sig.

— Du, Marius — sagde Mikkkel, da vi ankom. — Olsen her taler om nogle forhandlinger, som vi skulle have ført med ham. I H.C.'s overværelse, siger han. Kan du huske noget om det?

Marius' øjne blev store og runde.

— Forhandlinger? — sagde han — om hvad?

Jeg skottede hen mod Alfader Olsen. Hans ansigt indgav mig ideassociationen: En bombe lige før eksplosionen indtræffer. Jeg så bort.

— Hold så op — sagde Alfader Olsen, og hans stemme lød noget anstrengt. — I husker udmærket alt, hvad vi har talt om.

— Nej det var fætme for meget forlangt — sagde Marius inderlig ærlig — for det opsummerer sig til en del. Vi har da alligevel snakket ikke så lidt i de sidste måneder, både ved sold og gilder og sådan i det daglige.

Alfader Olsen rejste sig. Hans trofaste slåbrok gjorde ham den tjeneste at folde sig om hans skikkelse, så han virkelig så værdig og ganske lidt frygtindgydende ud.

— Godt! — sagde han — men så skal jeg da gøre et indledende skridt.

— Ved I — udtalte han efter en virkningsfuld kunstpause. — Ved I, at de uafhængige har rottet sig sammen med det formål at snøre gåræ gamle foreninger.

— Hæ — sagde Mikkkel med dyb foragt i stemmen, men det var dog tydeligt, at nyheden havde rystet ham.

— Vrøvl — sagde Marius og sugede så kraftigt på piben, at han næsten gik bort i et hosteanfald. — Løgn og pladder.

— Indrøm I hellere rent ud — sagde Alfader Olsen overle-

gent — at Uglens hemmelige efterretningsvæsen fungerer langt bedre end Skraps og Pips. Det mærker man, når man ser jer stå der som et par børn i en sandkasse. Og så siger jeg iøvrigt ikke et ord mere, før vi får kaffe; hvis I da ellers, når den er lavet, skulle komme i tanker om tidligere førte forhandlinger eller måske endog indse nytten af at føre dem videre.

— Jeg ved i hvert fald, at Kornelius syntes meget begejstret, da Konventet hilste Uglen ved indflyttergildet — sagde Mikkelt giftigt — og jeg ved også, at Nørr og han havde visse uoverensstemmelser desangående. Man skulle vel ikke tro, at der er revner inden for din egen fløj, Olsen. Vores efterretningsvæsen fungerer også, ser du.

Alfader Olsen viftede bemærkningen bort med en håndbevægelse.

— Enhver kan se, at Kornelius er en stor og glad og uendelig tåbelig drengerøv — sagde han yderst behersket. — Det behøver I sgu ikke noget efterretningsvæsen for at konstatere. Men til sagen. Skal vi drikke den kop kaffe, eller skal H.C. og jeg opsøge Konventet og Tilia. Det står helt til jer. Kaffe eller ikke kaffe?

Mikkels og Marius' flakkende blikke mødtes omsider, efter at Alfader Olsen beslutsomt havde rejst sig.

— Det er jo et helt stykke hen på formiddagen, og jeg har været en tur på grønttorvet efter blomster — sagde Mikkelt omsider tungt og arrangerede roserne i nye yndefulde attituder — så en god kop kaffe var måske ikke så dårlig.

Marius og jeg lavede kaffe, mens Mikkelt og Alfader Olsen tavst rugende betragtede hinanden.

— Og hvad så? — spurgte Mikkelt, da den første mundfuld kaffe var sunket. — Spyt ud.

— Så sagte — svarede Alfader Olsen. — Det, jeg har at fortælle, kan I sgu tidligt nok få at høre.

— Det hænger vel ikke sådan sammen, at visse personer, hvis navne jeg af hensyn til gæstfrihedens love undlader at nævne, ønsker at gøre sig interessante.

— Du kan selv dømme, Mikkelt — replicerede Alfader Olsen. — Malte, ham kender du, har samlet en skare uafhængige om sig, ene sammenløbet pak, som ingen forening har villet optage som medlemmer, eller som er for asosiale til at være

medlemmer af nogen forening, ene pak selvfølgelig, men derfor alligevel stemmer, ikke sandt. Han har haft den pyramidal-ske frækhed at indlede en art valgforhandling ...

— Ha, Olsen! der kom du til at røbe dig — triumferede Marius. — Han kan slet ikke forhandle, sålænge hans sammenløbne flok ikke er anerkendt som forening og har fået et navn; og anerkendt som forening kan flokken først blive i det øjeblik, den får valgt en klokker. Sådan er gåræ uskrivne lov. Så tag det roligt, kære Olsen, og slå fast, at for det første er den sammensværgelse, du taler om, på forhånd ad grinum, hvis den da eksisterer, og for det andet er dit ellers ganske snedige forsøg på at give dette her udseende af fortsættelse af en forhandling, som jeg iøvrigt ikke erindrer spor om, ganske mislykket.

— Hvis jeg ikke kendte dig som en udspekuleret gammel ræv, Marius, hvis jeg ikke gang på gang havde erfaret, at du er falskhedens legemliggørelse og derfor må være i besiddelse af hjerne — sagde Alfader Olsen forbitret — så ville jeg sige, at du er naiv. Kan du ikke se, at det djævelske ved det hele og iøvrigt det, der gør det hele nyt og foruroligende, er, at Malte ikke aspirerer til klokkerembedet. Den skare af nulliteter, som han har samlet om sig, vil slet ikke danne forening. Den vil netop demonstrere, at foreningernes eneret på at være regensielt toneangivende er forbi. Derfor vil den have valgt en brugsmand af sin midte og så iøvrigt vedblive at være en samling af ganske uafhængige.

Marius sad et øjeblik tavs og så vantro ud; så udtømte han sig i kaskader af ord, som jeg ikke ser nogen årsag til at gengive. Mikkelt beholdt en hel del mere af sin selvbeherskelse. Han lyttede tavs til Marius' umådelige flom af forbandelser og sagde derefter:

— Jeg støtter Marius, dog under forbehold af, at jeg, hvis dette her nogensinde bliver refereret, har sagt, at jeg støtter Marius' mening, men på ingen måde hans ordvalg.

Alfader Olsen følte tilfulde varmen fra den sol, der i dette øjeblik var på hans side af det regenspolitiske plankeværk, og han fortsatte ophidset.

— Hvad gør de så! De nærmer sig de to latterlige foreninger, Tilia og Konventet og lover at støtte et klokkeremne fra

hvilken af de to foreninger, der måtte være interesseret. Så håber de måske at kunne købe Gamle for et mindre embede. Hvilken stilling, Gamle indtager, ved jeg ikke. Men det får jeg opklaret. Stol på det. Stol bare på Uglens hemmelige efterrettningsvæsen. Nå! Hvad siger I til det?

Marius ville til at sige noget. Efter hans ansigtsudtryk at dømme endog noget kraftigere end før, om sligt var tænkeligt, men Mikkelt standsede ham.

— Snup mig lige en blyant og et stykke papir, Marius — sagde han. — Dette her ser ud til at være alvor, selv om det er Olsen, der kommer med det. Streng jer nu an; også du, H.C. Hvor mange medlemmer har Tilia; og hvor mange medlemmer har Konventet; hvor mange har Gamle efterhånden fået samlet sig. Men først og fremmest: Hvor mange uafhængige kan der tænkes at være på gården. Læg foreningerne sammen og træk dem fra ethundrede og tre, træk så indflytterne fra, så har vi maksimum. Så skal spildprocenten trækkes fra ...

Hele resten af denne eftermiddags sammenkomst blev udfyldt af Mikkels, Alfader Olsens og med mellemrum Marius' hidsige diskussion om stemmetal og valgmuligheder. Jeg huser kun afslutningen tydeligt.

— Det var så *det* — sagde Mikkelt med et blik mod sine roser — så er der vist ikke mere at tale om i dag, og så kan jeg og de uskyldige blomster måske få lejlighed til at rekreere os efter giftskyerne. Din pibe stinker afskyeligt, Marius, simpelthen afskyeligt. Du burde være forment adgang til steder, hvor repræsentanter for menneskeheden viser sig. Selv hører du så udpræget med til underverdenen.

— De urter, mennesker foretrækker, er lige så forskellige, som de mennesker selv er det — imødegik Marius. — Kan jeg gøre for, at mine urter dufter anderledes end dine. Med hensyn til min pibe ...

Men den elegante Mikkelt afskar ham.

— Vi er altså enige om, at Skrap og Pip støtter Uglens klokeremne. Uglen og Pip støtter Skraps brugsmændsemne, og Uglen og Skrap støtter Pips lånemandsemne. De øvrige embeder står det enhver af de kontraherende parter frit for at udbyde underhånden til Gamle, Tilia, Konventet eller endog til grupper af uafhængige, dog underforstået, at det må ske

under mottoet: Så mange stemmer til koalitionen som muligt. Er det klart? Og er vi enige?

Alfader Olsen, Marius og Mikkell rystede hverandres hænder. Også jeg gav hånd.

— Forresten — sagde Mikkell pludselig. — Der falder mig noget ind. Hvem er jeres forbistrede klokkeremne, I folk fra Uglen?

Jeg gjorde en håndbevægelse hen mod Alfader Olsen.

— Kan du tvivle? — spurgte jeg.

Han smilede et usædvanlig frækt smil.

— Det bliver naturligvis en svær belastning — sagde han — men enfin. Jeg har givet mit ord.

— Og jeres brugsmand? — spurgte jeg.

— Det er selvfølgelig mig — svarede Mikkell med åbenhjertet røst.

— Så behøver jeg vist ikke at forske i, hvilket lånemands-
emne Pip stiller med — sagde jeg sagte.

— Nej lad være med det — svarede Marius — sæt at jeg rød-
mede. Nå men videre til dagens gerning. Skiden er slået. Skam
få den der tænker ilde om den.

Det historiske valg på Regensen

Det er efterhånden ganske besværligt at fortælle, hvad der foregik og ikke foregik. Tingene blandede sig mere og mere sammen for mig. Snart syntes jeg, at jeg havde travlt med at forklare venlige mennesker, der plejede mig, ting, som de ikke syntes at have interesse i at blive informeret om. Snart syntes jeg at fare omkring og have travlt med særdeles vigtige opgaver. Men valget husker jeg tydeligt. Det historiske valg på Regensen.

Alfader Olsen havde overgået sig selv i sin valgtale. Det havde han allerede før valget, for han afholdt en prøve, til hvilken Uglens medlemmer var frivilligt tvangsindlagte, om man tør udtrykke det således. Hans retorik lovede godt for hans kandidatur. Jeg indrømmer, at da han sluttede: Og dette, regensianere, er da mit sidste retoriske åndedrag før valg-handlingen! var jeg lige ved at klappe, og jeg så, at det gav et lille ryk i Nørr, inden han fik tid til at omstille sig og smile sarkastisk.

Men hvilket drama udspillede der ikke på salen den aften.

Den afgående klokke, Marius, havde aflagt sin beretning om det forgangne års begivenheder under almindelig uopmærksomhed. Alfader Olsen havde skridtet fronten af talrige gange, ganske diskret og med ubekymret mine, naturligvis. Uglens hemmelige efterretningsvæsens hemmelige agenter, Hassan og Skov, ilede næsten usynlige til og fra og tilhviskede ham bulletiner, der snart fik hans klassiske ansigtstræk til at lyse og snart til at formørkes. Mikkell og Marius så nu og da skumle og nu og da vennesele ud; og under hele dette farverige tæppe, — for hvem der ved, hvad farver virkelig er — lå hele den vidunderlige sødme ved regenslivet gemt. Lad så uforstående omgivelser have anskuet den hele handling som temmelig ligegyldig, det er synd for dem; men vi er nogle

stykker, der virkelig så farverne og anede det, der lå bag, og for os var det ... men jeg havde nok feber, da jeg oplevede det. Nerverne stod imidlertid på højkant.

— Hvor satan er Kornelius? — hviskede Alfader Olsen truede til mig, medens hans ansigt var ét stort — og som det syntes mig — lidt fordrejet smil mod Mikkell og Marius.

— Vi skrider snart til afstemning — kvidrede han sødt til de to — og så skal I se, at Uglen holder ord som altid. Resultatet er på forhånd givet. — Hvis den forbandede fyldebøtte, Kornelius, ikke snart viser sig — hvæsedes han sagte til mig — så ekskluderer vi ham. Vi ekskommunicerer ham. Ja! — Vi ... ja vi giver ham buksevand, om det så skal koste en vis procentdel af os førligheden. Det tykke modbydelige uhyre.

Jeg gøs ved tanken. Det er så let at fremsætte den slags udtalelser, men de bør ikke fremsættes til fredelige småvæsener som for eksempel mig. Fredelige småvæsener tænker alt for meget.

Vi gik ned for klokkeren. Kornelius var ikke kommet til stede. Jeg vaklede ned ad trappen fyldt af tunge tanker.

— Otteogfyrre for Olsen! — råbte Nørr, der var blandt tællerne ved trappen, i sin egenskab af rullemand. — Syvogfyrre for Tiliass kandidat. Olsen har vundet. Hurra. Leve Uglen! Sikken et skide held — fortsatte han til mig. — Hvor fa'n er Kornelius?

Mikkell og Marius svedte og så dårlige ud, hver på sin vis.

— Der mangler to af de uafhængige efter det tal, du har opgivet mig — hviskede Mikkell til den overjordisk strålende Alfader Olsen, efter at denne havde takket for valget og lovede regensianerne en af de sædvanlige nye guldaldre.

— Uglens efterretningsvæsen fungerer altid pålideligt — sagde Alfader Olsen. — Der må have været tvingende grunde til, at de to ikke indfandt sig.

Det var der også — viste det sig — for pludselig indfandt de sig ledsaget af Kornelius og hidført — ganske diskret — af Hassan.

— Kornelius! — rasede Alfader Olsen. — Jeg kunne slå dig ihjel. Har man nogensinde i Regensens historie hørt om en foreningsbroder, der lod sin formand i stikken i et så skæbnesvangert øjeblik som det, der lige er overstået.

— Kære Olsen. Du er nu vor valgte klokke, forstår jeg. Tillykke — sagde Kornelius — men du må tilgive mig. Disse to tilhængere af de uafhængiges flok — han slog ud med hånden mod de to forpjuskede uafhængige, der straks søgte ind blandt ligesindede og forblev skjulte der — disse to slugte al min opmærksomhed, det tilstår jeg. Sjældent har jeg været ude for mennesker, der i den grad brændte efter at lære svensk; et her i landet sørgeligt forsømt sprog iøvrigt. Tænk dig, jeg måtte sidde på den ene af dem og holde den anden fast, mens jeg indprentede dem begyndelsesreglerne. Men nu skal der stemmes, forstår jeg. Vi går ned for brugsmanden, tager jeg ikke fejl. Hvis du kan få dem til at vente bare en liden stund, så gør det endelig. Jeg skal på Trekroner, forstår du, i et lidet ærinde, som ikke tåler opsættelse, og i hvilket man desværre ikke kan sende andre. Bare en liden stund hvis du altså kan. Jeg har iøvrigt aldrig kunnet fordrage denne Mikkel's fjæs — fortsatte han meget sagte — ham og hans roser. Nå, men som sagt, blot en liden Trekronerpavse.

Afstemning ventedes der aldrig mere end få minutter med på Regensen. Det var imod de hellige uskrevne love. Niogfyrre gik ned for Malte, otteogfyrre for Mikkel. De foragtelige uafhængige havde sejret. En ny og højst beklagelig æra var indledt på Regensen. Alfader Olsen nød sin sejr midt mellem gråd og smil. Nørr så ualmindelig skummel ud, indtil han valgte den udvej at smile. Mikkel nærmede sig Alfader Olsen. Hans ansigt var temmelig frygtindgydende.

— Forræder! hvislede han.

— Hvad mener du? — spurgte Olsen uskyldigt — er vi ikke gået ned for dig hver som én?

— Hvor var Alf? Og hvor var denne fordømte Kornelius? — hvædede Mikkel.

— Alf blev grebet af et ildebefindende. Det kan hænde selv for en teolog. Og Kornelius. Jeg har jo sagt dig, at denne Kornelius er en stor, glad dreng, men upålidelig, som børn er det. De løber efter enhver liden blomst, de ser. Hvem kan garantere for dem. Iøvrigt må jeg sige dig, at han havde den bedste undskyldning af alle. Han skulle pisse, sagde han, og det vil du vel ikke forlange, at Kornelius her i hele salens påsyn ... Men det siger jeg jer — fortsatte han hurtigt — at hvis

I har tænkt jer at vande ham en eller anden nat, du kunne se ud til noget i den retning, så tænk hellere lidt over det først; og skulle jeres tanker ikke have svalet jer, så mød talrigt frem og tag en forbindskasse samt et par medicinere med. Det er kun et godt råd, jeg giver dig som det ene medlem af en koalition til det andet. Han er så impulsiv, er Kornelius. Så. Nu går de ned for Marius som lånemand. Hvad fa ...

Ikke alene den svorne koalition, men også Tilia og Konventet gik ned. Marius blev valgt med et antal stemmer, der var langt større end set på Regensen før.

— Han har sgu solgt alle de mindre embeder til modstanderne — hviskede Alfader Olsen i mit øre, og der var klang af beundring men også af lidt misundelse i hans stemme — hvordan fa'n han så bærer sig ad.

Mikkels enorme vrede vendte sig til Alfader Olsens lettelse mod Marius. — Det sidste, jeg husker fra denne historiske aften på Regensen, var, at Marius ved dem femte øl stadig var i gang med at forklare Mikkkel, hvorledes det hele var gået til.

Men inden den tid — husker jeg tydeligt — havde jeg hørt en blid stemme spørge gennem en halvåben dør til musikstuen.

— Nå. Hvem skal man så gratulere i aften?

Og Alfader Olsen havde ført sig frem og trykket V.P.s hånd hjerteligt.

Den sidste aften hos V.P.

Jeg har vist før sagt, at når der i denne springende beretning om noget, jeg tror at have oplevet, tilsyneladende er en slags sammenhæng, så skyldes det, at ethvert rationelt tænkende væsen — og et sådant mener jeg at have udviklet mig til at blive — forsøger at bringe orden i tingene, og det har jeg altså gjort — bagefter. I virkeligheden var alt forvirret, flimrende; kalejdoskopisk er vist ordet. Oplevelserne, om man vil kalde dem således, syntes snart ganske klare, snart med et mildt ord temmelig uklare. I begyndelsen, hvis der overhovedet findes begyndelse eller afslutning på en drøm, var Regensen og hvad der tilsyneladende foregik der særdeles klart for mig; min hyggelige seng på hospitalet var derimod kun glimtvis eksisterende. Jeg har nævnt eksempler på, at de to tilværelser til min fortvivlelse tilmed kunne blande sig sammen. Men efterhånden tiltog uklarheden om Regensen mærkbart, og denne uklarhed kulminerede den minderige aften, da Uglen var gæst hos V.P. Det skete nemlig af og til, nu bagefter mindes jeg det klart, at V.P. inviterede en af regensforeningerne på smørrebrød, øl og snaps.

Alfader Olsen var lige blevet klokker, og denne værdighed klædte ham ganske godt. Han havde samlet foreningens medlemmer og havde netop indledt en formaningstale til os vedrørende stil og etikette hos den gamle herre, da han blev afbrudt af Nørr, som i blomstrende og absolut behændigt svungne vendinger ønskede at blive informeret om, hvad sa ... — sådan som Nørr sommetider udtrykte sig — et skide menigt medlem som Olsen mente med for det første at sammenkalde Uglens medlemmer og for det andet at tage ordet før han, Nørr, Uglens nyvalgte præpositus strigis, havde talt til Uglerne.

Alfader Olsen faldt lidt sammen, men indrømmede dog be-

redvilligt, at han et øjeblik havde glemt, at han som klokker måtte affinde sig med et statsoverhoveds mere repræsentative rolle og overlade dirigentpinden til det levende livs orkester til den til enhver tid fungerende minister. Så det blev altså Nørr, der førte sig frem i spidsen for os — yderst elegant iøvrigt og befriet for resterne af sin slåbrok. Han takkede i sirlige vendinger V.P. for den ære, der udvistes Uglen ved, at Nestor fra Pylos, V.P., ville se en slig uværdig hob af mindreværdige banditter — blandt hvilke han især udpegede Alfader Olsen — hos sig.

Vi sang som sædvanligt, og vi skålede med V.P.'s høje, slanke glas, — alt i V.P.'s lejlighed var spinkelt, slankt og forfinet lige fra skrivebordsbenene til glassenes stilke — Gudskelov gik ikke et eneste i stykker. Kornelius talte kun tre gange, et mådehold fra hans side, som viste, at endog Kornelius kunne blive betaget af hjertets kultur, når han var i berøring med den.

Med en styrke og et rabalder, som V.P. ved andre lejligheder ved Gud ville have kaldt djævelsk, sang vi:

Men når vor ånd sig hæver frit og let
til salighed.
Hvad gør det så, om støvet segner træt
i støvet ned.

Så talte V.P.

Her er det, at uklarheden sætter kraftigt ind. At jeg ikke er i stand til at gengive V.P.'s ord, behøver ikke at være tegn på uklarhed. Der var meget andet end ordene, der gjorde V.P.'s taler uforglemmelige, selv når ord glemtes. Men omgivelserne syntes at tåge ud. Jeg tænkte et øjeblik på, om jeg skulle være blevet uædru som ved en anden lejlighed, da jeg ledsagede V.P. hjem som æresvagt, —og jeg ved ikke, om det var det, han spøgefuldt hentydede til, da han, som det forekom mig, sagde, at han ikke i aften ønskede ledsagelse til det sted, han nu ville trække sig tilbage til. Jeg husker, at han stod foran sit store pillespejl i spisestuen, mens han talte. Jeg så ham både forfra og fra ryggen, en lille rank, sirlig og af humor gnistrende skikkelse. Og pludselig var der kun spejlet.

Jeg så mig om i kredsen. Alfader Olsens figur var blevet

dobbelt så imponant som vanligt. Han var fed, simpelthen, og han gabede.

— Ak ja — sagde han. — Det er vist sent. Jeg skal til et udvalgsmøde først på dagen i morgen.

— Ja hvad er klokken? — sagde Nørr og holdt sit armbånds-ur op for et papirtyndt, rynket og bekymret ansigt. — Jeg skal sgu i retten.

— Og jeg skal have skrevet min prædiken færdig. — Alf rystede på sit før så kønne hoved, hvor kun nogle grågule tjavser mindede om fordums hårpragt.

— Er der nogen af jer, der kan fortælle mig, hvor i alverden man skaffer arbejdskraft fra i dag — mumlede Skov. — Jeg har omtrent slidt sjælen ud af livet over det problem. Jeg har flere projekter, der ligger og rådner op af den grund.

— Slide! — råbte Kornelius. — Jeg har stakke af forbandede stile at rette. Åh for et slaveliv!

Hassan var faldet i søvn.

Jeg følte mig omgivet af fremmede. En dyb og forstemmede træthed greb mig. Jeg klamrede mig til, hvad jeg mente var stolearmene, for at holde mig vågen. Det viste sig at være oversygeplejerskens hånd.

— Åh undskyld — mumlede jeg.

— Nå, nu har De det nok bedre — smilede hun. — Men De skulle vide, hvad De har ligget og fablet om, siden De fik den indsprøjtning. Nu fejler De ikke mere, end hvad fred og ro og sund fornuft kan ordne.

Hun fik ret. Det varede ikke ret mange dage, før jeg vænnede mig af med nu og da at lytte efter, om ikke Alfader Olsens trin og hans utålmodige: Asch! skulle nærme sig ude på gangen.

H. C. JØRGENSEN

Soldet er sat!

Erindringsroman om forfatterens muntre studentertid som regensianer. I kapitel efter kapitel genopleves forskellige højdepunkter i regenslivet, som f. eks. de drabeligt politiserende og dramatiske afstemninger, når de mange fraktioner inden for Regensens lukkede verden vælger tillidsmænd til højt betroede poster som klokker, brugsmand, lånemand o.s.v. Også det berømte lindebal overværes samt mange andre mindeværdige begivenheder, der giver læseren et morsomt og levende indblik i regenslivets århundredgamle traditioner og pudsigt snørklede akademiske sprogbrug.

Da alle bogens agerende (under malende øgenavne) og deres utrolige meriter iflg. *H. C. Jørgensen* er autentiske, vil læsningen berede frydefulde stunder for såvel tidligere som nuværende regensianere, ja, for alle, der holder af at læse fornujelig kulturhistorie.

FORLAGET FREMAD